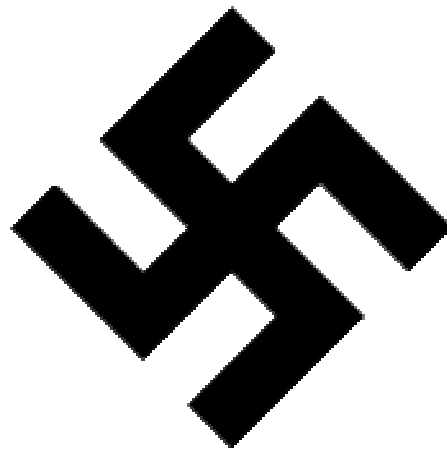

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ KOVO MĖNUO

PENKTASIS NUMERIS

SKIRTAS

AMERIKIEČIŲ NACIONALSOCIALISTUI

DŽORDŽUI LINKOLNUI ROKVELIUI PAGARBTA IR
ATMINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

Dr. Viljamas Liuteris Pirsas

LINKOLNAS ROKVELIS:

NACIONALSOCIALISTO GYVENIMAS

1945 – ujų birželio aštuonioliktąją, nuo Adolfo Hitlerio mirties tepraėjus šešioms savaitėms, Rudolfas Hesas šiuos žodžius rašė laiške savo žmonai iš savo kalėjimo kameros:

Tu tikrai įsivaizduoji, kaip dažnai per pastarąsias savaites mano mintys nusisuko į praėjusius metus: į šį istorijos amžiaus ketvirtį, mums sukoncentruotą viename varde ir pilną nuostabiausių žmogiškųjų patyrimų. Istorija nesibaigė. Ji anksčiau ar vėliau pakels siūlus, kurie atrodo nuplėšti amžinai ir juos susiūs naujai. Žmogiškojo elemento nebėra ir jis tebegyvena atmintyje. Labai nedaugelis žmonių buvo privilegijuoti, kaip buvome mes, nuo pat pradžios dalyvauti unikalios asmenybės augime, per džiaugsmą ir skausmą, viltį ir bėdą, meilę ir neapykantą ir visomis didybės apraiškomis ir visuose nedideliuose žmogiškosios silpnybės apraiškose, be kurių žmogus nėra iš tiesų vertas meilės...

Netgi kai pačiam buvo duota privilegija paliūdyti didybės apraiškas, gali būti labai sunku adekvačiai žodžiais apsaityti tuos pasireiškimus ir, taigi, nupiešti tikrą unikalios ir didžios asmenybės paveikslą. Kai pats neturi ketvirčio amžiaus dalyvavimo tokios asmenybės augime, bet mažiau, negu du metus, uždavinys yra ypač sunkus. Tada būtų bergždžia viltis, kad čia esantys puslapiai nusakys tikrąją žmogaus didybę. Ta didybė bus atspindėta jo gyvenimo darbo vaisių prigijimu ateinančiais metais.

Tačiau čia mes tegalime tikėtis sukurti vyro atvaizdą, kad ir netobulą ir neišbaigtą, kuris pasitarnaus įkvėpian tuos nacionalsocialistus, kurie neturėjo privilegijos jį pažinoti asmeniškai.

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS gimė 1918 – ujų kovo 9 –ąją Blūmingtonė, mažoje angliakasių bendruomenėje ir žemdirbių miestelyje centriniame Ilinojuje. Abu jo tėvai buvo teatriniai artistai. Jo tėvas, Džordžas Lovdžojus Rokvelis, buvo dvidešimt aštuonerių metų amžiaus anglų ir šoktų kilmės vodevilio komikas. Jo motina, gimusi Klera Šade, buvo jauna pusiau vokiečių, pusiau prancūzė šokėja, šeimos šokių komandos narė. Jo tėvai išsiskyrė kai jam buvo šeši metai ir jis su savo jaunesniu broliu ir seserimi gyveno alternatyviai su savo motina ir savo tėvu per kelis sekusius metus.

Jaunasis Rokvelis didesniąją savo vaikystės dalį praleido Meinė, Rodo saloje ir Naujajame Džersyje. Jo tėvas apsigyveno mažame pajūrio miestelyje Meinė ir Rokvelis ten praleisdavo savo vasaras; lankydamas mokyklą Atlantiksytyje ir vėliau, per žiemas, Providense. Kai kurie iš jo maloniausių prisiminimų vėlesniais metais būdavo apie vasaros dienas, praleistas Meino papludimiuose, arba vaikstant Meino miškuose, arba tyrinėjant Meino pajūrio įlankas ir įlankėles savo valtelėje, kurią jis pasistatė pats, pradedant nuo seno luoto. Rokvelis įgijo, kas tapo gyvenimą trukusią meilę jūrai ir plaukimui per tuos ankstyvus metus, praleistus su savo tėvu Meinė.

Be trupučio daugiau keliavimo, negu eilinis vaikas, yra sunku rasti ką nors nepaprasto jo vaikystės aplinkoje. Jis gyveno nei didžiuliame skurde, nei turte; jis turėjo artimus santykius su abejais savo tėvais, nepaisant jų skyrybų; jis buvo geras ir sveikas vaikas ir nesimato jokio prailgusio nelaimingumo, ar neramumo jo vaikystėje. Jeigu jis vėliau su didesniu malonumu prisimindavo laikus, praleistus su savo tėvu, negu tuos, praleistus su savo motina, tai gali būti priskirta, arba didesnėms galimybėms patenkinti savo jaunatvišką norą nuotykiams, kuriuos siūlė Meino pajūris labiau, negu miestas, arba faktui, kad jo motina gyveno su dominuojančia seserimi, kuri Rokveliui nepatiko.

Ir vis dėl to, netgi kaip berniukas, jis rodė tas charakterio savybes, kurios vėliau jį atskyrė nuo eilinių žmonių eigos. Jo įsidėmėtiniausia savybė buvo jo atsakas į iššūkius. Pasakyti berniukui Rokveliui, kad dalykas buvo neįmanomas, kad tai tiesiog negali būti padaryta, buvo jame pažadinti nesustabdomą pasiryžimą tai padaryti. Jis papasakojo savo patyrimą, būdamas dešimties metų, kuris parodo šį jo charakterio aspektą.

Gauja vaikėzų iš chuliganiškų grupių pradinėje mokykloje, kurią jis lankė Atlantiksyčio pajūrio priemiestyje, jį išsirinko patyčioms. Jam buvo pasakyta, kad jis gaus šaltą pamirkymą į vandenyną ir, kad jis turėtų atsipalaiduoti ir nuolankiai pasiduoti, kadangi priešinimasis būtų beprasmis. Vietoje to, kad būtų pasidavęs, jis aršiai gynėsi nuo visos savo užpuolikų gaujos papludimų, nevaldomai smūgiuodamas kumščiais ir kojomis, draskydamasis, kandžiodamasis ir griuvinėdamas, kol kiti berniukai pagaliau apleido savo planą jį įmesti į vandenį ir pasitraukė gydytis savo žaidų.

Vėliau, kaip paauglys, jis pamatė, kad audringos jūros iššūkis jį paveikė panašiai, kaip vaikėzų gaujos iššūkis mokykloje. Kai kiti berniukai gražindavo savo valtis prieplaukon, nes vanduo buvo per daug neramus, jaunasis Rokvelis rasdavo didžiausią savo malonumą plaukdamas. Jam niekas nepatiko daugiau, negu savo jėgų ir sugebėjimų pastatymas prieš nesuvaldomus elementus. Vėjui ir bangoms kylant, kildavo ir jo nuotaikos. Galinėdamasis su vairalazde ir stovėdamas mėtomoje valtyje, peršlapęs nuo purslų ir bloškiamas stiprių gūsių, jis šaukdavo atgal su grynai žvėrišku džiaugsmu.

Šis keistas jo prigimties užsispyrimas, jei nori, vadink tai kovinga dvasia, kartu su visišku fiziniu bebaimiškumu, kuris jį nuvedė į ne vieną pavojingą irkvailą išdaigą vaikystėje, jam būnant vyru davė valią be abejojimų imtis darbų, nuo kurių paprasti žmonės drebėdavo; per jo gyvenimą tai jį privedė pasirinkti veiksmo eigą, kurią išmintis ir supratimas jam sakė esant teisinga kryptimi, nepaisant krypties tų, kurią ėmė tie aplinkui jį; galutinai tai suteikdavo varomąją jėgą, kuri jį privedė mesti iššūkį ir stovėti vienam prieš visą pasaulį, kai jam pasidarė aišku, kad pasaulis ėjo neteisinga kryptimi. Šis bruožas suteikia raktą į šį vyrą.

Dvi charakteristikos, kurias jis rodė vaikystėje buvo visaėdis smalsumas ir visiškas objektyvumas. Jis savo smalsumą, kaip ir savo meninius talentus, kuriuos jis anksti parodė, priskyrė savo tėvui, kuris irgi turėjo šiuos bruožus, bet jo maištingos dvasios ir nepalenkiamos valios šaltinį surasti yra sunkiau. Atrodo, kad jie buvo reto ir atsitiktinio genų sukombinavimo vaisius, davę prigimtį, ryškiai kitokią, negu savo tiesioginių protėvių.

Jis įstojo į Brauno universitetą 1938 –ųjų rudenį kaip pirmakursis. Jo pagrindinis studijų kursas buvo filosofija, bet jis taip pat buvo labai susidėmėjęs gamtos mokslais. Jis naudojo galimybę dirbti su studentų periodika, vystyti savo talentus piešime ir kūrybiniam rašyme. Prie savo akademinės, žurnalistinės ir meninės veiklos jis taip pat rado laiko sijonų vaikymuisi ir kitokiems universiteto užsiėmimams, įskaitant slidinėjimą ir fechtavimą; jis tapo Brauno universiteto fechtuotojų komandos nariu.

Būdamas Braune, jis turėjo tiesioginį susidūrimą su šiuolaikiniu liberalizmu. Jis mokėsi sociologijos kurse su naiviu tikėjimu, kad taip pat kaip savo geologijos ir psichologijos kursuose, jis išmoks mokslinius principus, pagrindžiančius šias dvi žmogiškųjų žinių sritis, tad sociologijoje jis išmoks keletą pagrindinių principų, pagrindžiančių žmonių socialinę elgesį.

Tačiau jis buvo nusivylęs ir sutrikęs kai su laiku jam pasidarė aišku, kad yra gilus skirtumas tarp sociologų ir, tarkim, geologų požiūrių į savo dalykus. Tuo tarpu geologijos vadovėlių autoriai pažymėjo, kad yra daug dalykų apie žemės istoriją ir struktūrą, kurie yra dar nežinomi, arba ne visiškai žinomi, buvo aišku, kad tikrai yra fundamentalios idėjos ir gerai įrodyti faktai, kuriais rėmėsi visas mokslas ir, kad ir jo geologijos profesorius, ir jo geologijos vadovėlių autoriai buvo nuoširdžiai suinteresuoti šias idėjas ir faktus tvarkingai pristatyti studentui, su viltimi, kad jis taip gaus geresnį suvokimą planetos, kurioje gyvena.

Sociologijoje jis pagrindinius principus pamatė esančius nepagaunamais. Tačiau tai, kas jį ypač neramino, buvo ne tiek koncepcijų painiava, kaip graužiantis įtarimas, kad vandenys buvo specialiai suteršti. Jis padvigubino savo pastangas įeiti į dalyko šaknis arba bent suprasti, kur užuominos, užsiminimai ir besisukantys raginimai vedė: „Aš užkasčiau save sociologijos knygoje, visiškai pasiryžęs rasti, ko neamačiau kaip dalyko esmės.“

Egalitarinė idėja, kad pasireiškiantys skirtumai tarp individų sugebėjimų ir tarp įvairių rasių evoliucinio vystymosi gali būti beveik visiškai priskiriama esamiems aplinkos poveikiams, kad nėra jokių įgimtų kokybinių skirtumų, kuriuos būtų verta minėti tarp žmogiškųjų būtybių, buvo tikrai viena iš vietų, kur vedė jo sociologijos knygos:

„Aš buvau pakankamai drąsus paklausti profesoriaus Buklino, ar tai buvo idėja ir jis paraudonavo iš pykčio. Man buvo pasakyta, kad yra neįmanoma daryti jokių apibendrinimų, nors viskas, ko aš prašiau, tebuvo sociologijos fundamentaliosios idėjos, jei tokia iš vis yra. Aš pradėjau pastebėti, kad sociologija buvo skirtinga nuo bet kurio kito kurso, kurį esu ėjęs. Tam tikros idėjos sukurdavo apopleksiją mokytojui, ypač prielaida, kad kai kurie žmonės yra niekam tikę biologiniai netikšos nuo dienos, kai gimė. Tam tikros kitos idėjos, nors niekada nebūdavo suformuluojamos ir pareiškiamos atvirai, būdavo puoselėjamos ir skatinamos ir tai visada buvo idėjos, besisukančios apie visišką aplinkos galią.

Nors jis nesuprato aiškiai, kas tai buvo tuo metu, jaunasis Rokvelis iš dalies atskleidė vieną iš plačiausiai naudojamų šiuolaikinių liberalų taktikų. Kai gudrusis liberalas savo tikslu turi, sakykime, mišrias santuokas, jis to neprasitaria. Vietoje to, jis rašys noveles, kurs televizijos laidas ir filmus, kurie iš pradžių subtiliai, o tada vis drąsiau tikins, kad tie, kurie lytiškai santykiauja su negrais yra drąsesni, geresni, patrauklesni žmonės, negu tie, kurie to nedaro; ir kad opozicija mišrioms santuokoms yra vulgarus ir grubus iškrypimas, įrodymas esant absurdiškuatsilikėliu geriausiu atveju ir, blogiausiu atveju, besiseilėjančiu, žiauriu laukiniu. Bet jei kas nors pabando jį pagauti ir paklausia, kodėl jis yra už maišymasi, jis suirzęs atsakys, kad jis visai ne to siekia, o tik „teisingumo“, „sažiningumo“, arba „geresnio supratimo tarp rasių“.

Ir taip, kai Rokvelis nuėjo iki pat klausimo šerdies profesoriaus Buklino sociologijos pamokoje, jis gavo piktą papeikimą. Rasiniai egalitaristai tapo daug drąsesni per pastaruosius trisdešimt metų, bet tuo metu Rokvelis tebuvo sąmoningas, kad jie norėjo, kad jis priimtu tam tikras idėjas, šių idėjų neišleidžiant į atvirą laisvos diskusijos areną, kur jos galėtų būti puolamos:

„Aš žinojau mažai, arba nieko apie komunizmą ir jo silpną seserį, liberalizmą, bet aš negalėjau išvengti pastovaus spaudimo visus Universitete priimti masinės žmonijos lygybės ir aplinkos pranašumo idėjas.“

Tipiškai, spaudimas pasireiškė ne jo paklusnumu, bet jo ryžtu stovėti už tai, kas jam atrodė protinga ir natūralu. Jis satirizavo egalitarinį požiūrį ne tik savo straipsnyje studentų laikraštyje, bet ir viename iš savo sociologijos egzamininių lapų! Beveik katastrofiškos šio gabalo įžulumo jį išmokėatsargumo sulaikyti savo liežuvį tam tikromis aplinkybėmis.

Kai jis pradėjo savo trečiuosius metus Braune, svetimoji konspiracija panaudoti Ameriką kaip įrankį padaryti pasaulį saugiu žydijai įjungė savo propagandos mašiną į aukštą pavara. Nacionalsocialistinė Vokietija buvo pavaizduota kaip pakrikusių nusikaltėlių šalis, kurių tikslas buvo viso pasaulio, įskaitant Ameriką, pavergimas. Holivudas, didieji laikraščiai ir jo liberalūs profesoriai- visada triukšmingiausias veiksmas bet kokiame universitete – visi stūmė tą pačią liniją, drąsiai kreipdamiesi į naivų auditorijos idealizmą: „Hitleris turi būti sustabdytas!“

Ir, kaip milijonai kitų amerikiečių patriotų, Linkolnas Rokvelis įkliuvo gražioms melagystėms ir gudriai apgavystei, paremtos Amerikos valdžios galvos autoriteto. Nei jis, nei milijonai jo bendražygių nepastebėjo, kad sąmokslas pasiekė Baltuosius rūmus ir, kad jų gyventojas pardavė savo paslaugas konspiratoriams:

„Buvo tipiškas mano tuometinis politinis naivumas, kad kai propaganda apie Hitlerį buvo pradėta stumti mums didelėmis dozėmis, aš visą ją praričiau, negalėdamas net įtarti, kad kažkas gali tame turėti interesą ir, kad tai gali nebūti Jungtinių Valstijų, arba mūsų tautos interesas... Pasidarė akivaizdu, kad mes turėsime įeiti į karą, kad sustabdytumėme šį „baisų žmogėdrą“, kuris planavo užkariauti Ameriką, kaip buvo mums sakoma ir taip aš tikėjau“

Taip 1941 – ujų kovą, įsitikinęs, kad Amerikai grėsė mirtinas pavojus nuo „nacių agresorių“, Rokvelis paliko savo patogų gyvenimą universitete ir pasiūlė savo paslaugas savo šalies ginkluotosioms pajėgoms. Ne už ilgo po to, kai įstojo į Jungtinių Valstijų laivyną, jis gavo paskyrimą kaip Aviacijos kadetas ir pradėjo mokytis skraidyti Skuantume, Masečiuse. Jis gavo savo pirmąjį paskyrimą laivyne kaip jaunesnysis leitenantas 1941 – ujų gruodžio 9 – ają, dvejomis dienomis po Perl Harboro užpuolimo. Jis tarnavo kaip laivyno aviatorius per Antrąjį pasaulinį karą, kildamas nuo jaunesniojo leitenanto iki leitenant laipsnio ir gaudamas kelis apdovanojimus. Jis vadovavo laivyno oro palaikymui per amerikiečių įsiveržimą į Guamą 1944 – ujų liepą ir rugpjūtį. Jis buvo paaukštintas į vyresnįjį leitenantą 1945 – ujų spalį ir ne už ilgo nuo to, sugrįžo į civilio gyvenimą, kur jis tikėjosi sau susikurti karjerą, kaip menininkas.

Kol vis dar laivyne, jis vedė mergaitę, kurią jis pažinojo kaip studentas Brauno universitete. Santuoka nebuvo ypač laiminga, nors jai buvo lemta daugiau kaip dešimt metų.

Pirmuosius penkis metus, palikęs laivyną, jis praleido kaip dailės studentas, komercinis fotografas, dailininkas, reklamos darbuotojas Meine ir Niujorke. Tada, 1950 – aisiais, prasidėjus karui Korėjoje, Vyresnysis leitenantas Rokvelis grįžo į aktyvią tarnybą Jungtinių Valstijų laivyne ir buvo paskirtas mokyti naikintuvų pilotus pietinėje Kalifornijoje. Ten, beveik per atsitiktinumą, prasidėjo trisdešimties dvejų metų amžiaus Linkolno Rokvelio politinis švietimas.

1950 – aisiais Senatoriaus Makarčio tyrimai dėl ardomosios veiklos ir išdavikiško elgesio dalies Jungtinių Valstijų valdžios darbuotojų ir pareigūnų pradėjo pasiekti platų viešą pastebėjimą. Rokvelis, kaip kiekvienas sąžiningas pilietis, buvo išgąsdintas ir supykdytas šių išdavysčių paviešinimo. Bet jis buvo sumišęs tiek pat, kiek jis buvo šokiruotas nuo žiaurios, isteriškos ir piktos reakcijos į šiuos atskleidimus, kurieėjo iš tam tikros populiacijos dalies. Kodėl buvo tiek daug asmenų ir ypač tiek daug viešąją nuomonę formuojančios medijos, pašėlusiai pasiryžusios nutildyti Makartį ir, negalėjus tai padaryti, jį pašiepti ir diskredituoti?

Makartis buvo amerikietis su nusipelnusia gyvenimo istorija. Karo didvyris, kaip Rokvelis, jis įėjo į savo šalies ginkluotąsias pajėgas kaip savanoris ir išėjo kaip labai apdovanotas karininkas. Jis laimėjo Nusipelnusio skraidymo kryžių už savo pasirodymą Antrojo pasaulinio karo kovose. Dabar, kai jis nuo viršaus plovė žiurkes, kurios pardavė pagrindinius šalies, už kurią jis kovojo, interesus, Rokvelis negalėjo suprasti, kodėl bet koks atsakingas ir ištikimas pilietis galėtų mėginti šmeižti šį vyrą, ar stabdyti jo drąsias pastangas.

„Aš pradėjau atkreipti dėmesį savo laisvu laiku į tai, apie ką visa tai buvo. Aš skaičiau Makarčio kalbas ir brošiūras ir jas radau esančias faktiškoms, o ne visiškais niekais, kaip kaltino laikraščiai. Aš pastebėjau siaubingą šmeižimą visuose laikraščiose prieš Džo Makartį, nors aš vis dar negalėjau įsivaizduoti kodėl.“

Tuo metu pažįstamas Rokvelius davė paskaityti anti-komunistinės literatūros. Vienas iš dalykų, kuriuos jis iš karto pastebėjo apie juos, buvo jų stiprus antisemitinis tonas. Nors matomi vieši įrodymai jį privertė sutikti su dalimi kaltinimų, daromų šių traktatų autorių, kad, pavyzdžiui, buvo nepaprastai didelis skaičius žydų tarp Makarčio užpuolikų ir tarp kenkėjų, kuriuos atskleidavo jo tyrimai, jam pasirodė, kad didelė dalis jų teiginių yra per daug laužti iš piršto, kad būtų pagrįsti. Ypač kaltinimas, kad komunizmas yra žydiškas, o ne rusiškas judėjimas pasirodė absurdiškas, kai Rokvelis apsvaistė faktą, kad žydai buvo taip įsitvirtinę kapitalistinėse firmose ir taip visada buvo; kapitalizmas, tariamai mirtinas komunizmo priešas, buvo tradicinė žydiškos įtakos sfera.

Vienas anti-komunistinis straipsnis nuėjo taip toli, kad sakytų, jog cituotų įvairias dokumentinės medžiagos dalis, patvirtinančias neva absurdiškus teiginius ir Rokvelis nusprendė patikrinti šį blefą, iširdamas šiuos „įrodymus“ pats. Vieną dieną, kai buvo laisvas nuo pareigų, jis nuėjo į San Diego viešąją biblioteką ir, ką jis ten rado, pakeitė jo gyvenimo kryptį ir dar pakeis pasaulio istorijos kryptį. Jo paties žodžiais: „Tamsiuosiose San Diego bibliotekos lentynose aš gavau savo pabudimą iš trisdešimties metų kvailio politinio miego...“

Rokvelis buvo nustebintas įrodymų, kuriuos jis rado bibliotekoje; tai nepaliko jokios abejonės, pavyzdžiui, kad tai, kas buvo jo mokyklos vadovėliuose aprašyta kaip „Rusų“ revoliucija buvo iš tiesų žydiška genocido prieš rusų tautą, orgija. Jis net rado, kad savo pačių knygose ir periodikoje žydai daugiau, ar mažiau atvirai gyrėsi apie tai! Žydiškoje biografinėje nuorodoje, vadinamoje „Kas yra kas Amerikos žydijoje“, jis rado skaičių įtakingų bolševikų, išdidžiai surašytų, nei kiek neįsivaizduojant, kad jie būtų laikomi amerikiečiais. Tarp jų buvo Lazaris Kaganovičius, Ukrainos skerdikas ir Levas Trockis (Lev Bronšteinas), kraujo ištroškęs Raudonosios armijos Komisaras, kuriam knygoje buvo priskirtas „kontrevoliucinių jėgų likvidavimo“ Rusijoje nuopelnas.

Kita knyga, parašyta įtakingo „anglų“ žydo gyrėsi, kad „žydai labiau negu bet kokia kita etninė grupė... buvo 1917 –ųjų Revoliucijos architektai.“ Knygoje yra duodamas apskaičiavimas, kad „80% revoliucionierių Rusijoje buvo žydai.“

Seni žydų laikraščių numeriai sakė tą pačią istoriją ir jie buvo paremti oficialių JAV valdžios duomenų. Viena tokių duomenų knyga, kuri buvo išleista prieš dvidešimt metų, turėjo ministerijų pranešimus iš Rusijos su brutaliu atvirumu. Tipiškas šiuose įrašuose buvo šis sakinytis, parašytas Olandijos diplomatinio pareigūno, Oudendiko, 1918 –ųjų pranešime savo valdžiai iš Rusijos:

„Aš manau, kad staigus bolševizmo prispaudimas yra didžiausias dabar esantis klausimas priešais pasaulį, net neišskiriant vis dar siaučiančio karo ir, nebent kaip pasakyta anksčiau, bolševizmas nebus išrautas bedygstant staigiai, jis tikrai vienokia, ar kitokia forma, pasklis po Europą ir visą pasaulį, nes jis yra organizuojamas ir tvarkomas žydų, kurie neturi jokios pilietybės; ir tų, kurių vienintelis tikslas yra dėl savo pačių tikslų sunaikinti esamą dalykų tvarką.“

Nors šie išaiškėjimai buvo šokiruojantys, Rokvelis buvo dar labiau sunerimęs dėl fakto, kad bendroji publika tam buvo abejinga. Kodėl tokie dalykai nėra mokyklos istorijos vadovėlių tekstuose? Kodėl jam buvo vėl ir vėl kalbama radijo ir laikraščių ir žurnalų apie Adolfo Hitlerio „baisų nusikaltimą“, nužudant tiek daug žydų, bet niekada nepasakoma, kad žydai Rusijoje atsakingi už daug didesnio ne žydų skaičiaus nužudymą?

Kiti klausimai prisistatė. Jam buvo pasakyta, kad Anglijos puolimas prieš Vokietiją buvo patvirtintas Hitlerio puolimo prieš Lenkiją. Bet kaip Sovietų Sąjunga, kuri užpuolė Lenkiją tuo pačiu metu? Kodėl jokio Anglijos karo paskelbimo Sovietų Sąjungai? Ar galėtų būti todėl, kad valdžia ten buvo žydiškose rankose? Kas buvo atsakingas už tylos sąmokslą šiais ir kitais klausimais? Jis negailestingai nusprendė sužinoti. Ir vėliau faktai pagaliau sutilpo į vietą ir vientisas, niekingas vaizdas pradėjo išlįsti, jis priešais save pamatė nepatraukiamą įpareigojimą.

Sąžiningas žmogus, kai jis sužino, kad kažkoks nešvarus darbas vyksta jo bendruomenėje, prabils prieš jį ir mėgins pakelti savo kaimynus daryti taip pat. Kas, jei jis pamato, kad jo kaimynai nenori būti trikdami, kad daugelis jo kaimynų jau suvokia, kas yra, bet renkasi tai ignoruoti, nes tam pasipriešinti gali į pavojų pastatyti jų privačius reikalus; kad dalis kaimynų, kurie iš turtingiausių ir įtakingiausių kaimynų, bendruomenės vadovai, patys yra įsitraukę į nešvarų darbą? Jeigu jis, kaip parastas žmogus, gali kurį laiką skųstis apie tokią prastą

situaciją, bet prie to prisitaikys kuo geriau, kaip įmanoma, jis tuoj pamatys, kad nėra ką gauti, ištiesiant savo kaklą laukan ir jis tesirūpins savo reikalais.

Žmogiškoji prigimtis, būdama tokia, kokia yra, jis tikriausiai palengvins savo sąžinę, mėgindamas kaip įmanoma greičiau pamiršti tai, ką sužinojo; galbūt net savo su laiku įtikinti, kad tame iš tiesų nėra nieko blogi ir, kad vis dėl to jo pirminis sprendimas buvo klaida ir, kad purvinasis darbas iš tiesų nėra nešvarus darbas, bet tiesiog „progresas“. Jeigu, kita vertus, jis yra nepaprastas žmogus su ypač stipriu pareigos jausmu, jis toliau priešinsis tam, kam jis žino esant neteisinga ir skirta ilgai daryti blogą bendruomenei. Jis gali toliau rodyti savo kaimynams, net po to, kai jie parodė, kad nėra susidomėję, kad nešvarus darbas turi būti sustabdytas; jis gal rašys brošiūras ir sakys kalbas jis gal net mėgins pakliūti į viešą postą su „reformų“ bilietu.

Bet net taip, būdamas protingu žmogumi ir jokio „ekstremistu“, jis save jausis įpareigotu nusikaltėliams duoti pranašumą abejoti, kuris tikrai egzistuoja jų motyvuose. Ir gal net ši pozicija iš tiesų nėra visiškai klaidinga? Žinoma, kažkoks protingas kompromisas, kuris bus geras visiems susirūpinusiems, yra geriausias sprendimas. Jeigu blogą darantysis dirbtų vienas, kai yra atrastas, jį pakarti, žinoma, būtų vienintelis galimas problemos sprendimas: tinkamas ir visiškai visuomenės pasmerkimas už niekšingus darbus. Bet kai tiek daug nusikaltėlių su tiek daug bendrininkų buvo taip ilgai įsitraukę į tokį platų dalyką ir jau padarė tokius gilius nuostolius, tikrai protingiausias sprendimas turi būti įspėti nusikaltėlius, jeigu tikrai tai yra teisinga juos vadinti nusikaltėliais, įvesti apsaugą prieš jų atnaujintą veiklą, kuri tikrai būtų nepastovi su jau padarytu „progresu“ (o gal tai buvo žala?) ir tada, paliekant viską kaip yra, mėginti gyventi su dalykais taip, kokie jie yra.

Bet yra tik vienas žmogus iš dešimčių milijonų – reta ir vieniša istorinė figūra, kuri pirma turi objektyvumą įvertinti tokią situaciją pagal absoliučius ir amžinus standartus ir, netrukdoma populiarių tuometinių „protingumo“ reikšmės, padaro galutines išvadas, kurias diktuoja standartai ir kuris tada turi valią ir charakterį tikinti, kad negali būti jokio kompromiso su blogiu, kad jis turi išrautas ir visiškai sunaikintas, kad teisingumas ir sveikata ir sveikas protas turi vėl nugalėti, nepaisant neramumo ir laikino nemalonumo, reikalingo tam atkurti.

Rokvelis pamatė faktus. Jam buvo nesuprantama mėginti pabėgti nuo jų teigiamos išvados. Ir, kai jis pastebėjo gasdinantį dydį priešais jį esančio uždavinio, vietoje to, kad mėgintų save atleisti nuo atsakomybės, kurią jo naujos žinios nešė su savimi, jis savyje pajautė kylantį savo charakteringą atsaką į matomai neįmanomą iššūkį.

Buvo tiesmukas pareigos jausmas, kuris jį privedė pasisiūlyti karinei tarnybai 1941 –ųjų kovą, tada, kai jis buvo apgautas tikėti, kad Adolfas Hitleris buvo grėsmė jo šaliai, vietoje to, kad būtų laukęs Perl Harboro. Ir ankstyvaisiais 1951 –aisiais, kai jis pradėjo suprasti, kad jis buvo apgautas 1941 –aisiais ir kai jis pradėjo matyti, kas jį apgavo ir ką jie darė ir siaubingą žalą, kurią jie padarė jo tautai ir kurią dar planavo daryti, tas pats pareigos jausmas jam tepaliko tik vieną atvirą kryptį, tai yra, kovoti! Jis nesustojo paklausti, ar kiti irgi yra nusprendę priimti savo atsakomybę, jo paties jam buvo visiškai aiški.

Bet kaip kovoti? Nuo ko pradėti? Ką daryti? Vieno žmogaus, kuris kažką padarė natūraliai jam atėjo į galvą: Adolfas Hitleris. Rokvelis pasakė, kas nutiko toliau:

„Aš ieškojau po San Diego knygynus ir pagaliau radau Mein Kampf kopiją padėtą gale. Aš ją nusipirkau, parsinešiau namo ir atsisėdau skaityti. Ir tai buvo vieno Linkolno Rokvelio pabaiga... ir visiškai kitokios asmenybės pradžia.“

Žinoma, jis trisdešimt devynių metų nepraleido visiškai abejingas pasaulio įvykiams. Daugelis dalykų jį giliai jaudino ir jis praleido metus varginančių pastangų mėginant suvokti matomai bereikšmį chaosą į kurį pasaulis atrodė bekrintis. Jam atrodė, kad turi būti kažkoks logiškas santykis tarp pasekusių kelių dešimtmečių įvykių, bet jis negalėjo rasti rakto į mįslę:

„Aš paprasčiausiai kentėjau nuo neaiškaus, nesmagaus jausmo, kad dalykai buvo ne taip – aš nežinojau būtent kaip – ir kad turi būti būdas diagnozuoti ligą ir jos priežastis ir atlikti protingus, organizuotus mėginimus pataisyti tai, kas negerai.“

Adolfo Hitlerio pamokymas Mein Kampf jam davė raktą, kurio jis ieškojo ir daugiau:

„Mein Kampf aš radau sočią proto saulės šviesą, kuri visą pilką pasaulį staiga nuprausė aiškia išminties ir supratimo šviesa. Žodis po žodžio, sakiny po sakinio dūrė į tamsą kaip apreiškimo griauštiniai ir žaibai, plėšydami ir nuplėšdami daugiau, negu trisdešimties metų tamsos tinklus, blizgančiai apšviečiant paslaptis anksčiau neprieinamą tamsą išprotėjusiame pasaulyje.

Aš buvau sukaustytas, hipnotizuotas. Aš negalėjau padėti knygos be nekantruko agonijų prie jos sugrįžti. Aš ją skaičiau eidamas į eskadroną; aš ją pasiimdavau į orą ir skaitydavau ant kreidalentės, kol aš automatiškai duodavau instrikcijas kitiems lėktuvams, besisukantiems virš dykumos. Aš ją skaičiau besikeldamas Koronado keltu. Aš ją skaičiau iki nakties ir kito ryto. Kai aš baigiau, aš pradėjau vėl skaityti kiekvieną žodį, pabrėždamas ir pažymėdamas ypač nuostabias ištraukas. Aš ją studijavau. Aš galvojau apie ją; aš maščiau apie jos visišką, nenusakomą genialumą...

Aš ją dar perskaičiau iš naujo ir ją panagrinėjau. Pamažu, dalimi po dalies, aš pradėjau suprasti. Aš supratau, kad nacionalsocializmas, naikinama Adolfo Hitlerio pasaulėžiūra, buvo mokslinio rasinio idealizmo doktrina – iš tiesų – nauja religija...”

Ir taip Linkolnas Rokvelis tapo nacionalsocialistu. Bet jo atsivertimas į naująją religiją vis dar neastakė į jo klausimą: „Ką galima padaryti?“ Aštuoni metai kovos ir pralaimėjimo stovėjo priešais jį, kol jis gavo žinias, kurių jam reikėjo, kad efektyviai savo tikėjimą paversti veiksmu ir pradėti tęsti Adolfo Hitlerio didįjį darbą dar kartą. Kol jam vis dar trūko išminties, kuri tegalėjo ateiti per ateinančius metus, jam netrūko jokios energijos ar pasiryžimo. Metus jis toliau tyrė naujosios pasaulėžiūros, kurią jis priėmė, šakas ir taip pat tęsė savo savišvietą keliose kitose srityse, įskaitant ir žydų klausimą.

Tada, 1952 –ųjų lapkritį, laivynas jį paskyrė metams pareigai amerikiečių bazėje Keflavike, Islandijoje, kur jis buvo vykdantysis pareigūnas ir vėliau, vadovaujantis pareigūnas ten esančio Laivyno aviacijos tarnybos eskdarono „Fasron“ 107. Jo paaukštinimas į komendantą buvo 1953 – iųjų spalį, po to, kai jis paprašė savo tarnybos Islandijoje pratęsimo vieneriems metams. Jis taip pat sutiko ir įsimylėjo islandę panelę, kuri tapo jo antrąja žmona tą patį mėnesį, kai jis buvo paaukštintas. Ši santuoka buvo laimingesnė, negu pirmoji. Bendras atsiskyrimas ir vienatvė Islandijoje jam davė tolimesnę galimybę konsoliduoti savo mintis ir suplanuoti politinio veiksmo, paremto jo nacionalsocialistine filosofija, kampaniją. Jausdamas, kad jo skubiausias poreikis buvo kažkokia preimone savo politinės minties skleidimui, jis apsvarstė įvairius būdus, kuriais jis galėtų įeiti į leidybos verslą. Jam šioje pramonėje reikėjo sukurti placdarmą, kuris jam suteiktų operacinius finansus ir pragyvenimo išlaidas ir jam taip pat duotų priemonę politinei išraiškai.

Jis pagaliau nusprendė pradėti savo karjerą su mėnesinio žurnalo amerikiečių tarnautojų žmonoms išleidimu, pirmiausia dėl visiško bet kokios konkuruojančios publikacijos toje srityje nebuvimo ir puikaus verslo pranašumo. Jis jautė, kad jis galėtų ne tik užimti tą rinką, taip užtikrindamas sau pastovias pajamas, bet, kad tarnautojų šeimos taip pat būtų labai priimtina publika jo politinėms idėjoms. Jo idėja buvo panaudoti didžiausią subtilumą, užmaskuojant savo propagandą taip atsargiai, kad jis negalėtų jokių žydiškų reklamos saskaitų, kurias įgytų laikraštis, statyti į pavojų. Jis naiviai manė, kad apgaus žydus ir pajudins savo skaitytojų protus ir širdis norima linkme tuo pačiu metu.

Grubūs planai jau buvo padaryti, kai jo tarnyba Islandijoje pasibaigė. Jo sugrįžimas į civilio gyvenimą atėjo 1954 –ųjų gruodžio 15 –ąją. Devyni mėnesiai daugiau planavimo, sunkaus darbo, pinigų rinkimo ir paaukštinimo jį privedė prie savo idėjų realizavimo su savo naujojo laikraščio išleidimu, kuriam jis išrinko „U.S. Lady“ vardą Vašingtone, 1955 –ųjų rugsėjį.

Tuo pačiu metu, kai jis rengė žurnalą, jis pradėjo užmegzti asmeninius kontaktus su dešiniųjų ratais Vašingtono vietoje. Jis ateidavo į įvairių grupių susirinkimus ir tada pradėjo organizuoti savo susirinkimus. Tačiau prieš tai, kai jis galėjo savo žurnalą padaryti užmaskuotos propagandos priemone, jis save atrado rimtuose

finansiniuose sunkumuose, dėl savo kapitalo trūkumo ir jis buvo priverstas parduoti žurnalą tam, kad išvengtų bankroto.

Su nesumažėjusiu entuziazmu jis tęsė organizavimą tarp dešiniųjų. Darydamas klaidą, kurią daro beveik kiekvienas pradedantysis, jis manė, kad teisingasis būdas veikti yra koordinuoti gausias dešiniąsias ir konservatyvias organizacijas ir individus – suvedant juos kartu į didelę dešiniųjų struktūrą, kur jie galėtų dirbti bendrai savo bendriems tikslams. Jis jautė, kad tokia koordinacija galėtų padaryti beveik stebuklingą dešiniųjų pozicijos Amerikoje stiprumo transformaciją.

Šiam tikslui, jis pirkdavo radijo reklamas, kalbėdavo tuzinuose susirinkimų, rašydavo nesuskaičiuojamas brošiūras ir skyrė kiekvieną nemiegančią valandą savo plano vienybei skatinimui. Jis sukūrė popierinę organizaciją, Amerikos Konservatyviųjų Organizacijų Federaciją ir tęsė savo nenuilstančias pastangas įkvėpti ir mobilizuoti net kelis šimtus dešiniųjų grupuočių ir individų, su kuriais jis užmezgė kontaktą, bet veltui: „Mūsų susirinkimui buvo labiau ir labiau lankomi, bet nebuvo iš viso jokio rezultato – niekas nepasiekta.“

Jis liūdnai išmoko, kad visos dešinėsios grupuotės turėjo vieną bendrą silpnę: jų nariai mėgsta kalbėti, bet yra nepajėgūs veikti. Didelė dalis jų buvo hobyistai-avantiūristai su įvairiais kitais projektais, visiškai nepaveikiami proto, arba mazochistai, kurie mėgaujasi amžinai besiskundžiant apie išdavystes ir pakrikimą, bet kurie yra šokiruojami užuominos, kad jie turėtų padėti tam atnešti galą. Daugelis buvo tokie neurotiški, kad idėja juos įtraukti į bet koki ilgalaikį kooperatyvų mėginimą buvo neįmanoma. Kai kurie buvo paprasčiausiai pamišę. Praktiškai visi buvo bailiai. Metai neveiklumo, arba neveiksmingumo išsekino dešiniųjų gretas nuo tokios žmogiškosios medžiagos, kuri reikalinga bet kokiam rimtam uždaviniui. Labai ne daug kas teliko, bet kažkokios padugnės, su kuriomis niekas negalėtų būti padaryta.

Deja, jam pavyko atminti Vado įspėjimą, kad aštuoni invalidai, kurie susiima už rankų dėl to neprilygsta vienam gladiatoriumi:

Ir jeigu būtų iš tiesų nors vienas sveikas žmogus tarp invalidų, jis turėtų išnaudoti visą savo jėgą, išlaikydamas kitus ant kojų ir taip pats taptų invalidu.

Federacijos suformavimu silpnos organizacijos niekada nebus paverčiamos stipriomis, bet stipri organizacija galės būti ir bus susilpninta. Nuomonė, kad jėga turi kilti iš silpnų grupių bendradarbiavimo, yra neteisinga...

Didelės, tikrai pasaulį drebinančios dvasinės prigimties revoliucijos nėra suvokiamos ir realizuojamos nebent kaip milžiniškos individualių rikiuočių kovos, niekada ne kaip koalicijų siekiai.

Yra sakoma, kad patirtis yra gera mokykla ir Rokvelio atveju, ji tikrai buvo gera. Jis išleido visus pinigus, likusius iš „U.S. Lady“ pardavimo iki tol, kai jo Amerikos Konservatyviųjų Organizacijų Federacijos paskutinis susirinkimas 1956 –ųjų liepą nepajėgė sukurti konkrečių revoliucijų. Jis turėjo rasti naują pajamų šaltinį ir save laikė laimingu, gavęs laikiną poziciją kaip televizijos scenarijų rašytojas.

Tačiau taip tebuvo kelis mėnesius ir tada jis gavo darbą Niujorke įsikūrusiame konservatyviajame žurnale „American Mercury“, kaip redaktoriaus padėjėjas. Jis išmoko mėginimo pasiekti efektyvų bendradarbiavimą tarip įvairių dešiniųjų grupuočių beprasmiškumą ir atsisakė kurti naują organizaciją.

Rokveliui vis dar liko išmokyti dvi karčias pamokas patirties mokykloje, nors tai pamokos, kurias Vadas aiškiai išdėstė savo nemirtingoje knygoje, bet kurių Rokvelis, nepaisant savo atsargaus nagrinėjimo, nesugebėjo įsisavinti, taip kaip įspėjimą prieš viltį gauti jėgą, vienijant silpnumą. Jis vis dar tikėjo, kad mūsų tautos priešai galėtų būti įveikiami efektyviai „respektabilių“ priemonių, kuriomis konservatoriai visada save apribodavo. Jis manė išvengsiąs antisemitizmo „antspaudą“, dirbdamas tyliai ir netiesiogiai prieš išdavystę ir rasinį kenkimą. Šis metodas turėjo didelį pranašumą neišprovokuoti priešą tam, kad būtų galima ramiai tęsti savo „tylų“ darbą.

Tad dirbdamas „American Mercury“, jis pradėjo formuluoti planus pagrindinei „užkietėjusiai“ nacionalsocialistinei organizacijai su dešiniųjų fasadu ir turtingų konservatorių finansavimu. Kadangi organizacija

turėjo iš tiesų būti nacionalsocialistinė su nacionalsocialistais viršuje, vykdant reikšmingiausią veiklą ir konservatyvusis fasadas – tik uždanga – jis linksmai manė, kad turi planą, kuris nesusidurtų su jo ankstesnių konservatyvių mėginimų trūkumais.

Tačiau jo projektas greitai žlugo ant realybės seklumų. Pirmiausia jis pamatė, kad turtingi konservatoriai daugiausiai kentėjo nuo charakterio defektų, kuriuos jis stebėjo jau ne tokiuose turtingiuose konservatoriuose. Pinigai galėjo būti gaunami iš jų „augintinių“ projektų, bet ne kokiam nors rimtam mėginimui, kuris kvepėjo pavojumi, ypač demaskavimo pavojumi. Tačiau labiau fundamentali „slaptojo“ priėjimo silpnybė slypi tame, kad tai yra paviršinė uždanga, priekis, o ne užslėptas kietas branduolys, kuris nulemia asmenų, pritrauktų į organizaciją kokybę. Tad kai jo lauktas finansų šaltinis nustojo padėti ir jo vienintelis nacionalsocialistas narys tapo nusivylęs ir išėjo, Rokvelis buvo susidūręs su perspektyva atsikratyti savo naujosios idėjos ir vėl pradėti nuo nieko.

Jis liūdnei iš naujo perskaitė žodžius, kuriuos Vadas parašė daugiau, negu trisdešimt metų ankščiau: „Žmogus, kuris žino dalyką, suvokia duotą pavojų ir su savo paties akimis mato galimybę tai išgydyti, tikrai turi pareigą ir įsipareigojimą ne „dirbti tyliai“, o stotis atvirai prieš blogį ir už jo išgydymą. Jeigu jis taip nedaro, tada jis yra beviltiškas, vargšas ištįžėlis, kuris nesugeba arba iš bailumo, arba iš tingumo ir nepajėgumo... Kiekvienas paskutinis agitatorius, kuris turi drąsą ginti savo nuomones su vyrišku tiesmukumu, stovėdamas ant užteigto stalo tarp savo priešių, pasiekia daugiau, negu tūkstantis tų meluojančių, išdavikiškų klastūnų.“

Prireikė dvejų metų pakartotinių nusivylimų ir nesėkmių šią pamoką pasiimti namo su savimi, bet dabar jis tai suprato. Jis pagaliau pamato klaidingumą, esantį po konservatyviąja prielaida. Jo paties žodžiais:

„Nors yra padaryta, kad taip atrodytų, kova tarp konservatorių ir liberalų nėra idėjų, ar net politinių organizacijų mūšis. Tai yra teroro ir galios mūšis. Žydai ir jų bendrininkai bei apmulkinieji valdo mūsų šalį ne dėl savo idėjų puikumo, arba jų darbo nuopenų, ar tikros daugumos žmonių, juos palaikančių. Jie yra valdžioje nepaisant šių dalykų nebūvimo ir dėl to, kad jie savo kelią į valdžią pasidarė per drąsias mažumos taktikas. Jie gali išlikti valdžioje tik todėl, kad žmonės bijo jiems pasipriešinti – bijo, kad jie bus viešai paniekinti, bijo, kad bus pašiepiami spaudoje, bijo, kad jie praras savo darbus, bijo, kad jie negalės sugrįžti į savo verslus, bijo, kad jie praras politinius postus. Yra baimė ir tik baimė, kuri šiuos purvinus karių klastūnus palieka valdžioje – ne Amerikos žmonių abejingumas, kaip konservatoriai sako vienas kitam.“

Tačiau už šito, jis artėjo prie dar fundamentalesnės išvados: konservatoriai ne tik yra neteisūs konflikto tarp savęs ir liberalų prigimties įvertinime ir neteisūs savo taktikos pasirinkime, bet jų motyvai taip pat yra neteisingi; bent jau jis pradėjo matyti, kad jų motyvai fundamentaliai skiriasi nuo jo paties. Iš esmės, konservatoriai yra abejingi rasei. Jų pirminiai rūpeščiai yra ekonominiai: mokeščiai, valdžios išlaidos, fiskalinė atsakomybė; ir socialiniai: įstatymai ir tvarka, sąžininga valdžia, moralė. Blogiausiu atveju, jų vienintelis interesas yra savo gyvenimo standarto apsaugojimas nuo gerovės valstybės pasikesinimo; geriausiu atveju, jie yra tikrai susirūpinę bendru standartų pakrikimu ir polinkių į „gaujokratiją“ ir chaosą. Bet, kaip visuma, jie rodo labai menką rūpestį biologinei problemai, kurios apraiškos yra tos visos kitos problemos.

Žinoma, dešinieji šiuo atžvilgiu labiau pakenčiami, negu kairieji. Konservatoriai bent jau turėjo polinkį turėti sveiką antisemitinį instinktą. Bet tol, kol jų vidinė orientacija yra ekonominė-materialistinė, o ne rasinė-idealistine, jie liks pirmiausia susidomėję sistemos, o ne rasės gynimu, jie toliau ieškotų lengvų ir paviršutiniškų sprendimų, vietoje esminių ir jie toliau neturėtų pasiaukojančio idealizmo dvasios, kuri yra būtina visiškai pergalei. Tad 1956 – iesiems metams einant į pabaigą, Rokvelis buvo įsitikinęs vienu dalyku: konservatoriai niekada, joku vaizduotės ištempimu, nepajėgs pasiūlyti bet kokią veiksmingą opoziciją degeneracijos ir mirties jėgoms. Kaip jis rašė vėliau, bet kam, kai jis pirmą kartą atranda kas dedasi, gali būti atleista už tam tikrą laikotarpį puoselėjant iliuziją ir viltį, kad yra saugus, lengvas ir „gražus“ problemos sprendimas. Bet sekti tas pačias bevaises taktikas metus po metų yra kažko kitokio įrodymas: konservatoriai yra pasaulio stručiai-čempionai, murmantys vienas kitam smėlyje „paslapčia“, kol jų išlinde pasturgaliai juda vėjyje žydams spardyti, kada tik panorėjus. Jie apgaudinija nieką, tik save.

Atsakymas turėtų būti rastas kitur, bet kur, kaip?

1957 – ieji ir 1958 – ieji buvo sunkūs. Kaip Niujorko vadybos konsultacijos firmos atstovas, jis didžiąją dalį 1957 –ųjų praleido keliaudamas Niujorke, Niudžersyje ir Pensilvanijoje, rašydamas ir konsoliduodamas savo mintis, kai tik rasdavo laiko. 1957 –ųjų – 1958 –ųjų žiema trumpą pertrauką Atlantoje, kur jis pardavinėjo reklamas.

Per šį periodą Rokvelis turėjo patyrimą, apie kurį jis niekada nerašė ir kurį jis atpasakojo tik keliems žmonėms. Visada skeptikas, kur yra liečiami atgamtiniai dalykai, jis tikrai nebuvo žmogus, lengvai įtakojamas pranašišku ženklu. Tačiau negali būti jokios abejonės, kad jis davė ypatingą svarbą serijai sapnų, kuriuos jis tada turėjo. Sapnai – visi vieno sapno variacijos – pasitaikydavo beveik kiekvieną naktį kelių savaitių laikotarpiu ir buvo tokie įtempti, kad jis juos aiškiai prisimindavo atsibudęs. Kiekviename sapne jis save matydavo kokioje kasdieninėje situacijoje: sėdintį pilname teatre, valgantį kavinėje, einantį pro judrų fojė ofisų pastate, ar tikrinant savo eskadrono lėktuvus lėktuvų angare.

Ir kiekviename sapne prie jo prieidavo žmogus – teatro bilietų kontrolierius, kavinės virėjas, klerkas, ar mechanikas – ir pasakydavo kažką tokio: „Pone Rokveli, yra kai kas, kas nori jus pamatyti.“ Ir tada jis jį nuvesdavo į kokią kambarį, ar kabinetą pastate ar angare, kaip priklausė nuo atvejo. Jis atidarydavo duris ir rasdavo jo laukiantį, visada vieną – Adolfą Hitlerį. Tada sapnas baigdavosi.

Galima lengviausiai interpretuoti šiuos sapnus kaip savitaigos atvejį, bet vėlesnių nutikimų šviesoje, Rokvelis juos laikė simboliškais šaukimais, kvietimu į kelią, kuriam jis vis dar ruošėsi, ar tas kvietimas buvo vidinio, ar išorinio stimulo pasekmė.

Ankstyvaisiais 1958 –aisiais jis grįžo į Virdžiniją. Jo pirmasis mėginimas buvo Niuporto žiniose, kur jis kūrė politines karikatūras, bendradarbiaujant su mažo rasistinio žurnalo leidytoju, kuris greitai bankrutavo. Tačiau Niuporto žiniose jis sutiko vyrą, kuris suvaidino kritinį vaidmenį jo politinės karjeros krypties pakeitime: Haroldą Arousmitą jaunesnįjį.

Arousmitas buvo turtingas konservatorius su „augintiniu“ projektu, bet jis nebuvo kaipjoks kitas konservatorius, kurį sutiko Rokvelis. Nepriklausomai turtingas kaip paveldėjimo pasekmė, jis anksčiau buvo fizinis antropologas. Jis nuklydo į politiką labiau per atsitiktinumą, kai draugas iš Kongresinio tyrimo komiteto darbuotojų tarpo jo paprašė pagalbos tyrinėjant biblioteką dėl tiriamos bylos. Šio darbo eigoje jis, savo nuostabai, priėjo tą pačią dokumentinę medžiagą, kuri taip nustebino Rokvelį kelis metus anksčiau San Diego.

Būdamas parengtas mokslininkas, lingvistas, savo parankėje turintis tuzinus kalbų, turėdamas priejomą prie visų didžiausių Vakarų pasaulio bibliotekų ir archyvų ir – su neribojamu laiku ir pinigais – jis galėjo sekti savo pirminius atradimus ir greitai atkase tūkstančius įrodymų. Istorija, kurią jie sakė, buvo šokiruojanti ir gasdinanti: pasauliniai karai ir revoliucijos, badai ir skerdynės – ne istorijos kaprizai, o specialaus ir šaltakraujo planavimo rezultatai.

Nor jis turėjo dokumentų spintas, pilnas karinės žvalgybos pranešimų, teismų pranešimų, diplomatinių ryšių fotostatus ir kitokią medžiagą. Jis negalėjo išpublikuoti jokių savo atradimų. Mokslininkai žurnalistai gražino jo atsargiai parašytus ir dokumentuotus popierius su atmetimo raštais ir tuoj pasidarė aišku, kad joks bendros periodikos leidejas jų irgi nepriims. Jis priėjo prie Rokvelio su pasiūlymu spausdinti, leisti ir platinti kau kurią jo dokumentinę medžiagą su pilnu finansiniu rėmimu.

Jie sukūrė „Nacionalinį Komitetą Amerikos Išvadavimui iš Žydiško Viešpatavimo“ ir Rokvelis išskraustė į Arlingtoną, Virdžiniją, kur Arousmitas jam suteikė namą ir spausdinimo įrangą.

Rokvelis jau pasiekė išvadą, kad jei bus padaryta kokia nors pažanga, bus būtina prasilaužti iš dešiniojo sparno lauko į šviežią teritoriją. Dešinieji keisdavosi ir skaitydavo vienas kito brošiūras metų metus su nepastebimais rezultatais. Jie visada naudodavo tuos pačius pašto siuntimų sąrašus ir siųsdavo savo propagandą žmonėms, kurie daugiausia jau girdėjo bent tuziną kartų tos pačios temos variacijas. Ko reikėjo, buvo masinė reklama, kad kažkoks šviežias kraujas galėtų būti pritrauktas į Judėjimą.

Kadangi normalūs masinės propagandos kanalai buvo uždaryti daugumai dešiniųjų ir žinoma bet kam, kieno propaganda galėtų pasirodyti žalinga žydams – Rokvelis nusprendė, kad turi būti naudojamos radiklios priemonės per jėgą atidaryti tuos kanalus. Jis šį uždavinį pastatė priešais visus kitus. Kadangi, manė jis, jeigu mobilizuoja žmones į organizaciją – slaptą ar kitokią – tam, kad įgyti politinę galią, pirma reikia šiems žmonėms leisti žinoti apie savo egzistavimą ir su jiems perteikti bent trumpą savo programos santrauką. Kol masė „žaliavos“ – galimų naujų narių – negalėtų būti sujungti, padarant tikrai reikšmingą poveikį viešajai sąmonei, tiesiog nebuvo jokios prasmės eiti toliau; jis jau per daug laiko praleido, darydamas dalykus senuoju būdu. Jis iš tiesų buvo pasirengęs žengti priešpaskutinį savo žingsnį savo progrose nuo tik dar kito gojaus iki Adolfo Hitlerio galingo palikimo paveldėtojo. Jis nutarė vesti labiausiai provokuojančią, tokią atvirą ir revoliucinę viešą agitaciją, kad medija negalėtų jos ignoruoti.

1958 –ųjų gegužė Eizenhaueris išsiuntė JAV kareivius į Libaną padėti išlaikyti Prezidento Šamouno valdžią valdžioje prieš tos šalies arabų piliečių valią. Libano arabai norėjo artimesnio bendradarbiavimo su kitomis arabų valstybėmis, bet Šamounas, žydu malonumui, nenorėjo. Šamounu nuvertimo ir pro-arabiškos valdžios atėjimo Libane grėsmė, taip pridėdant narį arabų blokui prieš nelegalią žydišką Palestinos okupaciją, privėdė JAV žydus daryti spaudimą Eizenhaueriui, visada jų paslaugiam įrankiui, dėl JAV įsikišimo. Klausimas buvo svarbus viešajame akiratyje per 1958 –ųjų vasarą ir Rokvelis jį nusprendė panaudoti kaip pagrindą savo pirmajai demonstracijai – piketui prie Baltųjų rūmų. Kviesdamas daugelį savo per kelius praeitus metus surinktų kontaktų, jis sugebėjo suorganizuoti jaunų demonstruotojų pilno autobuso atvykimą į Vašingtoną ir taip pat suorganizuoti protesto grupes ir Atlantoje, Džordžoje ir Luisvilyje, Kentukyje.

Tada, 1958 –ųjų liepos 29 – osios sekmadienio rytą, Rokvelis išvedė savo piketo grupę į Baltuosius rūmus, kol tuo pat metu grupės Atlantoje ir Luisvilyje pradėjo savo demonstracijas. Nešdami didelius plakatus, kuriuos Rokvelis sukūrė ir atspausdino pats, šios trys grupės atliko pirmąjį viešą protestą prieš žydų kontroliuojamą JAV valdžią nuo to laiko, kai 1941 – aisiais žydai nutildė savo kritikus. Tai buvo iš tiesų įsimintina proga: dar ne atvirai nacionalsocialistinė demonstracija, bet stiprus šėrimas per priešo veidą – smūgis, kuris negalėjo būti ignoruojamas, kaip metus buvo visa „slapta“ dešiniųjų veikla.

Po dešimties savaitių, spalio 12 – ają, Atlantoje buvo paslaptinai susprogdinta sinagoga. Policija iš karto apkaltino Rokvelio vyrus Atlantoje, kurie demonstravo liepą. Laikraščiai aplink pasaulį nešė pirmų puslapių istorijas, kaltindami Rokvelį ir Arousmitą dėl sprogimo. Arousmitas, jausdamas, kad jis pradeda įsivelti į politiką daugiau, negu buvo patogu, atsiėmė savo spausdinimo įrangą ir nutraukė Rokvelio finansinį rėmimą. Pirmą kartą Rokvelis pradėjo ragauti sunkių laikų, esančių priešajje, skonį. Chuliganai, sukurstyti laikraščių reklamos, puldinėdavo jo namus. Langai buvo išdaužti ir akmenys bei petardos būdavo vėlai naktį mėtomi į jo namą. Ir dieną, ir naktį, jis ir jo žmona gaudavo nešvankius ir grasinančius telefono skambučius. Pagaliau, jų saugumo labui, jis jautėsi įpareigotas išsiųsti savo šeimą į Islandiją.

Dėl pranykusių savo finansinio rėmimo, „Nacionalinio Komiteto Amerikos Išvadavimui iš Žydiško Viešpatavimo“ nebebuvo. Paskutiniai Rokvelio draugai konservatoriai išgaravo per grubų laikraščių neapykantos propagandos spindesį, kuri užgulė jį. Atėjus naujesiems, 1959 – iesiems metams, jis save rado vieną tuščiam name, be draugų, ar pinigų, ar perspektyvų ateičiai. Jis išdrįso suimti slibiną už uodegos ir jis išgyveno. Tačiau blankkios, šaltos 1959 –ųjų sausio ir vasario dienos jam davė mažai ramybės, nes jo laukė neaiški ir gero nežadanti ateitis.

„... Ir kol aš vienas sėdėjau tame tuščiam name, arba gulėjau toje dar tuštesnėje lovoje tylioje, tuščioje tamsoje, pilna realizacija to, kas aš esu, man atėjo su gasdinančiu skubumu. Aš supratau, kad nebuvo jokio atsisukimo atgal; tol, kol aš gyvenu, aš esu pažymėtas antižydiškumo antspaudu... Aš niekada negalėjau vėl viltis normaliai užsidirbti pragyvenimui. Žydai negalėtų išgyventi, nebent jie padarytų iš manęs pavyzdį visam likusiam mano gyvenimui, arba per daug kitų galėtų susigundyti sekti mano pavyzdžiu. Mano Rubikonas buvo pereitas ir kova nugalėti, arba mirti.“

Ir tada nutiko kažkas, kas jo gyvenime savotiškai buvo taip pat lemiama, kaip jo surastas Adolfo Hitlerio mokymas Mein Kampf prieš aštuonis metus San Diege. Vėl, tai buvo kaip vedanti ranka, siekianti jo iš praeities

prieblandos išapdegusio, griuvusių pilno bunkerio Berlyne ir jam rodanti kelią. Viena kovo pradžios rytą, pašto kabinete jo laukė didelis paketas. Jame atsargiai sulankstyta buvo milžiniška vėliava su svastika, kuri jam buvo atsiųsta jauno gerbėjo.

Giliai sujudintas, jis prasinešė vėliavą namo ir ją pasikabino ant vienos savo svetainės pusės, visiškai uždengiant sieną. Jis rado mažą bronzos plokštelę su bareljefiniu Adolfo Hitlerio biustu, kuris jam buvo duotas ankščiau ir jį uždėjo svastikos viduryje. Tada jis rado tris žvakes ir žvakides, kurias jis padėjo ant mažos knygų lentynos, kurią jis padėjo kaip tik po bronzine plokštele. Jis uždarė užuolaidas ir uždegė žvakes:

„Aš ten stovėjau mirgančioje žvakių šviesoje, nei garso namuose, nei dvasios arti manęs, ar žinančios ką darau, ar tuo besirūpinančios.“

Tą šaltą kovo rytą, vienas priešais blankiai apšviestą altorių, Linkolnas Rokvelis išgyveno tokią patirtį, kurią pasidalino tik keletas vyrų mūsų rasės istorijoje – patirtį, kuri retai ateina į šį pasaulį, bet kuri gali radikaliai pakeisti to pasaulio kryptį, kai ji ateina. Beveik prieš penkiasdešimt trejus metus panašus patyrimas ištiko vyrą – tuo metu šaltą lapkričio vakarą, kalnelio viršūnėje, priešais Austrijos Linco miestą.

Tai buvo religinis patyrimas, kuris buvo daugiau, negu religinis. Kol jis ten stovėjo, jis pajuto nenusakomą emocijų antplūdį, einančių per jo būvį, siekiant aukščiau ir aukščiau augime su nepakeliamo intensyvumo viršūne. Jis pajautė išpūdingą sąmoningumą kelioms akimirkoms, ar kelioms minutėms, būnant daugiau, negu savimi, būnant bendrijoje su tuo, kas yra nenusakoma ir nesuprantama. kažkas su vėsiu, plačiu amžinybės ir begalybės jutimu – ilgų amžių, sekančių saulių gimimą ir mirimą ir neaprėpiamų, žvaigždėtų vaizdų pripildė jo sielą iki trūkimo. Galima tą kažką vadinti skirtingais vardais – galbūt Didžiąja Dvasia, arba Lemtimi, arba Visatos dvasia, ar Dievu – bet kai tai paliečia žmogaus sielą, tas žmogus niekada negali vėl būti tas, kas jis buvo ankščiau. Tai jį pakeičia dvasiškai taip pat kaip galingas žemės drebėjimas, arba kataklizmiškas išsiveržimas pakeičia žemyno nusėdimą, arba naujo kalnyno iškilimas amžinai pakeičia žemės paviršių.

Pamažu audra aprimo ir Linkolnas Rokvelis – naujasis Linkolnas Rokvelis – vėl tapo sąmoningas dėl erdvės aplink save ir savo minčių. Jis mums atpasakojo savo tuometinį jausmą:

„Kai ankščiau aš norėjau kovoti prieš tironijos ir regresijos jėgas, taip dabar AŠ TURĖJAU prieš jas kovoti. Bet, tuo labiau, aš savyje pajutau galią nugalėti – jėgą už mano paties jėgos, galimybę elgtis teisingai, netgi kai aš buvau priblokštas nutikimų. Ir ta jėga manęs dar nepavedė. Ji ir nepaves... Aš su ramiu užtikrintumu žinojau būtent tai, ką reikia daryti ir, sunkiai paaiškinama pasme, kas laukia ateityje. Tai buvo kažkas lyg žiūrėjimas į kelią iš dangaus, jau nuo žemės mačius posūkį.... Hitleris parodė kelią į išsigelbėjimą... Tai būtų mano uždavinys šioje Žemėje nešti Jo idėjas... į visišką pasaulinę pergalę. Aš žinojau, kad aš neišgyvenčiau pamatyti pergalę, kurią padaryčiau įmanoma. Bet aš nemirsiu tol, kol aš tos pergalės neužtikrinau.“

Ir taip pat kaip Adolfas Hitleris sakė apie savo patyrimą Freinberge, „Tą valandą tai prasidėjo“, taip tą valandą tai prasidėjo ir Linkolnui Rokveliui. Jis tada to nesuprato, bet šis esminis nutikimas atėjo beveik tiksliai jo politinio gyvenimo viduryje; jis tepraėjo pusę kelio nuo tos rudenio dienos San Diego viešojoje bibliotekoje iki kankinio mirties Arlingtone vėlyvojoje 1967 – ują vasarą.

Ankščiau jis buvo dešinysis, konservatorius, nors vis labiau ir labiau atvirai antižydiškas, jis jautė, kad jam reikia savo nacionalsocializmą laikyti paslaptį; ankščiau, kai jis žavėjosi Adolfu Hitleriu kaip didžiausiu mastytoju rasės istorijoje ir Mein Kampf kaip svarbiausia kada nors parašyta knyga, jie jams nebuvo visiškai tikri – ir šis požiūris pasireiškė jo nepajėgumu taip dažnai pritaikyti Vado pamokymus savo paties politiniuose mėginimuose. Tačiau dabar jis daugiau nebebuvo konservatorius, o nacionalsocialistas ir jis liūdytų savo tikėjimą priešais visą pasaulį; dabar bent jau jis pažino Adolfą Hitlerį ne tik kaip įskirtinai didį protą, bet kaip kažką nemirtingą, trascendentalų, antžmogišką; dabar jis matė Vadą kaip įkūnijimą, iš dalies, tos Universalios dvasios, su kuria jis trumpai bendravo; dabar jis buvo pasirengęs sekti Vado mokymus be išlygų visuose reikaluose.

Tuo pačiu metu šie fundamentalūs pokyčiai jo požiūryje įvyko, jis matė poreikį fundamentaliems pokyčiams savo politinėse taktikose. Jis atsiminė Vado žodžius:

„Bet koks žmogus, kuris nėra užsipuolamas žydiškuose laikraščiuose, nėra šmeižiamas ir keikiamas, nėra tikras nacionalsocialistas. Geriausias jo valios vertės matmuo yra priešiškumas, kurį jis gauna iš savo tautos mirtinojo priešo.... Kiekvienas žydiškas šmeižtas ir kiekviena žydiška melagystė yra garbės randas mūsų karių kūnams. Žmogus, kurį jie labiausiai keikia stovi arčiausiai mūsų ir žmogus, kurio jie nekenčia labiausiai, yra mūsų geriausias draugas.

Bet kas, kas pasiima žydišką laikraštį ryte ir savęs jame nemato jame keikiamo, prasmingai nepasinaudojo praeita diena; nes jei jis taip būtų daręs, jis būtų persekiojamas, plūstamas, šmeižiamas, keikiamas ir apibjaurinamas. Ir tik žmogus, kuris kovoja prieš mūsų tautos ir visos ariškos žmonijos ir kultūros priešą, gali efektyviausiai tikėtis pamatyti šios tautos šmeižimus ir šios tautos pastangas, nukreiptas prieš save.“

Ir toliau:

„Nėra jokio skirtumo, ar jie juokiasi iš mūsų, ar plūsta mus, ar jie mus rodo kaip klounus, ar nusikaltėlius; pagrindinis dalykas yra, kad jie mus pamini, kad jie save surūpina mumis vėl ir vėl ir, kad mes galiausiai pasirodome kaip vienintelė galia, į kurią kas nors šiuo metu atkreipia dėmesį. Kas mes iš tiesų esame ir ko mes iš tiesų norime, mes parodysime žydiškai žurnalistų miniai kai diena ateis.“

Rokvelis jau pastebėjo poreikį gauti masinę reklamą radikaliomis priemonėmis, bet jis krūpčiodavo prieš šmeižto ir keikimo mintį, iškraipymo ir niekinimo, kuris turi neišvengiamai palydėti bet kokią reklamą, kurią jis gautų per svetimų kontroliuojamą masinę mediją. Jis gyveno konservatoriškame svajonių pasaulyje ir su kitais dešiniaisiais dalinosi iliuzija, kad galima priešą laikyti apgautą – net jį priversti manyti, kad esi jo draugas ir su prieš jį kovoti tuo pačiu metu.

Net kai jis su laiku darėsi labiau tiesmukas savo pareiškimais žydų klausimo atžvilgiu, jis turėjo jausmą, kad atvirai prabilti už Adolfo Hitlerio nacionalsocialistinę pasaulėžiūrą būtų ne kas kita, kaip savižudybė.

Taip jis pargriuvo tarp dvejų kėdžių po savo demonstracijos 1958 – ujų liepos 29 – ają. Jis buvo pribloškintas prieš jį paleistos neapykantos piktumu ir tuo pačiu metu save rado suluošintu savo paties primestais apribojimais savo paties kampanijoje.

Tačiau dabar jis nusprendė, kad jis daugiau niekada ne krūpčios po keiksmų ir šmeižto srautu, kurį jo veikla tikrai turėjo jam atnešti, bet jis provokuotų tokius priešo puolimus, žiūrėdamas į kiekvieną kaip „garbės randą“ ir taip pat kaip mažą žingsnį link savo galutinio visuotinio pripažinimo kaip visko, už ką stovėjo priešas, priešininkas, „vienintelė galia, į kurią tas priešas kreipia dėmesį.“ Ir jis pamatė, kad atviras savo nacionalsocializmo deklaravimas buvo ne tik stipriausias dirgiklis, kurį jis galėtų atnešti priešui, bet taip pat buvo vienintelis realus pagrindas aplink save surinkti tuos populiacijos elementus, reikalingus gyvastingo ir ilgalaikio judėjimo sukūrimui, su kuriuo galiausiai sunaikinti priešą ir gražinti savo rasę į jėgos ir sveikatos poziciją, iš kurios ji atsistatydino.

Iš tiesų, jis Vado patarimą apie paties priešo panaudojimą vedė iki jo loginio kraštutinumo. Realistiškai žiūrėdamas į prieš save esantį uždavinį pirmąkart, jis pamatė, kad problemos, su kuriomis jis susidūręs, yra tokios krašutinės, kad tam, kad prieš jas daryti progresą, jis būtų įpareigotas sukcentruoti visas savo energijas į vieną tų problemų aspektą vienu kartu.

Pirmasis žingsnis buvo bendras pripažinimas. Jo ankstesnis įsitikinimas, kad tas tikslas turi būti įgytas kiekvieno kito dalyko sąskaita dabar buvo stipresnis, negu bet kada. Taip vietoje to, kad sektų natūralų norą atskirti nacionalsocializmą nuo holivudinio įvaizdžio, kurį žydija jam statė tris dešimtmečius, jis laikinai atmetė visas „respektabilumo“ vilties – net tarp kitų nacionalsocialistų – ir nutarė visas ankstesnes žydų pastangas paversti savo paties pranašumu.

Šiam tikslui jis specialiai ant savęs užsidėjo „nacio“, o ne „nacionalsocialisto“ antspaudą, naudodamas šį žurnalistinį žargoną, kuris buvo sugalvotas prieš per ankstyvąsias kovos Vokietijoje dienas, terminas, į kurį nacionalsocialistai žiūri su maždaug tokiu pačiu jausmu, kaip įsitikinę marksistai tikriausiai žiūri į „komuniagos“, arba „raudono“ pavadinimą. Už šio pirmojo žingsnio, kuris turėjo sukelti daug nesusipratimo ir įtarimo ateinančiomis dienomis, buvo šaltakraujiškas suvokimas, kad žygiuojantis, šaukiantis, uniformą dėvintis Holivudo stiliaus „naxis“ yra žymiai labiau žiniasklaidos vertas ir turintis didesnę „smogiamąją galią“, negu bet koks paprastas nacionalsocialistas.

Jam apmastant savo dvasią išjudinantį patyrimą ir pradėdant daryti planus ateičiai per kelias kitas dienas, įvykiai pradėjo plaukti naująją kryptimi, kam nurodyta Lemties piršto. Trys vyrai, pažįstamas iš dešiniųjų ir du kiti vyrai, kurie nepažinojo Rokvelio, užsuko vieną vakarą jį aplankyti. Iš pradžių šokiruoti ir atbaidyti svastikos vėliavos jo svetainėje, jie greitai buvo perkalbėti jo aistringuo naujojo tikslo pristatymo. Du iš tų trijų pasiliko būti jo pirmaisiais pasekėjais.

Tada jis atidarė langų užuolaidas, padarydamas savo svastikos vėliavą matoma nuo gatvės. Jis savo dviems vyrams išdavė raiščius su svastika ir jie tryse vaikštinėdavo po namus su pistoletais. Vėliau jis ant stogo pastatė apšviestą svastiką.

Minios ateidavo juoktis ir tyčiotis bei mėtyti akmenis, bet keletas pasilikdavo klausytis. Jo „šturmuotojų“ skaičius išaugo nuo dvejų, iki keturių, iki dešimties.

Šios 1959 –ųjų kovo dienos, kurios liudijo pirmą tikrąjį nacionalsocialistinės veiklos atgimimą po beveik keturiolikos metų teroro ir visiško užgijimo, žymėjo audringiausių ir sunkiausių laikų, su kuriais susidūrė Rokvelis, pradžia. Varginamas policijos su nelegaliomis kratomis ir jo turto bei medžiagų konfiskavimu, puldinėjamas galvažudžių ir vandalų, kurių suimti policija nedarė jokių pastangų, jis ir jo maža pasekėjų grupė spausdino ir platino dešimtis tūkstančių atsišaukimų ir kalbėdavo būriams smalsių ir priešiškų svečių, kurie ateidavo pamatyti „Amerikos Fiurerį“, kaip pašiepiančiai jį vadindavo laikraščiai. Jis pirma išrinko vardą „Amerikos partija“ savo besivystančiai organizacijai, bet tuoj pakeitė pavadinimą į „Amerikiečių Nacių Partiją“.

Pirmiausia galvoje turėdamas pirminį tikslą, jis koncentravo savo mažos grupės veiksmus daugiausiai į uždegančių atsišaukimų platinimą, viešų incidentų darymą, kalbėjimą minioms aplinkybėmis, specialiai pasirinktomis išprovokuoti žiaurią opoziciją – bet ką ir viską, kitaip tariant, kad gauti masinę reklamą, tapti visuotinai pripažintiems kaip žydų irvisko, ką jie atstovavo, nuo marksizmo iki neprincipingo kapitalizmo, nuo rasinės degeneracijos, iki kultūrinio bolševizmo, priešininkais.

Jo pirmoji muilo dėžės viešojo kalba buvo duota aikštėje Vašingtone, sekmadienį, 1960 –ųjų balandžio 3 –iąją ir tapo pastoviu nutikimu kuriam laikui po to.

Laiškas, kurį jis paratė savo motinai per šį ankstyvą viešo kalbėjimo periodą duoda mintį apie sunkumus, su kuriais jis susidūrė:

„1960 –ųjų birželio 7 –oji.

Mieloji mama:

Ačiū tau už laišką ir pagalbą. Tai yra labai įvertinta... Nekreipk daug dėmesio į tai, ką laikraščiai sako, mama, jie neįtikėtinai meluoja. Praeitą savaitę jie vėl mėgino mus užmušti aikštėje ir vos ne nužudė majoro Morgano, kurį tu sutikai, kai jie jį ištempė dešimtiese ir trypė jį ir paliko, laikydami mirusiu. Bet mes nugalėjome, netgi nors policija, daugumoj prieš savo valią, buvo priversta mus suimti už „netvarkingą elgesį“ (už tai, kad buvome užpulti žudikiškos gaujos!), žmonės yra su mumis. Šitoks dalykas yra neišvengiamas ir tai darysis blogiau. Dabar jie vakar bandė mane uždaryti į psichinę ligoninę, kad mane nutildytų, bet jie buvo nustebinti, kai aš buvau atleistas, kai žmonės atėjopasiūlyti didžiulį piniginių užstatą, kurį jie davė už mane ir aš turėsiu savo paties pasirinktą psichiatrą duoti pranešimą vietoje tų dvejų žydų, kuriuos jie man suplanavo. Nesijaudink dėl viso šito. Tai yra pavojinga,

skausminga ir kartu kai mūsų pačių tauta nesupranta, ką mes darome ir kenčiame už ją, bet aš esu tikras, kad Viešpats neleis melagiams ir vagims pabaigoje nugalėti. Tu dar labai didžiuosies...

Su meile, Linkas.“

1960 –ųjų pasirodė „Nacionalsocialistų pranešimas“ kaip pirmasis Amerikiečių Nacionalsocialistų Partijos leidžiamas periodinis leidinys. Jis išsivystė po aštuonių numerių išsivystė į „Šturmuotojo“ žurnalą. Tuo tarpu, 1960 –ųjų vasario 6 –ąją Jungtinių Valstijų laivynas, spaudžiamas žydų grupuočių, privertė Rokvelį priimti paleidimą iš laivyno atsargos.

Nepaisant jam primesto žinių karantino, nepaisant mušimų ir kalinimų, nepaisant chroniško finansų trūkumo, nepaisant rimtų personalo problemų ir nepaisant tūkstančio kitokių bėdų ir sunkumų, jo kampanija gauti bendrą pripažinimą pamažu darė pažangą. Laikraščiai pamatė, kad neįmanoma visiškai neminėti jo grubių ir drąsių darbų; redaktoriai ir rašytojai pagundą jį „demaskuoti“ matė kaip nenugalimą. Net radijo ir televizijos vadovai, pastoviai ieškantys sensacijų, pasidavė pagundai ir pamynė reklamos Rokveliui draudimą.

Džordžo Linkolno Rokvelio ir Amerikiečių Nacių Partijos įvaizdis, sukurtas masinės medijos viešam vartojimui, žinoma, buvo labai iškraipytas. Rokvelis sugebėjo priversti mediją, daugiau ar mažiau prieš jos valią, duoti jam reklamą. Deja, jis negalėjo jos priversti būti nešališkai savo darbe, ar net būti teisingai. Interviu su juo, išleistame populiariame žurnale „Playboy“, buvo pristatytas tokiais redakcijos pastebėjimais: „Priešingai, negu praeiti apklaustieji, Rokvelis negalėtų būti vadinamas kalbėtoju už bet kokią socialiai, ar politiškai reikšmingą mažumą. Bet mes jaučiame, kad pats Rokvelio meistriškojo rasizmo virulentiškumas galėtų tikrai ieškantį pokalbį su 48 – erių metų „Fiureriu“ paversti siaučiančio rasizmo ir fašizmo patalogijos portretu.“

Kitas pakomentavo: „Taigi Džordžo Linkolno Rokvelio klausimas išsilydo iki kalusimo kiek toli Amerika gali leisti eiti neapykantos pirkliams? Ar negera Amerikos demokratijos šaka nukris, ar ji užkrės likusį organizmą?“

Tikrai ambicingieji rašytojai, redaktoriai ir reporteriai neapsiribojo tokiais švelniai šališkais pasisakymais, bet vienas su kitu konkuravo, kurdami baisias melagystes apie Rokvelį. Jis buvo apkaltintas bailumu, sadizmu ir savanaudišku išlaidavimu, grobimu: „Kaip Adolfas Šikelbriuberis anksčiau, kuriuo jis laiko modeliu, jis tiki vadovavimu iš užnugario kuo toliau, kaip įmanoma.“ Viename žurnale jis buvo „pacituotas“, pasakęs, kad jis neva vieną kartą iškastravęs triukšmadarį savo plikomis rankomis ir kitas pranešė: „Džordžo Rokvelio isteriškas šūkavimas užvedė pamišėlių saujelę iki lūžtančio momento. Praeitą vasarą trys iš jo smogikų nutarė pamaloninti Fiurerį, pagrobadmi mažą žydų vaiką Vašingtone ir jį laikydami Partijos būstinėje kelioms valandoms. Kiek daugiau nekaltų piliečių patirs užpuldinėjimą, kol Robertas. F. Kenedis ir Saugumo departamentas įžengs?“

Viską viršijo pasakojimas, kad „Kaip tikras nacių aukščiausiasis šuo, jis naudojasi aukščiausiojo šuns privilegijomis ir užsakinėja privačius patiekalus į savo kambarį. Jis valgo tokius prašmatnius dalykus kaip vėžlių sriubą, vėžius ir kepsnius, kol jo vyrai valgo mišinius. Tarp patiekalų jis mėgaujasi čiulpdamas kinkanus.“ Šis paskutinis išsigalvojimas primena straipsnius, išleistus Vokietijos spaudoje (prieš 1933 –iuosius), kurie vaizdavo Adolfą Hitlerį kaip girtą išlaidūną (Hitleris gėrė tik viena kartą savo visame gyvenime – per savo vidurinio išsilavinimo baigimo vakarą) ir kraugerį, kuris iššvaistydavo savo pasekėjų aukas prabangiu gyvenimu, šampano baliais ir paleistuvavimu.

Rokvelis šias melagystes ir šmeižtą priėmė filosofiškai, nes alternatyva šiam žydų sukurtam viešajam įvaizdžiui buvo iš viso jokie viešojo įvaizdžio. Tarp kitko, žydai ir ne žydai leidėjai, trokštantys parodyti savo prijautimą žydams negali būti pilnai apkaltinti už šitą prastą įvaizdį. Rokvelis pats pridėjo sąmoningą ranką prie jo sukūrimo, kaip jis pripažino, kai jis pasakė: „... Kai aš turiu retą galimybę pasinaudoti masine medija, kaip neseniai buvo kai aš daviau interviu „Playboy“, aš esu priverstas žengti atsargią liniją tarp to, ką norėčiau sakyti ir to, ką priešas norėtų girdėti. Nebent aš specialiai skambėsiu pusiaukelėje tarp šūkaujančio beraščio su trimis atsisukusiais varžtais, toks interviu niekada nebūtų išspausdintas.“

Kaina, kurią jis sumokėjo už būvimą bendrai pripažintu „ponu nacių“, buvo iš tiesų aukšta. Kiti vyrai su gerais rasiniais instrinktais, bet be Rokvelio politinių realijų suvokimo buvo pakankamai natūraliai pasibaisėję tuo, kas atrodė kaip Rokvelio absurdiški maivymaisi. Dauguma žmonių, netgi pakankamai sofistikuoti, kurie žinodami kalba apie „valdomas žinias“ žydų Didžiojo melo techniką randa nesuprantama.

Šie geri, bet paprasti piliečiai dažnai šokdavo prie neteisingos išvados, kad Rokvelis buvo kažkoks agentas provokatorius, išdavikas, pasamdytas prieš diskredituoti sąžiningus rasistus ir patriotus. Jo susirašinėjimas su vienu iš jų rodo nekantrumo ir negalėjimo suprasti tikrųjų problemų, išstinkančių mūsų rasę supratimo ir nuoširdų norą pažadinti supratimą. Šios ištraukos iš laiško snobistiškai rasistų grupei, pasivadinusiai „Europiečių Išsivadavimo Frontu“, yra tipiškos:

„Mielas pone...

Aš pastebiu, kad aš esu tik kvailas, kvaišas amerikietis, bet aš myliu šią šalį, nepaisant jūsų jos atmetimo. Tai, ko jūs nekenčiate, yra tai, ką jai padarė žydai ir jūs esate kaip vyras, kuris leidžia savo žmonai būti išniekintai prievartautojų ir tada ją už tai įmeta į šiukšlių kibirą. Gėda jums! „Amerikietiška“ įtake yra visai ne amerikietiška ir jūs tikrai tai gerai žinote. Tikroji amerikietiška įtaka buvo Henris Fordas, mūsų Vakarai ir panašūs.

Europa yra labiau kaip pavargęs senas vyras, negu pavargusi sena moteris ir, jeigu Vakarų kultūra bus išgelbėta, ji bus išgelbėta paskutiniųjų Vakarų „barbarų“, amerikiečių „barbarų“, kuriuos myliu. Žmonės kaip jūs, meilikuojantys, nusiblizginę, išsilavinę, išpuikę ir „virš“ bjauraus fizinio smurto, negalite išgelbėti savęs, tuo labiau nacijos, kultūros, ar rasės. Jūs žmonės su savo „Europiečių Išsivadavimo Frontu“ į tai einate priešinga kryptimi. Jūs nebegalite išvaduoti Europos su europiečiais. Hitleris tam dalykui davė kiekvieną dalį savyje esančio švento genijaus ir jis buvo nuplautas amerikiečių „barbarų“. Jūs ir jūsų kiaušingalvių puošėivų gauja esate įsimylėję tai, kas pranykė ir toliau ignoruojate, kas yra čia. Romos nebėra. Jūs vis ją gaivinate ir jūs negalite, nes ten nebėra jokio kilnių romėnų, bent jau užtenkamai, kad padaryti tikrą kovą už tai, Europa yra kaip viena didelė Prancūzija – tuščias kevalas, geri žodžiai, gražios dainos ir negyvi vyrai. Mes padėjome užmušti Europą. Jeigu jūs ją išvaduotumėte kaip buvo „išvaduota“ Prancūzija, ji vėl paskęstų į degeneraciją po šimtmečio.

Žinoma, Europoje yra gerų, energingų kovojančių žmonių, bet jie yra nustelbiami dvejų pasaulinių karų, skatintų žydų ir kariautų amerikiečių, griuvėsiuose esančių žmoniškųjų šiukšlių. Aš statau nacionalsocializmą čia, pagal tokius būdus ir metodus, kokie yra įmanoma ir man pavyksta, nepaisant jūsų žiūrėjimo užrietus nosį į mane.

Kai tik šaš gausiu vieną, ar kitą iš jūsų mesti „Mes esame tikrieji nacionalsocialistai“ žaidimą ir pradėti būti tikrais nacionalsocialistais, aš duosiu jėgos reikalui, kuriam aš atidaviau savo gyvenimą, savo šeimą, savo patogumą ir visą kitą, ką turiu atiduoti, nesvarbu kas jums buvo sakoma...”

Atvirumas, o ne diplomatija buvo jo stiprioji pusė.

Tam, kad išsklaidyti priešiškus kuo daugiau, kiek galėjo, jisai tuoj buvo įpareigotas nukreipti dalį savo energijos nuo agitacijos ir reklamos į ramesnį savo idėjų parodymą. Jo primasis rimtas bandymas šia kryptimi buvo jo politinės autobiografijos, „Šįkart pasaulis“ išleidimas. Greitai parašyta 1960 –ųjų rudenį tarp kalbėjimų, pasirodymų teismuose, gatvių mūšių ir desperatiškų mėginimų surinkti pinigų išlaikyti savo nedidelę grupuotę, jis ją pajėgė išleisti tik už vienų metų. Knygos spausdinimas ir surišimas buvo daromas visiškai neapmokytų šturmo padalinio vyrų ir jų vienintelė technika buvo maža, kabineto stiliaus kopijavimo mašina. Visiškas jos tono nuoširdumas neįtikino retą iš jos skaitytojų, bet platinimo sunkumai dėl žydiškojo „karantino“ apribojo jos cirkuliaciją keliais tūkstančiais kopijų.

1961 –ųjų spalį pasirodė pirmasis jo „Rokvelio pranešimas“. Skirdamiesi savo apimtimi nuo keturių iki trisdešimt šešių puslapių, „Rokvelio pranešimai“ pasirodydavo pusiau mėnesiniu tiražu, tada mėnesiniu, kartais pakylančiu į dvejų kartų per mėnesį leidimą per ypač sudėtingus laikotarpius. „Rokvelio pranešimai“ turėjo labai gyvybingą nacionalsocialistinę ideologiją, esamos politikos analizės, prognozių, politinių karikatūrų ir piešinių,

tinkamų žiniasklaidos iškarpų ir Partijos veiklos nuotraukų mišinį. Jie visi nešė jo unikalų antspaudą ir, daugiau negu bet kas, buvo atsakingi už idealistiškų jaunų vyrų, kurie sudarė augančio judėjimo kadrus, pritraukimą.

Nuo pradžios, Rokvelis suprato reikmę Nacionalsocialistiniam judėjimui galiausiai veikti pasauliniu mastu. Nes Judėjimo galutinis tikslas buvo ariškosios pasaulio tvarkos sukūrimas, „pax Aryana“, kaip ilgalaikių rasinių Judėjimo tikslų reikmės. Nuo 1959 – ujų pavasario, ši koncepcija ant popieriaus egzistavo kaip „Pasaulio Laisvai Veikiančių Nacionalsocialistų Sąjunga“, bet iki 1962 – ujų vasaros tai nebuvo padaryta be susisiekimo laiškais tarp kelių nacionalsocialistų Europoje. Ankstyvą 1962 – ujų rugpjūtį, Rokvelis susitiko su nacionalsocialistų atstovais iš keturių kitų šalių Kotsvoldo kalneliuose netoli Kostvoldo, Anglijoje ir Pasaulio Nacionalsocialistų Sąjunga formaliai pradėjo egzistuoti. Rugpjūčio penktąjį protokolas, žinomas kaip Kostvoldo susitarimas buvo sudarytas, prisaikdinantis nacionalsocialistų judėjimus Jungtinėse Valstijose, Britanijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje (įskaitant Austriją) ir Belgiją bendroms pastangoms. Kasmetiniai Pasaulio Nacionalsocialistų Sąjungos susitikimai buvo pradžioje numatyti, bet Likimas ir aplinkybės tam trukdė. Rokvelis buvo po augančiu spaudimu Amerikoje per sekančius penkerius metus, situacijai darantis pamažu vis audringesnei.

Rokvelio originalioji programa buvo padalinta į tris fazes. Pirmoji fazė, prasidėjusi 1959 – ujų kovą turėjo būti provojuojančios, bet iš esmės nekonstruktyvios veiklos fazė, skirta sukurti reklamą ir pastatyti viešąjį įvaizdį, nesvarbu kokį iškraipytą. Antroji fazė buvo kadrų kūrimo fazė, per kurią buvo pastatyta stipri, drausminga, veiksminga, profesionali nacionalsocialistinė organizacija ir pajėgumas ir propaganda išsivystė į aukštą laipsnį. Trečioji fazė turėjo būti masinė organizacija.

Pirmoji fazė buvo meistriškai įvykdyta. Rokvelis įrodė esantis išskirtinis taktikas grubiam žaidime, prasimušant pro žydišką tamsos barjerą. Su šaltu objektyvumu jis stebėjo spaudą ant jo įvaizdžio pilančią kibirą po kibirą melo ir purvo, provokuojant juos naujai veiklai, kai tik jie pavargdavo. Su aštria išvalga jis analizavo žydų situaciją. Jis suprato, kad jie užėmė esmines kontroliuojančias pozicijas viešosios nuomonės formavimo tinkluose, kad jie yra labai suvaržyti fakto, kad kontrolė turi būti nuslėpta nuo visuomenės.

Tuoliau, jis suprato faktą, kad labai didelė dalis reporterių, redaktorių, rašytojų, žinių pranešėjų ir net daugelis individualių radijo stočių savininkais nebuvo žydai ir, gaunantys tiesioginius ir kategoriškus priešingus nurodymus iš pagrindinių žydų, iš šių žmonių buvo galima tikėtis daugiau, ar mažiau nuspėjamos reakcijos, davus stimulą. Taip, užimant poziciją ir darant pareiškimus, kurie „eiliniam piliečiui“ atrodo ekstremelūs ir netgi absurdiški, jis galėjo leidėjus suvilioti jį plačiai cituoti, manant taip jį diskredituosiant, tai turėjo patrauklumą dideliame skaičiui ne eilinių piliečių – bebaimiams idealistams, kurie galėjo suformuoti nacionalsocialistinį kadrą.

Ir šie vyrai reagavo į Rokvelio žodžius labai skirtingu būdu, negu liberalieji leidėjai, arba jų eilinė auditorija. Jie perregėjo jo žodžių „absurdiškumą“ iki gilios tiesos pagrindo, kurį jie turėjo. Kol eilinis pilietis, nepajėgęs galvoti už matomų dienos problemų Rokvelio žodžius laikė „perdaug ekstremaliais“, taip kaip leidėjai ir norėjo, tie, kurie savo protuose galėjo ekstrepaluoti dabarties įvykius ir rytojaus bei amžiaus pasėkmes, taipogi matė priverčiantį jo reikalavimų būtinumą. Bet tokie žmonės yra gana retai išsimėtę per populiaciją ir juos pasiekti Rokveliui reikėjo labai plačiai išmesti savo tinklą; leidėjai jam tai padaryti padėjo, manydami jį paniekinsią. Rokvelis taip pat suprato, kad jo įvaizdis, kuriamas masių protuose, kol kas būdama įpareigojimų, turėjo vertę ateičiai, kai sąlygos pribręs, kad bent dalis tų masių būtų pasirengusi „ekstremistui“.

Antroji fazė – kadrų kūrimas ir organizacinis vystymasis – tam tikra prasme buvo bendras su pirmąja fraze, nes nuo pat pradžios Rokvelio žinomumas pradėjo pritraukti keletą idealistų, reikalingų atrajai fazei ir šie vyrai pradėjo sudaryti organizacinės struktūros, kuri vėliau turėjo būti pripildyta, griaučius. Netgi dalis trečiosios fazės įėjo į vaizdą kai Rokvelis vedė kampaniją tapti Virdžinijos valstijos gubernatoriumi 1965 – aisiais.

Rinkiminė kampanija pasirodė esanti ypač vertingu treniravimosi periodu ne tik Rokveliui, bet ir visos jo Partijos personalui. Suprasdamas ilgalaikį poreikį išvystyti patirtį masinėms kampanijoms, Rokvelis nusprendė pradėti įgyti patirtį toje kryptyje per anksti, o ne vėlai. Kaip jis vėliau pripažino, po to, kai laimėjo mažiau, negu 1,5% duotų balsų, kampanija taip pat suteikė labiau esminę pamoką ir jam padėjo realistiškai įvertinti visą Judėjimo būklę. Ankščiau jis turėjo perdaug optimistišką požiūrį, kad Judėjimas pradės surinkti pakankamą masinį

pasekimą kai tik jis įgaus pakankamą žinomumą per jo pirmosios fazės veiklą; t. y. jis tikėjo, kad fazės du ir trys bus daugumoje kartu.

Po Virdžinijos kampanijos, kai jam buvo vėl priminta didžiulė viešosios numonės inercija, jis suprato, kad antroji fazė bus žymiai ilgesnė, negu jis originaliai tikėjosi ir, kad bet kokio rimtesnio pasisiekimo pradžia trečiojoje fazėje turėtų laukti dvejų dalykų: pakankamo Judėjimo vidinio sustripinimo ir pakankamo bendros rasinės-socialinės-ekonominės situacijos pablogėjimo.

Su šiuo pirmuoju dalyku galvoje, jis 1966 – aisiais padarė sprendimą inauguruoti bendrą veiklą. Kaip minėta ankščiau, pirmosios dvi Partijos veiklos fazės daug kur sutapo ir perėjimas tarp judviejų buvo pažymėtas susitelkimo nukreipimas. Pirmoji fazė buvo „nacistinė“ Judėjimo era. Antroji fazė yra nacionalsocialistinės eros pradžia. Kartu su šituo persitvarkymu, Amerikiečių Nacių Partija tapo Nacionalsocialistų Baltųjų Žmonių Partija 1967 – ujų sausio 1 – ają ir ta data gali teisingai būti laikoma pasikeitimo tašku. Prieš šešis mėnesius „Nacionalsocialistų Pasaulio“ pasirodymas buvo didžiulis žingsnis šia kryptimi. Ir po šešių mėnesių nuo tos datos – 1967 – ujų liepą, Arlingtone įvyko istorinė Partijos persitvarkymo vadovybės konferencija. Ten Rokvelis Judėjimą nukreipė jo nauja linkme, paaiškindamas visiško kiekvieno veiksmo profesionalizavimo būtinybę, nuo pinigų rinkimo iki propagandos rašymo tam, kad atitikti sunkius reikalavimus, kurių tikėtasi ilgame priešaky esančiame augimo ir kovos periode.

Jam dabar buvo keturiasdešim devyni metai. Pastaruosius aštuonerius metus jis dirbo vidutiniškai šešioliką valandų per dieną, septynias dienas per savaitę. Krūvis jo fiziniams ir dvasiniams ištekliams buvo sunkus. Dažniausiai jis būdavo įpareigotas susitelkti į kelis uždavinius vienu metu. Visada būdavo planuojama demonstracija, rengiama kalba, rašoma propaganda, vedama teismo byla, renkami pinigai ir viskas turėdavo būti padaryta beveik neįmanomomis darbo sąlygomis su pastoviais trukdžiais. Tik didžiulis jo grubaus šešių pėdų, keturių colių rėmo gyvybingumas ir gili dvasinės jėgos atsarga jį išlaikė praeityje.

Kelias, kuris buvo priešaky tikrai nebuvo lengvesnis; priešingai, prie senųjų uždavinių su agitacija ir publikacijomis turėjo būti daug naujų problemų, Judėjimui tęsiant savo naują veiklos fazę.

Kiti žmonės – stiprūs žmonės – galėjo pasiduoti pagundai likti su receptu, prie kurio jie priprato ir neiti iš nugalėto kelio į keistą ir sunkią teritoriją. Mažiausias subjektyvumas leistų jiems išsakyti šimtą priežasčių nekeisti „modus operandi“, kuri praeityje buvo sėkminga. Ir vis dėl to tai buvo būdinga Rokveliui, kad jis nei akimirka neabejojo. Kai jis pamatė, kad Judėjimui atėjo laikas keisti savo taktiką ir priimti kitokią iššūkių rinkinį, jis save atidavė naujam uždaviniui su tuo pačiu pasiryžimu, kurį jis rodė per pirmąją fazę.

Dabar buvo reikalinga sukurti visiškai naują Partijos viešąją įvaizdį, arba tiksliau, su laiku pakeisti stipriai iškreiptą įvaizdį, kurį jis pristatė priešą jam sukurti į tokį, kuris artimesnis teisybei. Tai buvo reiklus uždavinys ir jis praleido 1967 – ujų vasarą sudarinėdamas planus ateičiai ir baiginėdamas savo naująją knygą „Baltoji galia“.

Viename iš savo paskutinių laiškų, parašytų rugpjūtį dviems ištikimiems Partijos draugams, vyrui ir žmonai, jis atskleidžia dalį introspekcijos, kuri tuo lemtingu metu užėmė jo galvą:

„Mielieji,

Jokiais būdais aš negaunu tvirto jausmo, kad jūs esate savo pačių galvose aiškūs dėl to, kas buvo padaryta, kad turėtų būti padaryta dabar ir kas turėtų būti padaryta (arba neturėtų būti padaryta) ateityje. Dėl šitos priežasties, po tiek daug mano pastarojo mėgstamo pomėgio – vartymosi ir sukiojimosi – aš pabudau kol aušra slenka virš šio abejingo miesto ant popieriaus išdėstyti kai kurias mintis, kurias gali praversti (ir dažnai matau, kad tokie bandymai padėti kitiems dažnai darant juos, padeda man pačiam). Pirmiausia leiskite man pristatyti neišsprendžiamą problemą manyje. Darydamas geriausiai ką galiu, besimokant iš istorijos, aš suvokiu visų didžiųjų kovų faktą. Yra buvę milijonai reikalų, mūsų ir taip toliau, beveik visi iš jų pralaimėti. Istorija retai užfiksuoja pralaimėtojus, nebent kai jie yra sukapojami ypač įdomiu ir dramatišku būdu. Bet yra tokių nugalėtojų, kurie būna užfiksuojami istorijoje ir aš ištyriau juos gana nuodugniai (norėdamas kažkada prisijungti prie jų išaukštintų gretų),

pamatyti, ar yra kokia bendra jų veiklos šioje planetoje schema, kuri galėtų būti raktas į tai, kodėl jie laimėjo kai beveik visi pralaimi. Yra beveik jokios abejonės, kad tokia schema, nors tikslai ir kovos kinta turiniu ir tikslu nuo Lenino bolševizmo iki Adolfo Hitlerio Nacionalsocializmo, nuo mažos senos moteriškės, pasiryžusios savo kaimyną išvaryti iš miestelio iki Čingischano ir jo žmogiškųjų mėsainių mašiną. Nugalėtojai kiekvienu atveju būdavo labiau pasiryžę, labiau fanatiški savo negailestingu atsisakymu sustoti, negu jų varžovai. Bet tai ir nebuvo tiesa. Istorija pilna atkaklių pamišėlių, kurie pakartotinai šokdavo nuo kalnų ir pastatų, nešiodami „sparnus“ ir taip pat pakartotinai nukrisdami ant savo užpakalių, kol nieko nelikdavo...

Išvada, kurią aš pasiekiu iš viso šito yra, kad reikia trijų dalykų padaryti nugaltėtoją: gero tikslo, t. y. tikslo, kuris yra laiku, fazėje ir yra reikalingas; vado, kuris yra nepalenkiamas savo pasiryžime kovoti tol, kol jis turi porą kelmų kojoms ir kuris gali įkvėpti tokią pačią valią savo kariams; ir dar paprastos geros laimės. Tirdamas savo paties tikslą, vadovavimą ir sėkmę, aš pamatau, kad man yra visiškai neįmanoma padaryti nešališką sprendimą, ar aš esu vienas iš fanatikų, šokančių nuo kalno su pora vilnonių, suklijuotų plunksnų sparnų, ar aš esu vienas iš tų vyrų, kurie yra sumodeliuojami į akmeninius atvaizdus balandžių naudai... Aš taip pat nežinau, ar bet kuris iš mūsų žino į tai atsakymą. Tačiau aš turiu pranašumą priešais jus abu tuo, kad aš seniai seniai nusprendžiau, kad geriausias dalykas, ką galiu padaryti su savo gyvenimu, yra nusitaikyti ir padaryti geriausią ką galiu suvaldyti neišvengiamą drebėjimą ir niekada nenuleisti akies ir širdies nuo taikinio, kol jis nenusileis...”

TŪKSTANTIS DEVYNI ŠIMTAI ŠEŠIASDEŠIMT SEPTINTŲJŲ RUGPJŪČIO DVIDEŠIMT PENKTAJĄ, penktadienį, dvejoms minutėms iki vidurdienio, netoli jo Arlingtono būstinės, jį pakirto žudiko kulka.

Žudikas, žmogus, kurį Rokvelis pašalino iš Partijos keliais mėnesaisi anksčiau po jo pakartotinių bandymų subtiliai į Partijos leidinius įleisti marksistines idėjas ir už viešą rasinio bolševizmo doktrinos propagavimą, jis tykojo pasaloje virš netoliese esančio pastato ir šovė į Rokvelio automobilį, jam važiuojant pro šalį. Ironiškai, Rokvelis šį išpuikusį bolševiką išgelbėjo iš Niujorko miesto lušnyų ir prisiėmė beveik tėvišką susirūpinimą juo nuo to laiko. Jis niekada neapleido savo pakartotinių mėginimų suteikti kažkiek dorumo ir garbės supratimo jam, nepaisant triuškinančių įrodymų, kad tas žmogus buvo baisus melagis ir vagis ir nepagydomas konspiratorius. Visi jo gero siekiantys mėginimai šia kryptimi buvo per metus apdovanojami tik širdgėla po širdgėlos ir, pagaliau, mirtimi, kai pagiežingasis smulkusis nusikaltėlis, kurį jis tikėjosi paversti vyru rado galimybę „atsilyginti“ už tai, kad buvo pašalintas iš Partijos.

Po JAV valdžios atsisakymo į komendanto Rokvelio teisę į kapą valstybinėse kapinėse, jo Partijos draugai jo kūną nukremavo ir nacionalsocialistinės laidotuvės įvyko Arlingtone, rugpjūčio 30 – ają. Jo nekrologas buvo trumpas, bet jaudinantis.

Draugai nacionalsocialistai! Baltieji amerikiečiai! Šiandien mes prisiimame sau lūdną uždavinį paguldyti poilsui mirtinguosius mūsų mylimo vado, Linkolno Rokvelio, nužudyto bailaus žudiko kulkos, palaikus. Tiems iš mūsų, kurie su juo dirbo kasdien, tiems partiečiams visoje Amerikoje ir atsidavusiems nacionalsocialistams visame pasaulyje šis pribloškiantis praradimas, sukeltas jo mirties, tebus pilnai pajaustas kovos dienose ir metuose, kurie stovi priešais mus. Jo įkvėpimas ir jo valia, jo išminties gilumas ir jo sielos didvyriškumas yra dalykai, kurie mums duoda motyvaciją ir orientavimą, kurio mums taip reikėjo tęsti kovą tiek tamsių dienų praėjusiuose metuose.

Stulbinantis jo išėjimo staigumas ir pasekė kelių dienų neramumai mums dar neleido suvokti savo praradimo dydžio. Bet net sunkiau pakelti už tai buvo visiškai žemas, niekingai begėdiškas valdžios nacijos, kuriai jis tarnavo taip ištikimai per savo gyvenimo metus, elgesys su mūsų kritusiu komendantu. Džordžas Linkolnas Rokvelis atidavė savo gyvenimą kovai prieš bolševizmą metu, kai tūkstančiai kitų amerikiečių kovojančių vyrų kitoje pasaulio pusėje taip pat krenta kaip to paties bolševizmo aukos ir vis dėl to Amerikos valdžia atmetė jo prašymą atsigulti poilsio jo norimoje vietoje.

Džordžas Linkolnas Rokvelis tarnavo Amerikai dvidešimt metų ir per du karus, vėl ir vėl rizikuodamas savo gyvybe, kad ginti žemę ir tautą, kurią jis taip mylėjo. Jis buvo joks užstalės kareivis, o savo paties valia pasirinko kareivišką profesiją, reikalaujančią aukščiausios tvarkos ir sugėbėjimų: jis buvo kovinis pilotas. Jo atsidavimas

pareigai, jo drąsa, jo įgudžiai jį nuvedė nuo jūreivio iki komendanto laipsnio, jam davė vadovauti trims eskdronams ir jam uždirbo devynis apdovanojimus. Ir Amerikos valdžia nelaiko jį vertu būti palaidotu kartu su kitais kareiviais.

Džordžas Linkolnas Rokvelis paaukojo daugiau ir kovojo labiau už tai, ką jis laikė brangiais dalykais, savo gimtąją žemę, savo tautiečius ir, virš visko, savo rasę, negu bet koks kitas dabar gyvenantis vyras. Jis matė savo pareigą ir nekrupčiodamas ją darė, net kai ta pareiga jį privedė į opoziciją beveik visiems, esantiems aplinkui jį. Jis matė toliau, negu kiti žmonės ir jis kovojo labiau. Iš tiesų, šiuo vėlesniu atžvilgiu jis vertino didžiojo Vado principą, kurio filosofija formavo jo mintis: Tie, kurie nori gyventi, tegul kovoja; ir tie, kurie nenori kovoti šiame amžinos kovos pasaulyje, nėra nusipelnę gyventi.

Jis kovojo ir jis mirė. Ir vis dėl to Linkolnas Rokvelis nėra tikrai miręs, nes jis sukūrė Judėjimą ir jis paskleidė idėją ir tas Judėjimas nebuvo sunakintas ir ta idėja nebuvo nutildyta kulkos, kuri jį pakirto. Ir tol, kol tas judėjimas išliks ir ta idėja toliau pripildys žmonių širdis ir protus, Linkolno Rokvelio siela gyvuos toliau.

Kankinio pelenai guli čia priešais mus ir mes negalime nebūti pilni tylaus tragedijos jausmo. Tačiau mes nesame čia jo tikrai gedėti, bet jį pagerbti ir iš naujo save paskirti Tikslui, kuriam jis tarnavo. Priešaky esančiais laikais mes turėsime padvigubinti savo pastangas, kad jis nebūtų žuvęs veltui. Mes turime leisti jo didžiajai aukai pasitarnauti, mus įkvėpiant tolimesnėje mūsų kovoje link pergalės, link mūsų žmonių pergalės, link mūsų didžiosios baltosios rasės pergalės prieš ligą, kuri dabar ją kankina ir priešus, kurie dabar ją spaudžia. Iš tiesų šią akimirką mes turime turėti galvoje tą senąjį posakį, kuriuo Komendantas mus parafrazuodavo: „Mūsų Judėjimo akmenys ir kuras yra jo kankinių kaulai ir kraujas.“ Tai yra šis jo mirties aspektas, kurį dabar jis norėtų mus labiausiai turėti galvoje, pamirštant savo liūdesį ir pripildant save pasididžiavimu žinia, kad mes sekėme tokiu vadu.

Nes tai buvo jis, Linkolnas Rokvelis, kuris vėl pakėlė deglą, kuris nukrito ant žemės prieš dvidešimt du metus. Adolfas Hitleris pradėjo mūsų didį Judėjimą ir amžinai turės ypatingą poziciją mūsų rasės istorijoje; bet jeigu ne Linkolnas Rokvelis, Adolfo Hitlerio didis darbas būtų nuėjęs veltui. Tai buvo Linkolnas Rokvelis, kuris mus vėl nukreipė į pirmyn einantį kelią, kai jis susvyravo ir norėjo vėl eiti atgal. Tai buvo jo pavyzdys, kuris įkvėpė mus daryti tai, ką turime, vietoje to, ką daryti yra lengviausia. Tai buvo jo ranka, kuri mus vedė iš pralaimėjimo ir degeneracijos ir liūdesio labirinto ir nurodė kelią link aukštesnių dalykų; ir jo balsas, kuris mums vėl ir vėl primindavo, kad mes turime tęsti kovą už savo rasę.

Mums padedant poilsio mirtinguosius Linkolno Rokvelio palaikus, yra derama vėl perskaityti tą ištrauką iš Vado knygos, kurią jis mėgo labiausiai. Aš skaitysiu iš dvyliktojo skyriaus pirmojo Komendanto Mein Kampf kopijos tomo:

„Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištisia savo amžinąsias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimti.“

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Dabar mes jau matome, kad sistema palaimino lytinių iškrypėlių-pederastų eitynes Vilniuje, gegužės 8 – ają dieną. Vietoje to, kad vykdytų nacionalinę-rasinę politiką, šitas režimas naikina Lietuvių Tautą, vykdo jos genocidą per letargą, skleidžią **degeneraciją ir homopropagandą**. Siūlome kiekvienam tautiečiui aktyviai priešintis šitiems išsigimėliams: jie ne tik Lietuvių Tautos, bet ir visos žmonijos priešai. Tokias išgamas kaip „antifa“, anarchistus ir jevro-pederastus dosniai remia Jevrosojūzas – pasaulinės žydijos kontroliuojama „Europos Sąjunga“ ir jos pakalikai. Norėčiau sakyti „ištikimi pakalikai“, bet vargu, ar tai tinkamas žodis: pamosikavus pinigine kupiūra atbėgs, iššovus vieną kulką, muilą išneš kur velnias neša. Kviečiame Naciją atsibusti, vienytis ir stoti į kovą už Lietuvių Tautos laisvę, už Lietuvių Tautos apsisvalymą ir atgimimą, už žydų-parazitų, pederastų, marksistų-„antifa“ ir kitokių degeneruotų bei kenksmingų elementų pašalinimą iš Valstybės ir Nacijos gyvenimo. „Demokratija“ ne tik teršia arijų rasės genofondą, ji taipogi sistemingai stengiasi ir, deja, šios pastangos sėkmingos, pakirsti normalią Tautos lytinę reprodukciją, kad Nacija neturėtų pakankamai vaikų ir savo **gyvybinę erdvę turėtų užleisti spalvotiems atėjūnams, kurie irgi yra išnaudojami pasaulinės žydijos**.

Taipogi galime pažymėti tai, kad Lietuvos Respublikos Generalinė Prokuratūra iškėlė bylą prieš „Naujosios Europos“ internetinį tinklą. Štai tau ir „demokratija“ ir „žodžio laisvė“. Ji egzistuoja žydams, pederastams ir įvairaus plauko šabasgojams. **Nacionalsocialistinės idėjos skleidimas Lietuvoje nebus sustabdytas**. Propagandinę-ideologinę kovą sistemingai tęsiame toliau, matydami, kad mūsų teiginiai apie „demokratų“ melą ir dvigubus standartus, yra pastoviai patvirtinami jų pačių veiksmais.

Dabar Lietuva yra dar labiau naikinama: judokratijos ir masonų mafijos remiamas „laisvosios rinkos institutas“ (kapitalistų-išgamų liaupsintojas ir šabasgojų irštva), organizuoja Lietuvos miškų „prichvatizaciją“. Pridurkime, kad ne šiaip **PRICHVATIZACIJĄ**, o **PRICHVATIZACIJĄ „UŽSIENIO BENDROVĖMS“**. Švento mūsų Tautos turto atidavimas esamo režimo yra palaiminamas. Mes teigiame, kad šituo spjūviu į Lietuvių Nacijos veidą iš žydų ir jų pakalikų burnų, nėra visiškai kuo stebėtis.

Tuo tarpu, mūsų Tėvynė yra plešiama ir prievartaujama ir finansinėje srityje (kaip visada). „Gerbiamoji“ finansų ministrė, „ištikima“ šabasgoja, kaip ją vadintų jos šeimininkai, suorganizavo 2 milijardų pasiskolinimą iš žydijos kontroliuojamų finansinių struktūrų. Beje, bus mokamos milžiniškos palūkanos. Nemint fakto, kad Lietuvos **Valstybės biudžetas yra žymiai mažesnis už bendrą visų jos skolų internacionalinės mafijos struktūroms**, galime pažymėti: **esame palūkaninės vergijos gniaužtuose** ir šitie „demokratai“ mūsų jungą daro dar sunkesniu, dangstydami savo kėslus neva „šaliai naudingais sprendimais“ ir kitokiais pigiais bei visiškai amoraliais lozungais.

„Gerbiamoji“ rezidentė Grybauskaitė, žinoma, šitam nei kiek nesipriešina. Taigi, mūsų manymu, tai vėl gi patvirtina mūsų ankstesnius teiginius šio asmens atžvilgiu.

Pirmyn į kovą už Lietuvos Valstybę, už Lietuvių Naciją, už arijų rasę! Mirtis pederastams, pedofilams, žydams ir šabasgojams ir visiems parazitams ir Tautos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

Redakcija praneša

Šiame, penktajame „Šturmuotojo“ numeryje, galėsite skaityti apie tai, ką daro mūsų šalį valdantys parazitai, apie pederastų eitynes, gavusias leidimą gegužės mėnesį ir, žinoma, ideologinę medžiagą bei istorinę medžiagą, plėtojančią skaitytojų žinias žydų klausimu. Richardas Vagneris yra teisingai sakęs, kad: „**Žydas yra demonas už žmonijos suteršimo.**“ Tai visiška tiesa.

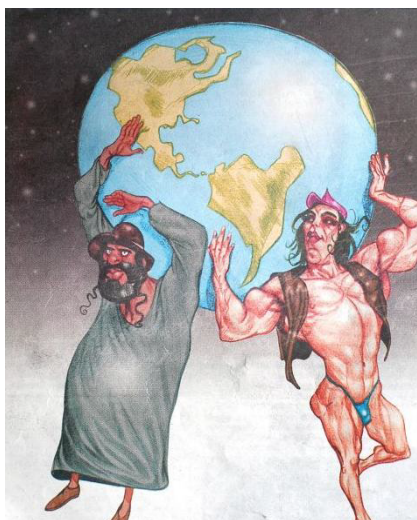
Taip pat jau, yra išėjęs pilnas Julijaus Štreicherio Politinio Testamento tekstas, su kuriuo, mūsų manymu, ypač verta susipažinti tiems, kurie nori žinoti tiesą, kurią nuo Tautos slepia „demokratų“ režimas.

Belieka tikėtis, kad tie, kurie skaito „Šturmuotoją“, jį skaitys toliau, o tie, kurie nekenčia jo ir kitokių panašaus tipo publikacijų, jų nekęs dar labiau ir patys save demaskuos Lietuvių Tautos ir, pagaliau, viso pasaulio akivaizdoje.

Tikime, kad ateis laikas, kai ne tik Lietuvių Tauta ir baltoji rasė, bet ir visa žmonija nusimes niekingą žydijos ir masonų mafijos jungą, kai žydija bus pašalinta iš Tautų gyvenimo. Tada ir tik tada, Tauta gali būti sveika, kai žydija yra pašalinta iš jos organizmo. Ji yra parazitinis kūnas, virusas, kurį toleruoti yra bjauriau, negu sirgti vėžiu. Visos turi bendrą priešą – žydiją. Mirtis pasaulinei žydų mafijai ir jos pakalikams!

PASAULIO ANTISEMITAI - VIENYKITĖS!

Šturmuotojas Juozas

LIETUVA IR „DEMOKRATŲ“ PASAULIS – PEDERASTŲ IR ŽYDŲ RANKOSE

Kaip jau beveik visi žinome, mūsų Valstybę valdantis demokratų režimas suteikė leidimą gegužės 8 –ąją dieną rengti pederastų, lytinių iškrypėlių eitynes Vilniuje palei Nerios upę. Primename, kad išsigimėliai norėjo vaikščioti per miesto centrą, tačiau „demokratai“, bijodami Lietuvos žmonių reakcijos ir fizinių veiksmų prieš iškrypėlių „paradą“, nusprendę šį „didingą demokratijos laimėjimą“ perkelti kitur, toliau nuo visuomenės akių. Žinoma, tai tik rodo pigų mėginimą numaldyti Tautos nepasitenkinimą ir skiepyti „toleranciją“. Tolerancija? Kam ir kodėl? Ogi žydams, pederastams, pedofilams ir kitokiems parazitams. Toleruoti šitą žmonijos šiukšlių krūvą yra tas pats, kas savo kūne toleruoti ligas sukeliantį virusą.

Mokyklos ir visa švietimo sistema, kartu su Valstybės propagandiniu aparatu, yra panaudojama toli gražu ne nacionalinės sąmonės kėlimui, o kosmopolitinio materializmo indoktrinacijai vykdyti ir žydiškai bei homopropagandai skleisti. Einant šitokia „puikia“ demokratijos kryptimi, Lietuva bus, bet be Lietuvių.

Belieka suprasti, kad demokratija, kartu su savo pederastija ir žydofilija, yra nuodinga Lietuvių Nacijai ir privalo būti pašalinta. Mūsų protėviai nebūtų toleravę „litvakų“ akiplėšiškumo, jie taip pat nebūtų pakentę pederastų eitinių organizavimo. Yra akivaizdu, kad Lietuvą valdo žydų-masonų mafija, remiama pederastų-pedofilų klikų.

Iškrypėlius palaiko tokios struktūros kaip Europos Sąjunga, „antifa“, internacionalinis kapitalas, kapitalistinė mafija. Efektyviai kovoti prieš pederastijos ir kosmopolitizmo ir rasinio arijų genocido sistemą įmanoma tik einant prieš sistemą, o ne jai pataikaujant ir einant pagal jos rėmus.

Karas niekada nebūna laimimas, kovojant pagal priešo taisykles. Tokie išsigimėliai kaip Vladimiras Simonko ir jo vadovaujami pederastai, kartu su žydų-rabinų „religija“ ir panašiais parazitais bus, po Lietuvos atgimimo, negailestingai pašalinti iš Lietuvos gyvenimo. Pederastams, žydoofilams ir iškrypėliams mūsų Tėvynėje ir tikrojoje Europoje vietos niekada nebuvo, nėra ir niekada nebus.

ŠALIN PEDERASTUS!

KOVO VIENUOLIKTOJI – LAISVĖS ILIUZIJOS IR TĖVYNĖS IŠDAVIMO SIMBOLIS

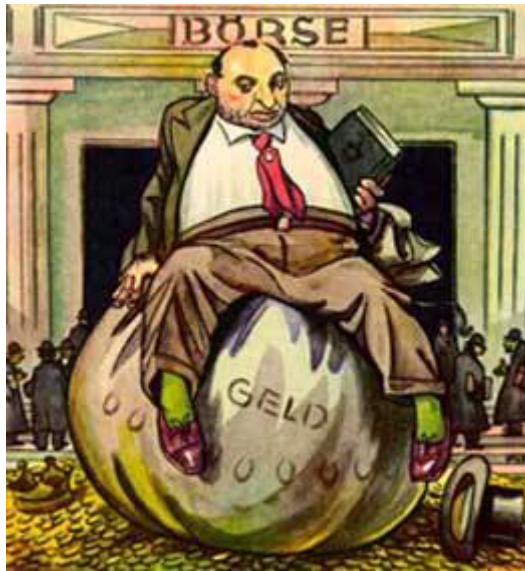
Kovo 11 – ają dieną Lietuva mini tariamą Nepriklausomybės atkūrimą. Šito neilgo rašto tikslas yra skaitytojams pasakyti, kad tikros Nepriklausomybės nėra ir, kad Lietuva yra tų pačių jėgų rankose, kaip ir TSRS okupacijos laikais. Dabar okupantas veikia kitaip. Tačiau nomenklatūra ta pati, galvos tos pačios, arba jų pakalikai jaunesni, o „išrinktoji tauta“, taipogi, lygiai ta pati.

Tikroji Lietuvos Konstitucija, kuri buvo išleista 1938 – aisiais metais buvo sutrypta „demokratų“, kurie buvo ir gyvenantys iš jų, yra buvę TSKP nariai, tarybiniai-komunistiniai kolaborantai. Ją pakeitė landsberginė oligarchinė konstitucija, kuri labai vaizdingai tauškia apie „demokratiją“, per kurią yra vykdomas Lietuvių Nacijos genocidas. Tiksliau būtų teigti, kad ji yra teisinis ramstis Tautos genocidui, nors „demokratai“ gana dažnai savo veiksmais prieštarauja savo tariamai „konstitucijai“.

Kažkodėl Landsbergis ir Brazauskas buvo TSKP nariai. Kažkodėl esti konkretūs įrodymai, kad Lietuvos „Persitvarkymo sąjūdis“ tebuvo pigus KGB projektas: tie, kurie sukūrė komunistinę Rusiją ir TSRS per žydiškas machinacijas ir aferas, ją ir išardė, jai ji pavirto nebenaudinga sistemai struktūra. Žinoma, šitas Sąjūdis buvo sudarytas iš žmonių, kurie buvo pagauti akimirkos entuziazmo, užsidegimo ir, jeigu tai būtų buvę tikslingai ideologiškai orientuojama, tada dabar gyventumėme tikrai Lietuviškesnėje, švaresnėje ir geresnėje Lietuvoje, negu dabar. Tačiau žmonėmis pasinaudojo ir juos išdavė „demokratai“ kurių rankose ir buvo visas 1989-1991 –ųjų judėjimas. Tai, kad Lietuvių Tauta buvo išduota ir, kad dabar Lietuva yra oligarchijos ir pasaulinės žydijos rankose, yra grynai „demokratų“ ir ekskomunistų bei „išrinktosios tautos“ sūnų ir dukterų bei kolaborantų nuopelnas.

Kovo vienuoliktąją oficialiai minimas Lietuvos nepriklausomybės dvidešimtmetis, bet ši nepriklausomybė nebuvo tikra, o dabar netgi ta jos parodija, kuri buvo, yra galutinai parduota per Lietuvos įkišimą į Europos Sąjungą ir kitokias internacionalines struktūras. Tikra Lietuvos Nepriklausomybė tebus pradėta atgauti tada, kai Lietuvių Tauta pagaliau supras, kad dabar tos nepriklausomybės tiesiog nėra. Kad demokratija yra ne tik netikusi ir nešvari santvarka, bet netgi ji, taikant jos teorinius pagrindus, praktiškai neegzistuoja ir niekada neegzistuos, kad ji yra žydų pakalikų ir oligarchų bei mafiozų priedanga. Tik po radikalaus nacionalizmo vėliava galima išvaduoti Tautą ir pašalinti 20 metų Naciją pavergusį ir Tautą mulkinantį režimą, kuris yra tik buvusios komunistinės Tarybų Sąjungos tęsinys.

LAISVĘ LIETUVAI!

Šturmuotojas Juozas

PALŪKANINĖ VERGIJA – LIETUVOS NAIKINTOJA

Ne per seniausiai pateikėme Adolfo Hitlerio „Mano Kovos“ I – ojo tomo VIII skyriaus Lietuviškąjį vertimą. Jame Adolfas Hitleris, be kitų klausimų, palietė internacionalinio bei palūkaninio kapitalo problemas bei apsakė mastytojo Gotfrydo Federio jam duotą įtaką idėjiniame mastyme. Apie šias problemas ir kaip jos naikina mūsų Tėvynę, trumpai pakalbėsime čia.

Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra suvokia, kaip internacionalinis kapitalas įtakoja Valstybę ir pamažu ją užvaldo. Žinoma, tai, kas valdo tą kapitalą ir juo spekuliuojančias struktūras, de facto viešpatauja ir Valstybėje.

Mūsų šalis, Lietuva, yra kone idealus internacionalinio kapitalo vergės pavyzdys. Galime matyti, kad pagrindiniai Valstybės ekonominiai objektai buvo arba „prichvatizuoti“, arba nuvaryti į bankrotą. Žinoma, dažnas nutikimas, kad „prichvatizuotas“ objektas yra nuvaromas į bankrotą ir paskui Valstybė jį išpirkinėja, mokėdama didelę pinigų sumą užsienio kapitalistams. Yra akivaizdu, kad tai, jog Lietuvoje ne tik egzistuoja, bet **viešpatauja užsienio bankai, kuriuos valdo Skandinavijos masonų mafija, yra dalis „demokratijos“ plėtojimo plano ir sistemingai kenkia Lietuviai nacionaliniams interesams.** Lietuvos Valstybė, valdoma oligarchinės mafijos, ima paskolas iš Europos Sąjungos ir Pasaulio banko (Pasaulio bankas yra sukurtas ir absoliučiai priklausomas nuo pasaulinės žydų mafijos). Be to, kad Valstybė yra prasiskolinusi ir jos skolų suma viršija visą biudžetą, visa tai yra palaiminama kaip žengimas demokratijos keliu ir „pažangios visuomenės kūrimas“. Ypač įsidėmėtina, kad „šlovingame“ demokratijos kelyje mes susiduriame su šių paskolų palūkanomis, kurios šias skolas lupikautojams dar labiau didina, kad jos neišvengiamai augtų ir niekada nenustotų slėgusios Lietuviai Tautą.

Palūkaninis kapitalas supančioja visas Valstybės finansines struktūras, pakerta bet kokios darnios nacionalinės ekonomikos šaknis ir tampa įrankiu tam, kas jį valdo, valdyti Valstybę.

Čia tarp kita ko paminėsiu, kad šie valdytojai yra žydų tautos vaikai ir bailūs jų pakalikai – savo valdovams kuklūs, o likusiems gojams – akiplėšiški šabasgojai, „ekscelencijos“.

Neseniai Lietuvos finansų ministrė įvykdė dar vieną nusikaltimą prieš Lietuviai Naciją: iš internacionalinio kapitalo struktūrų pasiskolinti milijardai litų, o Lietuva, kartu su palūkanomis, turės sumokėti dar daugiau milijardų. Iš viso, neminint, kad **Lietuva skęsta maždaug 80 mlrd. Lt skolose**, pažymėkime, kad ponija „gerbiamoji ministrė“ šį Lietuvai žalingą aktą pavadino „laimėjimu“. Didelio skirtumo tarp **rezidentės** Grybauskaitės

pareiškimo dėl Ignalinos AE ir šoto ministrės pareiškimo, nematau. Tai yra atviri spjūviai mums į veidus. Žinoma, šito teigiama pusė yra ta, kad **galbūt tai privers apmulkintas (ir toliau mulkinamas) Tautos mases atsibusti.**

Valstybė skolinasi, įklimpsta į skolas per palūkanas, įvairius ekonominius ir politinius nusikaltimus, yra sužlugdoma šalies pramonė. Ji visa, visa šalis atsiduria rankose tų, kurie valdo vietinį ir internacionalinį bei palūkaninį kapitalą. Viską sprendžia Londono, Volstryto ir Tel Avivo mafijos klikos bei panašūs oligarchai ir banditai Lietuvoje. Žinoma, tai yra žydo-masonijai priklausančios struktūros. Esminė problema yra ta, kad šios struktūros visiškai, arba beveik visiškai, nors nebūtinai tiesiogiai, kontroliuoja Valstybę politine prasme. Per šias preimones, žydų-masonų mafija viešpatauja pasaulyje ir vykdo ne tik Lietuvių Tautos, bet ir visos baltosios rasės genocidą.

Lietuvi, stok į kovą, išvaduok Tėvynę iš oligarchų, žydų-demokratų ir kitų žmonijos išgamų! Išvyk šitas išgamas iš Lietuvos, išgelbėk savo Naciją!

ŠALIN PALŪKANINĘ VERGIJĄ!

ŠALIN OLIGARCHINĘ DIKTATŪRĄ!

MŪSŲ PASAULĖŽIŪRA
KAIP GYVENIMO PAGRINDAS
VERSTA IŠ OFICIALAUS NSDAP LEIDINIO

Redakcijos žodis

Čia mes pateikiame III Reicho laikų medžiagą apie vokiečių nacionalsocialistinę ideologiją iš tiesioginių NSDAP šaltinių ideologijos klausimais. Šios mintys yra aktualios ir šiandien, norint toliau plėtoti ne tik vokiečių, bet ir kitų ariškų tautų nacionalsocialistinę mintį. Tikimės, kad mūsų skaitytojams ši medžiaga bus įdomi.

MŪSŲ PASAULĖŽIŪRA
KAIP GYVENIMO PAGRINDAS

Niekada anksčiau pasaulėžiūros klausimas nebuvo taip aptarinėjamas, kaip šiandien. Šiandiena mums atskleidžia milžinišką ideologinių klausimų kiekį, jog kai kas netgi gali priimti ideologiją kaip kažką abstraktaus. Nacionalsocialistui ideologija turėtų būti ne tik filosofinis terminas – šiandien ji yra vokiečių tautos gyvenimo būdas, taip kaip anksčiau ji buvo entuziastinga liepsna jauno judėjimo kovai, kuris drąsiai formuoja šį amžių.

Jeigu mūsų ideologija būtų tik teorija, ji save rodytų kaip kažką naudingo mūsų kovoje paimti valdžią. Ir ji taip pat nėra nejudanti dogma, nes kitaip, ji jau būtų supainiota jauno ir dinamiško gyvenimo.

Ji yra būtent priešinga. Vokietija niekada anksčiau nepatyrė tokio nacijos galios vystymosi kūrimui ir darbo pasiekimams, kaip šiandien – su Trečiojo Reicho ideologija.

Nacionalsocialistinei minčiai reikia vientisumo. Pasiiekti savo tikslą, mūsų judėjimas nuo pradžios pareiškė teisę *visur taikyti savo idėjas*.

Adolfas Hitleris: *„Pasaulėžiūra yra bekompromisinė ir negali būti patenkinta, kartu egzistuojama su kitomis partijomis. Ji išakmiai reikalauja savo visiško ir išskirtinio pripažinimo ir visiško viso visuomeninio gyvenimo pasikeitimo, pagal jos idėjas.“*

Alfredas Rozenbergas: *„Naujoji vertybių tvarka yra šiandien diskutuojama. Ateitis parodys, ar mes pasieksime pergalę, kuri pasitarnaus kaip pagrindu mūsų nacionalsocialistiniam judėjimui būti ne tik vienos kartos reikalu, bet ideologiniu ir viešuoju pagrindu ateinantiems šimtmečiams.“*

Pasaulėžiūra ir jos formavimasis

Kiekviena nacija turi savo „džiaugsmo centrą“. Mūsų yra nacijos pažangumas ir kiekvieno visuomenės nario savirealizacija ir jo gyvenimas patenkinamoje gyvybinėje erdvėje. Mūsų nacionalsocialistinėje ideologijoje, mes visada randame būdus ir galią pasiekti šį tikslą.

Vis dar, mes esame kovoje ją visiškai įtvirtinti. Kiekvienas vokiečių skaitosi su savo pozicijomis ir veikla, vardan bendruomenės gyvenimo patenkinimo.

Štai todėl mūsų pagrindų suvokimas turi būti tinkamas. Per tinkamą švietimą ir įtikinimą, mes turime neleisti žmonėms, kad nacionalsocialistinės koncepcijos būtų deformuojamos ir formuotų svetimas ideologijas, nors judėjimas nėra išleidęs knygos, kaip vadovėlio. Judėjimas kreipiasi į gerus visos nacijos instinktus. Nes gyvenimas yra nacionalsocialisto kovotojo instinktų ir mūsų minties tikslumo įrodymas. Per Partijos organizaciją ir jos įtaką kitų valstybės reikalų valdyme, padedant pramonei, juridinei sistemai, kultūrai, švietimui ir socialiniams klausimams, turėtų būti uždrausta formuoti kitas tendencijas, kurios skirtųsi nuo mūsų pasaulėžiūros. Nacionalsocialistinė valdžia rūpinasi nuo pradžios mūsų ideologiją pastatyti į valdančius postus ir taip realizuoti mūsų mintis.

Partija ir valstybė

Mes jau anksčiau paaiškinome, kad valstybė pareiškė teisę naudoti totalitarinius metodus kontroliuoti ir pažeisti vokiečių gyvenimą savo įstatymu ir administracinėmis bei vykdomosiomis formomis.

Nors tuo metu buvo vyrų, kurie sukilo prieš šitą procesą, nebuvo jokios triuškinančios vieningo judėjimo galios. Mes šiandien šią galią galime rasti savo Partijoje. Partijos organizacija yra nacijos valia, kuri yra skleidžiama nuo mažiausios srities per apygardą į Reicho valdžią. Valdžia įtraukia Partijos, valstybės ir kariuomenės vienybę.

Demokratijos bandymas buvo irgi parodyti nacijos valią. Po to, kai ji nepavyko mūsų šalyje, nacionalsocializmas šį tikslą paėmė kaip pagrindinį savo darbo uždavinį. Lozungas „Viena tauta, viena valstybė, vienas Fiureris“ turi ypatingą reikšmę Reicho formavimui. Pirmieji nacionalsocialistinės valdžios sprendimai susidėjo iš Reicho vienybės konsolidavimo ir bendradarbiavimo tarp partijos ir valstybės bei jos darbuotojų.

Buvo išleisti kai kurie aktai, kaip Įjungimo aktas (24. 3. 1934), įvairūs Reicho vienybės aktai (1933/1934), aukščiausiasis valstybės atstovų aktas (1. 8. 1934) ir valstybės ir Partijos vienybės aktas (1. 12. 1933). Svarbiausias paskutiniojo paragrafas sako:

„Po nacionalsocialistinės revoliucijos pergalės, NSDAP yra nacionalinis vokiškos minties nešėjas ir yra neatskiriama nuo valstybės.“

Ir taip, mes pagaliau turime teigiamą kūrybinę atmosferą nacijai leisti valdyti valstybę. Partija, kaip nacijos valios išsikūnijimas, naudoja savo politikus tvarkyti legislatūrą ir administraciją. Taip yra užtrikinama, kad sveikos tautos pažanga nebus apribota nepakeliamos biurokratijos, kadangi:

„Valstybė yra priemonė tikslui. Tikslas randasi fiziškai ir psichiškai vienalytės visuomenės išsaugojime ir tobulėjime.“

„Pirmiausia, turi būti išsaugotas rasės grynumas, kad rasės galios galėtų išeiti ir pasirodyti.“ – Adolfas Hitleris

Nacija dėmesio centre

Yra laisva erdvė gyvenimui kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pasiūlyti savo sugebėjimus nacijai. Adolfas Hitleris: „*Nacionalsocializmas nežiūri į individus. Visa nacija yra dėmesio centre.*“

Alfredas Rozenbergas: „*Valdymo formos gali keistis ir įstatymai, pranykti, bet nacija išlieka. Yra rezultatas – viskas turi atsiskaityti jai.*“

Šios citatos paaiškina vidinę šūkio, kad „Bendra gerovė pirmiau asmeninės naudos“, vidinę reikšmę. Tad Partija rado galutinį žmogaus santykio su bendruomene klausimo sprendimą. Tai buvo klausimas, kartotas vėl ir vėl, mėginant rasti gyvenimo pagrindą ir šis sprendimas yra labai svarbus gyvenimui nacionalsocialistinėje bendruomenėje.

Socializmas –pagrindinis klausimas

Tai yra labai sena problema – individas ir bendruomenė. Yra buvę daug atsakų į klausimą, kaip turėtų santykis tarp jų atrodyti. Mes esame susirūpinę vokiečių likimu. Ir čia galioja tai: „*Socialinė mintis turi būti valstybės pagrindu, kitaip valstybė ilgai neišliks.*“ – Adolfas Hitleris

Mes galime nagrinėti įvairių ideologijų įtaką Vokietijos istorijoje, nagrinėdami socialinių klausimų pokyčius. Yra labai ilgas, skausmingas kelias nuo germaniškų tautų bendruomenių iki sąmoningo socialinio formavimo mūsų nacionalsocialistinėje šiandienoje. Mes viliamės, kad mes radome galutines kryptis vokiečių bendruomenės sukūrimui.

Šis užtikrintinumas yra paremtas fakto, kad vokiečių tauta išreiškė savo pasitikėjimą nacionalsocialistine valdžia gausiais rinkimais ir demonstracijomis.

Šis patvirtinimas galėtų būti duotas, nes, po savo pergalės, nacionalsocializmas išlaikė visas situacijas kiekvienoje kasdienio gyvenimo srityje.

Adolfas Hitleris: „*Grynasis socializmas neegzistuoja. Kai kas nors teigia, kad socializmas buvo nuostabi ideologija, nors ji yra susieta su didžiule auka ir reiškia daug rūpeščių ir bėdų tautai, aš turiu atsakyti: šitas socializmas yra toks žalingas, kad jis turi būti pašalintas, kuo greičiau, tuo geriau.*“ *

„Revoliucinis pasikeitimas tegali būti priimtas tada, kai jis savo tikslu laiko gyvenimo pagerinimą ir nacijos išlikimą. Tai yra vienintelis socializmo patvirtinimas.“

Kaip mes galime matyti kelius pastaruosius metus, nacionalsocializmas parodė šitą priėmimą. Tad sekantys kuriančio vokiečių gyvenimo pagrindai yra padėti.

Svetimos mintys

Mes esame suinteresuoti šiomis ideologijomis todėl, kad nacionalsocializmas turi su jomis susidurti politiškai. Bet žmonės yra vis mažiau jų įtakojami, tad mes turime turėti galvoje, kokią didžiulę opoziciją mes vis dar turime sumušti, nors opozicijos politinės jėgos jau buvo nugalėtos. Mes taip pat neturėtume pamiršti, kad šios galios vis dar prieš mus kovoja kitose pasaulio šalyse ir šis karas joms turėtų padėti mus nukreipti nuo mūsų idėjų prie „patvirtintų“, kaip demokratija, materializmas, individualizmas ir taip toliau. Mes jau išmėginome jų „receptus“ ant savo tautos, bet su neigiamu rezultatu.

Kiekvienas nacionalsocialistas turėtų žinoti šias svetimas ideologijas, nes, nors priešai nėra matomi, jie yra gerai pasislėpę. Ir kiekvienas nacionalsocialistas turėtų įrodyti, kad jame nėra jokių svetimos ideologijos ženklų jo veiksmuose ir mąstyme.

Priešingai nacionalsocialistams, kurie susitelkę į vokiečių reikalus, šios ideologijos teigia, išreiškiančios visų tautų be išimties, valią. Šie žmonės teigia, kad jų ideologijos atneštų milžinišką naudą visai žmonijai, tačiau iš tikrųjų, tik tam tikroms žmonių grupėms.

*

Pastaba: čia Adolfas Hitleris omenyje turėjo ne nacionalsocializmo propaguojamą socializmą, o būtent marksistinį „socializmą“.

Bobas Eklesas

NACIONALINIS REVOLIUCIONIERIUS

IŠTRAUKA IŠ KNYGOS „LEGIONAS” PRATARMĖS

1938 – ujų lapkritį Kodreanu ir trylika jo pasekėjų buvo nužudyti Rumunijos policijos Tankebeščio miške. Rumunijos valdžia savo konfliktą su Kodreanu Geležine Gvardija atvedė prie žudikiškos atomazgos. Nuo tada Geležinė Gvardija, kuri atkakliai kovojo prieš nacijos teršimą ir nykimą, težinojo persekiojimą ir mirtį; bet taip pat nuo to laiko, Geležinės Gvardijos pavyzdys įkvėpdavo tūkstančius europiečių nacionalistų. Tai buvo tyrumo ir ištikimybės, vienintelio tikros didybės mto, pavyzdys. Tačiau judėjimas, kuris niekada nepaėmė valdžios, vis tiek entuzisastingai kalba apie tarpukario nacionalinius-revoliucinius judėjimus Europoje. Knyga „Legionas“ parodo, kaip tai yra įmanoma.

Kodreanu darbo centrinis taškas yra „lizdas“, kurį jis matė kaip savo judėjimo pagrindą. Lizdas išlaiko išbaigtos revoliucinės organizacijos modelį, kiekvienam kovotojui turint funkciją toje organizacijoje. Lizdas yra plėtimosi ir vidinio lavinimosi, virš visko, dinamiškos atsakomybės idėjos, kai ko, kas šiandien gyvybiškai reikalinga, pradinis taškas. Geležinė Gvardija atvėrė labiau negu bet koks kitas judėjimas, politinio ir techninio tobulėjimo priemones, ji šios dienos nacionaliniams revoliucionieriams reiškia dvasinių ir politinių nuorodų tašką. Legionierius reiškia „tarp žemės ir dangaus“, savo šalies ateitį aristokratiją ir altruizmą savo tautai, pasirengusį atlikti aukščiausią auką rasės vardan.

Iš dvasinio požiūrio taško, judėjimas gali būti matomas kaip stipriai krikščioniškas, tačiau nėra jokio amoralaus pacifizmo ir egalitarizmo, kuris apibūdina didžiąją dalį „krikščionybės“, ženklo. Paviršutiniškas stebėtojas gali teigti, kad yra prieštarašimas tarp legionieriškos manieros (pavyzdžiui, niekada neatsukti kairiojo skruosto) ir legionieriško tikėjimo, bet krikščionybė turi ir ne pacifistinę tradiciją. Neopagonys ir agnostikai, kurių pasaulio koncepcija yra dvasinė ir morali, taip pat turi kilmės jausmą, meilę tėvynei ir šeimai, trumpai tariant, priklausymo kam nors jausmą; praeities heroizmo prisiminimas ir pasiryžimas didvyriškai aukai ateityje, yra dorybės, kurias galima krikščionyje ir ne krikščionyje. Tik materialistas, žmogus, pavergtas pelno, arba užburtas prietaisų, pamatys, kad jam neįmanoma savęs tapatinti su Kodreanu judėjimu.

Mes pasiekėme takoskyrą europietišrame nacionalizme. Susikompromitavę vadovai ir jų partijos pranyksta be nei vienos dienos prabėgimo, kol Geležinės Gvardijos idealas įkvėpia kiekvieną kartą, kaip nuoroda tiems, kurie

verčiau statys, negu naikins, kurių likimas yra surištas su kilnia meile, o ne neapykanta. Kodreanu, „vadas ant balto žirgo“, valstiečių masėms tapo Šventojo Mykolo pasiuntiniu. Jis buvo tautos vilčių – jos didvyriškos kilmės jausmo ir noro atgauti nacionalinę savigarbą – sintezė. Kodreanu ir jo legionieriai išėjo tapti ateities „Naujojo žmogaus“ pavyzdžiu: jie rodė savo meilę savo tautai praktiškai, remontuodami tiltus, statydami namus ir atsakydami į svarbius nacionalinio kolektyvo poreikius. Geležinė Gvardija šiuos dalykus darė iš meilės ir ne tam, kad laimėti balsus, ar įgyti populiarumą.

Ji buvo nacionalistinė, tačiau Geležinė Gvardija peržengė devynioliktojo amžiaus šovinizmą ir ištiesą draugystės ranką visoms kovojančioms tautoms. Mota ir Marinas, du vedantys legionieriai, kariavo Ispanijoje, vesdami legionierių būrį. Josė Antonijo Falangai prieš internacionalinį marksizmą. Jie žuvo, kovodami viršvalstybinėje misijoje, kankiniai europietiška reikale.

Kodreanu ir jo legionierių dainos yra plačiai žinomos, ypač Ispanijoje ir Italijoje. Italijoje revoliucinė organizacija „Terza posizione“ (Trečioji pozicija) save net struktūriškai pagrindė pagal legionierių „lizdo“ modelį (kovotojų kuopele) ir legionu (revoliucinių kadrų elitu) ir pastoviai praktikavo legionierių žinią, dirbdami šonas į šoną su tauta, kad sukurti naują ir geresnę naciją ir, pranokstant Geležinę Gvardiją išdidumu priešais represijų išmėginimus. Birtanijoje dabar revoliucinio nacionalizmo ėjimas į priekį atvėrė kelią legionieriškojo idealo, idealo, kuris gali peržengti klasinius skirtumus, apeliuojant į geriausiuosius iš kiekvienos klasės, augimui. Legionieriškasis elitas peržengia klasinius ir partinius konfliktus.

Vien tik politinė veikla nėra užtenkama įvykdyti radikalų pasikeitimą ir dvasinio integralumo pasipriešinimą nykstančiame pasaulyje. Po parlamentiniais Europos režimais, kur politinės represijos net patį legalų nacionalinių revoliucinių organizacijų egzistavimą padarė abejotinu ir kur reakcingoji dešinė skelbia „rinkiminę sėkmę“, legionierių pavyzdys yra ištikimybė idealui, veidmainiškumo, kompromisų, bailumo, reakcijos ir painiavos apsuptyje. Sovoeitų kontroliuotos Europos dalyse, ***Geležinės Gvardijos įkvėpimas yra šaukimas į kovą.*** Visos Europos nacionaliniams revoliucionieriams Geležinės Gvardijos reikalas yra priminimas, kad Europos tautos yra broliškos. Geležinės Gvardijos pavyzdys mums padeda iškęsti ir išsilaikyti. Mūsų revoliucinis uždavinys tegali būtų įgyvendintas per atgimusį legionieriškąjį idealą. Geležinės Gvardijos kankiniai ateities kartoms parodė, kad ***represija gali atidėti mūsų revoliuciją, bet negali jos sunaikinti.***

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS

„ŠIKART PASAULIS“

Ištrauka iš pirmojo skyriaus

Pirmiausia mes pamanėme, kad riaušės buvo atšauktos. Buvo karšta sekmadienio popietė, 1960 – ujų liepos trečioji. Savaitę prieš tai, birželio 26 – ają, Valstybės sostinės parkų Vidaus reikalų departamento direktorius man paskambino ir, per specialų pasiuntinį, atsiuntė skubaus išpėjimo laišką. Jis mums sakė, kad Departamentas turėjo tiek daug informacijos apie prieš mus planuojamą smurtą ir riaušes, kad jis buvo „neužtikrintas“, ar jis galės mus apsaugoti su savo policijos pajėgomis. Jis pareiškė, kad mes nusprestume nekalbėti, arba paliktume miestą. Kai aš tvirtai, bet pagarbiai atsisakiau, jis manęs paprašė atšaukti uniformuotus vyrus, kuriuos aš laikydavau minioje nutildyti triukšmadarių, neleisti miniai susiburti į riaušes keliančią, pavojingą gaują.

Mes irgi gaudavome didesnę, negu įprastą kiekį purvinų telefoninių grasinimų, kad šikart jie mus „prilups“ ir panašiai. Tad aš nupiešiau milžinišką plakatą mūsų kalbėjimo pakylai, išpėjantį minią, kad „tam tikros“ grupės planuoja kelti riaušes tam, kad nutraukti mūsų kalbėjimą. Aš sutikau su policijos prašymu ištempti mūsų uniformuotus vyrus iš minios, nes mes visada paklūstame priimtiniams policijos prašymams. Bet dvidešimt šeštąją jokių riaušių nebuvo. Mes po ranka turėjome dvidešimt penkis savo vyrus, visus esančius aptvertose ribose ir daugiau, negu pasiruošusius jiems, jeigu jie pultų per aptvarus į mus, nesvarbu kiek jų, ar kokie jie atkaklūs.

Jie tikrai atėjo į šį mitingą! Tegul niekas nesako, kad žydai yra niekas daugiau, kaip ligotų pinigų skolintojų ir paliegusių klerkų tauta. Buvo du, ar trys dideli, stiprūs, piktai atrodantys žydai, kurie rėkė keiksmažodžius ir malėsi aplinkui. Kai kurie spjaudė į mus, bet jie nepuolė. Beveik dvi valandas aš sugebėjau perrėkti jų grasinimus ir užbaigiau savo kalbą per gryną valios jėgą ir balso galią.

Šią liepos trečiosios savaitę mes jautėme, kad didžiausias pavojus buvo praėjęs. Mes susidūrėme su jų chuliganų ir užpuolikų gauja praeitą savaitę ir palikome lauką nugalėję. Atrodė abejotina, kad jie vėl mėgins taip greitai.

Besisukanti aikštelė tarp JAV Kapitolijaus ir Vašingtono paminklo buvo šilta ir blizgančiai žalia karštoje liepos saulėje, įvažiuojant mūsų mašinų ir sunkvežimių vilstinei su mūsų uniformuotais vyrais ir įranga. Policijos pajėgos ten buvo su savo raitais vyrais, pasislėpusiais už pastato, kaip visada; policijos šunys užrakinti savo specialiaame nedideliame furgone ir jų mašinos ir patrulių vagonai rikiavosi prie Smitsono Muziejaus. Bet tik keletas tuzinų žmonių buvo priešais mūsų aprištą kalbėjimo aptvarą.

Aš atsisėdau po medžių ir į vieną pusę žiūrėjau kaip mano vyrukai iškrovė sunkųjį stendą iš sunkvežimio, jį pastatė ir pritvirtino užrašus ir vėliavas. Keletas iš mūsų gerbėjų atėjo ir su manimi pakalbėjo, arba man pasiūlė vėsių gėrimų. Viskas atrodė ramu. Iš tiesų, tai buvo per daug ramu. Majoras Morganas, mano pagalbininkas vadovas, kuriuo pasitikėjau kaip patyrusiu ir visiškai pajėgiu šturmo kareiviui, paprašė laisvos dienos ir atėjo į vietą su civiliniais drabužiais ir savo nėščia žmona vienąkart pasidžiaugti žiūrovo vaidmeniu. Tik vienuolika mūsų vyrų galėjo pasirodyti šiame mitinge, po pilno bandymo praeitą savaitę. Bet dabar aš galėjau jausti kažką kitokio, kažką negero. Kai pradėjo rinktis minia, policija padarė keistą dalyką: ji visa dingo. Jie atsitraukė daugiau kaip šimtą jardų už minios ir ten tebuvo vienas, ar du uniformuoti vyrai prie aptvaro.

Aš užlipau ant pakylės kai vyrukai buvo pasiruošę. Tada aš žinojau, kas dedasi. Kaip skėrių orda, beveik karinėje rikiuotėje, daugiau kaip du šimtai praeitos savaitės žydų chuliganų ir užpuolikų maišėsi aplink mūsų stendą ir pradėjo akivaizdžiai organizuotą skanduotę „Nesveiki, nesveikin nesveiki!“ Tai nebuvo per daug stebėtina, bet kas nutiko vėliau, buvo siaubinga. Žydai pradėjo stumdytis ir kabintis už virvių ir lysti prie mūsų vyrų ir policija sukryžiuotomis rankomis atsitraukė dar toliau!

Kai aš sakau, kad tai buvo siaubinga, aš neturiu omeny, kad tai, ką darė žydai, buvo siaubinga. Mes tikėjomės, kad jie mėgins mus nužudyti, jeigu jie manys, kad gali tai padaryti ir buvome pasirengę parodyti šio metodo klaidingumą. Bet turi būti atminta, kad tam, jog išlikti, mes turėdavome pasilenkti atgal, kad būtumėme legalūs. Minutę kai žydai gali parodyti, kad mes atrodome pažeidę įstatymą, jie gali sukelti daugiau, negu pakankamai spaudimo, kad mes būtumėme uždaromi ir nutildomi. Mes turime remtis policija, kad ji palaikytų įstatymą, nes mums yra uždrausta save ginti net sažiningai per smurtą, kaip mes dažnai norime daryti. Kai policija staiga „negalėjo pastebėti“ didžiausių puolimų prieš mus, mes žinojome, kad sažiningas policijos departamentas pagaliau palūžo prieš nepakeliamą žydišką spaudimą ir mes buvome pasirengę bet kam, ką žydai turėtų drąsos padaryti. Daugiau kaip valandą su puse, aš sugebėjau sulaikyti klykiančią, besispjaudančią gaują su arogancija ir psichologiškai apskaičiuota panieka jų milžiniškam skaitlingumui. Sakyti, kad mes nebijojome, būtų neteisinga, nes mūsų tebuvo vienuolika ir jų buvo du šimtai penkiasdešimt, visos mūsų kovos ir aukos per dvejus metus kabėjo pusiausvyroje. Buvo akivaizdu, kad jie buvo pasiryžę šią dieną padaryti savo riaušes ir tada pareikšti, kad mes turime būti suimti už tokios netvarkos „sukėlimą“.

Nepaisant to, šiems žydams prireikė pusantros valandos įgauti drąsą mus užsipulti ir netgi tada, jie pirma sumažino mūsų skaičių, padarydami, kad vieną mūsų didelį vyrą išprašytų, melagingai pranešus karinei policijai, kad jis jų pėstininkas ir taip mūsų skaičių sumažinant iki dešimties. Jie puolė kaip laukinių žvėrių griūtis, rėkdami ir žviegdami mano vidurių! Stendas apvirto kai žydai smogė ir aš nusileidau į besigrūmiančią besipešančių vyrų masę. Du rėkiantys žydai mane pagriebė. Vienas iš mano vyrų, jau pargriuvęs ir desperatiškai kovojantis, griebė jam už kojų ir šis pargriuvo. Bet kitas žydas nusitaikė smogti man į kirkšnį. Aš jam smogiau į galvą ir, jam griūnant, kitas mūsiškis jį prigriebė. Kaip mano vyrukai prisidėjo! Bet žydas vis tiek pradėjo mane taip pat pulti. Šįkart aš atsakiau taip pat ir žydui daviau jo paties „vaistų“ dozę!

Kova tęsėsi keturias, ar penkias minutes, po kurių policija įsiveržė iš ten, kur slėpėsi ir juos išvaikė. Majoras Morganas buvo praradęs sąmonę, labai kraujavo ir jo dešinysis kelias buvo visam laikui pažeistas daugelio spyrių, kuriuos jis gavo po septynių, ar aštuonių žydų krūva. Leitenantui Valteriui, tuometiniam Nacionaliniam Partijos Sekretoriui buvo beveik nukasta viršutinė jo kairės ausies dalis ir visi mes buvome nubrozdingi ir įsipjovę. Mes vėliau sužinojome, kad vienas iš stambių vyrų, kurie neseniai prisidėjo prie mūsų ir garsiai gyrėsi, kaip kovos – vardu Fredas Hocketas – su siaubu pabėgo iš žiedo kai prasidėjo kova, tad mes teturėjome devynis vyrus kovoti su šia žudikiška gauja.

Ir mes žydams parodėme tų šešių vyrų kalibrą kai policija išvaikė muštynes – nes mes iš kartu pastatėme savo stendą ir buvome pasirengę šnekėti. Aš vėl užlipau ant platformos, nors ir sulaužytos ir nusiaubtos ir būčiau šnekėjęs, bet policija mane pašaukė žemyn ir aš buvau suimtas už „netvarkingą elgesį“. Pirmąkart savo gyvenime aš atsidūriau nutemptas į kalėjimą ir, sėdėdamas kameroje ir laukdamas paleidimo, negalėjau nepagalvoti apie aplinkybes, kurios mane šia pastatė į bjaurią, šlapimu dvokiantį kamerų bloką pirmojoje Vašingtono nuovadoje.

Kaip amerikietis, kuris kovojo prieš nacius Antrajame pasauliniame kare, kuris turi aukštąjį išsilavinimą ir yra visiškai atsidavęs savo šaliai, atsiduria kalėjime, užpultas žydų gaujos? Kaip žmogus, kuris metų metus buvo matomas kaip „geras vyrukas“ tampa fanatišku nacių, kuris stovi viešai ir siūlo dujų kameras žydams, ar bet kokiems kitokiems išdavikams ir pripažįsta, kad jis mano, kad apie 80% suaugusių žydų yra kalti už valstybės išdavystę ir turi būti nubauti? Kodėl aš? Kaip įvykiai mane pavertė tokiu ir retą, arba nei vieną iš mano bendraamžių? Ar aš iš tiesų buvau „pamišęs“ ir „nesveikas“ kaip žydai aistringai tvirtina? Kad aš buvau kažkaip kitoks, negu dauguma mano pažįstamų, atrodė akivaizdu, bet kaip? Ar aš buvau moralinė gyvatė, pilna pataloginės neapykantos, kaip kaltina „normalieji“ žydai, ar aš galėčiau pareikšti teisingą teisę į neišvengiamą kiekvienos pažangios idėjos ir kiekvieno tikro didžio vyro, kurį sukūrė Gamta per tūkstančius metų, neišvengiamą persekiojimą? Kodėl aš nuėjau į aikštę šnekėti, žinodamas, kad galiu būti užmuštas, arba sužalotas, arba suimtas, žinodamas, kad aš negaučiau nei kiek pinigų, ar net pagyrimo, išskyrus iš saujelės mano „keistuolių“? ar mano brolis buvo teisingas kai jis pasakė, kad aš šių dalykų nedaryčiau, jeigu turėčiau puikius namus ir jachtą? Ar aš buvau vienas iš bjaurių akligatvio fanatikų, kuriuos mačiau parkuose, pastoviai šaukiančius kažkokią „idee fixe“ per ūsus, išpurvintus tabako sulčių, į daugiau panašių apgailėtinų gyvių, nekantriai laukiančių savo eilės sprogti dėl nieko? Aš aš kompensavau už kažkokią nežinomą traumuojančią vaikystės patirtį, kaip sakytų Froidininkai?

Sėdėdamas vienas bjaurioje mažoje kameroje, aš pagalvojau atgal apie savo gyvenimą ir pamėginau atrasti dėsningumą, kažkokį mano motyvacijos nueiti į tą aikštę šnekėti už tai, kas atrodė kaip prarastas reikalas prieš tai, kas atrodė kaip agresyvi viso pasaulio opozicija, ženklą

ARNOLDAS LYSAS

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS

IV SKYRIUS: ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS MOTYVAS IR NATŪRA

Žydų vykdomo krikščionių ritualinio žudymo motyvas yra beveik užtikrintai neapykanta. Tai yra, tarp kitko, tas pats motyvas, kurį Dizraelis pripažino esant revoliucinių veiksmų prieš ne žydų valdžias, priežastimi; naudojant jo žodžius (iš *Lordo Džordžo Gentinko gyvenimo, 1852*): „*Dievo tauta bendradarbiauja su ateistais; labiausiai pajėgūs turto igavėjai susideda su komunistais; keistoji ir išrinktoji tuata paliečia visų Europos žemųjų kastų išgamų rankas; ir visa tai dėl to, kad ji nori sunaikinti nedėkingąją krikščioniją, kuri jai yra skolinga savo vardą ir kurios tironijos ji nebegali išverti.*“

Neapykanta krikščionybei tarp žydų yra tradicija: taip pat, kaip neapykanta Anglijai yra tam tikra iškrypėliška religija tarp menkesnės airių klasės. Turi būti atminta, kad neapykantos himnas, kuris buvo skirtas vokiečiams per karą, buvo parašytas žydo Lisauerio.

Viena iš pagrindinių žydų švenčių dienų yra Purimas. Jie puotauja neapykantos orgijoje prieš Hamaną, kurio istorija gali būti raste Esteros knygoje Senajame Testamente. Istorija, kuri galbūt yra mitas, yra, kad Kserksas, Persijos karalius, įsimylėjo žydę Esterą ir ją padarė karaliene vietoje savo teisėtosios žmonos. Hamanas, karaliaus ministras, jam irgi skundėsi apie žydų elgesį, kurie, sakė jis, nesilaikė įstatymų ir iš karaliaus gavo įsakymą juos pašalinti. Estera manipuliavo karaliumi ir jį įtikino iškviesti Hamaną į puotą. Ten karalienė Estera toliau įtikino karalių pasigailėti žydų ir pakarti Hamaną kartuvėse, parengtose jos globėjo egzekucijai. Vietoje žydų sunaikinimo, buvo paskersti jų priešai, įskaitant dešimt Hamano sūnų, kurie buvo pakarti.

Ši šventė yra dažnai švenčiama apsirijimo, apsvaigimo ir keiksmų prieš Hamano atminimą demonstracijoje; ir netgi iki šios dienos Londone žydų kepėjai daro pyragus žmogaus ausų formoje, kurie yra iki šios dienos valgomi žydų ir vadinami „Hamano ausimis“, vėl atskleidžiant tarp mūsų esančio žydo paveldimą neapykantą ir barbarizmą.

Dvi pagrindinės švenčių dienos, susijusios su ritualinėmis žmogžudystėmis, yra Purimas ir Passah (žydų Velykos), vėliau minėtoji, per Velykas ir ankščiau minėtoji, mėnesį prieš tai. Kai per Purimą įvyksta ritualinė žmogžudystė, ji dažniausiai būna suaugusio krikščionio, nužudomo dėl jo kraujo; yra sakoma, kad kraujas yra išdžiovinamas ir milteliai yra įmaišomi į valgomus trikampius pyragus; yra įmanoma, kad išžiuvęs Purimo nužudytojo kraujas kartais gali būti naudojamas sekančiam Passah.

Kai ritualinė žmogžudystė yra įvykdoma per Passah, ji dažniausiai būna vaiko, jaunesnio negu septynių metų, kuo geresnio pavyzdžio, kuriam yra ne tik iki baltumo nuleidžiamas kraujas, bet kuris yra nukryžiuojamas, kartais apipjaustomas ir vainikuojamas dygliais, kankinamas, mušamas, badomas ir kartais pribaižiamas sužeidimu šone, imituojant Kristaus nužudymą. Kraujas, paimtas iš vaiko, yra sumaišomas miltelių būsenoje ir įmaišomas į Passah duoną.

Purimo žmogžudyščių pavyzdžiai yra tos Damaske, Rode, Ksantene, Polnoje, Gladbeke ir Paderborne.

Nors neapykanta yra pagrindinis motyvas, prietaringos tradicijos yra taip pat prisidėjusios, pavyzdžiui, kraujo aukų susiejimas su nuodėmių atleidimo idėja; kai kurie žydai yra prisipažinę, kad žydija negali būti išgelbėta, arba sugrįžti į Sioną, jeigu kasmet krikščionio kraujas nebus gaunamas ritualinio naudojimo reikalam.

Politinės žmogžudystės, kaip žydiškoji caro ir jo šeimos bei kitų rusų nužudymas, kartais būdavo palydimi bruožų, primenančių ritualą, bet aš nenoriu šią knygą komplikuoti, spėliodamas žmogžudžių simboliškai paliktų ženklų reikšmę.

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMODŽUDYSTĖS

Garsiausiųjų atvejų tarp 169 –ųjų m. pr. Kr. ir 1302 m. po Kr.

Parengta pagal „Der Stürmer“ 1934 metų specialų gegužės numerį

Redakcijos žodis

Čia mes pateikiame Lietuvišką vertimą dalies sąrašo garsiausiųjų žydijos ritualinių nusikaltimo atvejų, kuris buvo išleistas Julijaus Štreicherio periodiniame leidinyje. Pilnas sąrašas apima geriausiai žinomus ritualinių nužudymų atvejus tarp 169 –ųjų metų prieš Krito gimimą, iki 1932 -ųjų mūsų eros metų. Iš esmės tai yra labai vertinga medžiaga, tinkama visuomenės švietimui žydų klausimu iš istorinės perspektyvos: yra puikiai parodyta šios parazitinės tautos išsigimėliškas ir sadistiškas charakteris. Čia žydijs matosi be jokių kaukių, grynai tokia, kokia ji yra, buvo ir bus. Žinoma, tai nereikia toleruoti: ji privalo būti, kaip jau mūsų rašytojai yra ne kartą minėję, pašalinti iš Lietuvos ir Europos gyvenimo visiems laikams. Žydų genofondas yra tai, iš ko kilo Talmudas ir jo iškrypėliškos neapykantos dogmos. Kova prieš žydiją, kova prieš Jahvę, yra Dievo kova prieš velnią, kurios priešakyje stovi nacionalsocialistinė pasaulėžiūra. Julijus Štreicheris yra išmintingai pasakęs: „*Be žydų klausimo išsprendimo, nebus jokio žmonijos išsivadavimo.*“

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS

169 pr. Kr. - Karalius Antiochas Epifanas iš Sirijos, Jeruzalės puolimo metu, rado graiką, gulintį slaptame kambaryje. Jis karaliaus prašė jį išgelbėti. Kai jis pradėjo maldauti, ten esantys jam pasakė, kad yra slaptas įstatymas, kuris kasmet tam tikru laiku žydams įsako aukoti žmones. Taigi, jie ieško svetimtaučio, kurį galėtų paimti savo galion. Jie nupeni jį, išsiveda jį į miškus, paaukvoja jį, suvalgo dalį jo mėsos, pageria kažkiek jo kraujo ir jo palaikų liekanas išmeta į duobę (Jozefas, žydų istorikas, Contra Apionem).

418 m. po Kr. – Baronijus praneša apie žydų įvykdytą vaiko nužudymą Ime, tarp Alepo ir Antiocho.

419 m. po Kr. – Sirijos Imnestaro srityje, tarp Kolchidės ir Antiocho, žydai šventės metu pririšo krikščionių berniuką prie kryžiaus ir jį mirtinai nuplakė (Sokrat).

425 po Kr. – Baronijus praneša apie berniuko nukryžiovimą.

614 m. po Kr. – Po Jeruzalės užkariavimo, žydai už mažą pinigų sumą įsigijo 90000 belaisvių iš Persijos karaliaus Chosroso II ir nužudė juos visus baisiausiais būdais (Kluverijus, Epitome his. p. 386).

1071 po Kr. – Keletas žydų iš Blua nukryžiuojo vaiką per „Passah“ šventę, įdėjo jo kūną į maišą ir jį įmetė į Luaro upę. Grafas Teobaldas kaltuosius sudegino gyvus (Robertas ir Monso, Vok. ist. VI, 520).

1144 po Kr. – Norike per „Passah“, dvylikametis Šv. Viljamas vietinių žydų buvo surištas, pakabintas nuo kryžiaus ir per šoną jam buvo nuleistas kraujas. Žydai kūną paslėpė gretimame miške. Jie buvo pastebėti vietinio piliečio, kuris pinigais buvo papirkta tylėti. Nepaisant to, nusikaltimas vis tiek tapo žinomu (Acta sancta, III, kovas, p. 590).

1160 po Kr. – Glaučesterio žydai nukryžiuojo vaiką (Vok. ist. 520).

1179 po Kr. – Pontuazjė, kovo 25 – dieną prieš „Passah“ žydai paprovė ir kraują nuleido Šv. Ričardo kūnui. Dėl šito žydai buvo išvyti iš Prancūzijos.

1181 po Kr. – Londone per „Passah“, netoli Šv. Edmundo bažnyčios, žydai nužudė vaiką, vardu Robertas (Acta sancta, III, kovas, 591).

1181 po Kr. – Saragosoje žydai nužudė vaiką, vardu Dominykas (Blanka Hispania illustrata, tom. III, p. 657).

1191 po Kr. – Bremė žydai nukryžiuojo krikščionį, kuris juos buvo apkaltinęs plėšimu ir žmogžudyste po to, kai jie seniau tempė jį per miestą. Dėl šito, karalius Pilypas Augustas, kuris asmeniškai atvyko į Brenė, sudegino aštuoniasdešimt iš jų (Rigorden, ist. Gall.)

1220 po Kr. – Vaisberge, Elzase, birželio 29 – dieną, žydai nužudė berniuką, Šv. Henriką (Murer, Helvetia sancta).

1225 po Kr. – Miunchene moteris, pasamdyta žydų auksu, iš savo kaimyno pagrobė mažą vaiką. Žydai vaikui nuleido kraują. Pagauta per savo antrąjį bandymą, nusikaltėlė buvo perduota teismui (Meichelbek, ist. Bavariae II. 94).

1235 po Kr. – Erfurte, gruodžio 1 – dieną, žydai įvykdė tokį patį nusikaltimą (Henri Desportes, Le mystere du sang, 66).

1236 po Kr. – Hagenau, Elzase, trys krikščionys berniukai iš Fuldos regiono naktį buvo žydų užpulti ir nužudyti malūne tam, kad paimti jų kraują (Tritemijus, Alberto iš Strasbūro kronika).

1239 po Kr. – Visuotinis sukilimas Londone dėl slapta žydų įvykdytos žmogžudystės (Matthew v. Paris, Grande Chron.)

1240 po Kr. – Norvike žydai apipjaustė krikščionį vaiką ir jį laikė gete tam, kad vėliau jį nukryžiuotų. Po ilgos paieškos tėvas rado savo vaiką ir pranešė vyskūpui Vilhelmui iš Rėtės (Matthew v. Paris, cit. V. 39).

1244 po Kr. – Londone, Šv. Benedikto bažnyčios kieme, buvo rasti berniuko palaikai, kurie keliose vietose turėjo pjautinių žaizdų ir įbrėztų hebrajiškų raidžių. Jis buvo kankintas ir nužudytas ir jo kraujas buvo nuleistas. Apsikrikštiję žydai, verčiami paaiškinti hebraiškus ženklus, rado vaiko tėvų vardus ir perskaitė, kad vaikas buvo parduotas žydams, kai dar buvo labai mažas. Pasižymėję žydai slapta paliko miestą. Katalikų bažnyčia kanonizavo kankinį Šv. Pauliaus vardu.

1250 po Kr. – Zaragosos žydai priėmė siaubingą dogmą, kad visi, atidavę krikščionį vaiką aukojimui, būtų atleisti nuo visų mokėjimų ir skolų. 1250 – uжуų birželį Mozė Albei-Huzet (tap pat žinomas, kaip Albajuketo) atidavė septynmetį vaiką Dominyką de Val žydams, kad jį nukryžiuotų (Johan a Lent Schedias, ist. de pseudomes, judaeorum, p. 33).

1255 po Kr. – Linkolne, Anglijoje, Petro ir Paulaus dieną vietinių žydų buvo pagrobtas aštuonmetis Šv. Hugas ir vėliau nukryžiuotas. Žydai jį mušė trosais taip ilgai, kad jis neteko beveik viso savo kraujo (Acta sancta, liepos 6; 494).

1257 po Kr. – Tam, kad įvykdyti kasmetinę savo auką, Londono žydai papjovė krikščionį vaiką (Cluvirius, epitome historianum, p. 541 col. I)

1260 po Kr. – Vaisenbergo žydai nužudė vaiką (Annal. Colmariens).

1261 po Kr. – Pforcheime septynių metų mergaitė buvo atiduota žydams, paguldyta ant lininės medžiagos. Jos galūnės buvo subadytos tam, kad drobę išmirkyti krauju. Paskui kūnas buvo įmestas į upę (Thomas Cantipratanus, de ratione Vitae).

1279 po Kr. – Labiausiai gerbiami Londono žydai nukryžiuavo krikščionį vaiką balandžio 2 – ają dieną (Florent de Worcester, Chron 222).

1279 po Kr. – Įvyko krikščionių vaiko nukryžiuavimas Nortuptone po negirdėtų kankinimų (Henri Desportes, Le mystere du sang, 67).

1282 po Kr. – Miunchene žydai nusipirko mažą berniuką ir subadė visą jo kūną (Rader. Bavar. Sancta I. Bd. P. 315).

1283 po Kr. – Vaikas buvo savo auklės parduotas Menco žydams, kurie vaiką nužudė (Baroerus ad annum No. 61. Annalen von Colmer).

1286 po Kr. – Žydai nukankino du berniukus. Medinė sinagoga buvo apsupta ugnimi ir 180 žydų sudeginti gyvi (Murer, Helvetia sancta).

1286 po Kr. – Oberveselyje prie Reino keturiolikmetis Šv. Verneris žydų buvo lėtai nukankintas per tris dienas (Act. sct. II. Bd. b. Apr. p. 697 bis. 740).

1287 po Kr. – Berno žydai per Velykas pagrobė Šv. Rudolfą, baisiai nukankino vaiką ir pagaliau jam perpjovė gerklę (Hein, Murer, Helvetia sancta).

1292 po Kr. – Ko, mare žydai nužudė berniuką (Ann. Colm., II, 30).

1293 po Kr. – Kremse žydai paaukojo vaiką. Du iš žmogžudžių buvo nubausti, kiti save išgelbėjo per aukso galią (Monum. XI, 658).

1294 po Kr. – Berne žydai vėl nužudė vaiką (Ann. Colm., II, 32, Henri Desportes, Le mystere du sang, p. 70).

1302 po Kr. – Renekene įvykdytas toks pat nusikaltimas (Ann. Colm., II, 32).

VINCAS KUDIRKA

IŠTRAUKA IŠ „TĖVYNĖS VARPŲ“

1890 –ųjų metų 10 – ojo numerio

Redakcijos pastaba

„Šturmuotojo“ 5 – ajame numeryje vėl leidžiame Vinco Kudirkos raštą, kuris liečia žydų klausimą. „Apie pardavinyčias“ straipsnį galima rasti 2 – ajame Šturmuotojo numeryje (2009 –ųjų metų gruodžio numeryje).

Ištrauka

„Kachanovas ne pirmas tarp gubernatorių pasakė tiesiog į akis žydams šiurkščius ir teisingus žodžius, vienok Lietuvos žydai tai tikrai pirmąkart išgirdo nuo vyriausybės teisybę. Paskutiniame laike visur jau sviete prikiša žydams, kad jie su savo apsielgimu labai yra visiems išipykę. Jau tik dalis negalėjo labiaus nubausti mūsų miestus, kaip siūsdama ant jų amarą žydų su jų purvais ir nevalumu, užkrečiančiu orą, su visomis paslaptomis talmudo, su visu nešvarumu ir vodingumu jų doros, pakreiptos dėl kenkimo krikščionims.

Kiti sako, kad žydas yra vodingu žydu, kol jis tamsus, o apšviestas mokslu gali tapti naudingu sąnariu draugijos; tarp kurios gyvena. Tai tikras melas! Nuo žydo ir aukščiausias mokslas nenuvalo purvų, pritinkančių žemiausiems žydijos laipsniams. Pasiklausykime Drumont'o, ką naudojo draugijos, įtikėjusios į atsimainymą apšviestų žydų ir priėmusios juos į savo sąnarius. ***Jeigu nenori apsidergti, neprileisk prie savęs žydo; jeigu nenori apdergti savo draugiją, neprileisk prie jos žydo!***

Žydas apšviestas bus draugijos sąnariu, net ir naudingu, kol iš to pats turės naudą, ar matomą, ar paslėptą; tegul tik ***papučia kitoks vėjas, o „naudingas draugijos sąnaris“ taps tokiu, koku jam liepia būti žydija ir jos paslaptys.*** Teisybę šitų žodžių gali įrodyti paveikslas, kad žydai nenori tapti sąnariais tos draugijos, kurios apystovos guli ant menkų paramų. Žydas tapo francūzu, tapo vokiečiu, o nė vienas žydas netapo lietuviu (?), nes

dēl jo yra tai kein Gešeft. Tai da Dievui dėkui, kad mūs draugija negavo iš Jerozolimo „lapės pyrago“, bet ir toliaus visomis pajiegomis pridera ją nuo to ginti.“

Žydai pra mūsų nelaimė!

ADOLFAS HITLERIS, MANO KOVA

II TOMAS: NACIONALSOCIALISTINIS JUDĖJIMAS

III SKYRIUS: VALSTYBĖS PILIEČIAI IR PAVALDINIAI

Institucija, kuri dabar yra klaidingai vadinama Valstybe, apskritai žmones skiria tik į dvi grupes: piliečius ir lateivius. Piliečiai yra visi tie, kurie turi pilnas pilietines teises, arba per savo gimimą, arba per natūralizacijos aktą. Ateiviai yra tie, kurie turi tokias pat teises kokioje nors kitoje Valstybėje. Tarp šių dvejų kategorijų yra tam tikri gyviai, kurie yra panašūs į kažkokį meteorinį fenomeną. Jie yra žmonės, kurie pilietybės neturi jokioje Valstybėje ir, kaip pasekmė, neturi pilietinių teisių niekur.

Daugumoje atvejų šiandien žmogus įgija pilietines teises, gimdamas Valstybės ribose. Rasė, arba tautybė, kuriai jis priklauso, iš viso nesudaro jokio vaidmens. Negro, kuris kadaise gyveno viename iš Vokietijos protektoratų ir dabar apsigyveno Vokietijoje, vaikas, automatiškai pasaulio akyse tampa „Vokietijos piliečiu“. Tuo pačiu būdu, bet kokio žydo, lenko, afrikaniečio, arba azijato vaikas taip pat gali automatiškai tapti Vokietijos piliečiu.

Be natūralizacijos, kuri yra įgijama per gimimo Valstybės ribose faktą, neegzistuoja jokia kitokia natūralizacija, kuri galėtų būti įgyta vėliau. Šis procesas priklauso nuo įvairių preliminarinių reikalavimų. Pavyzdžiui, viena sąlyga, jei įmanoma, kad kandidatas nebūtų plėšikas, ar gatvių vagis. Iš jo yra reikalaujama, kad jo politinis požiūris nebūtų toks, kad keltų neramumą; kitaip tariant, jis turi būti nepavojingas kvailys politikoje. Yra reikalaujama, kad jis nebūtų našta Valstybei, kurios piliečiu jis nori tapti. Mūsų realistiškoje epochoje, ši paskutinė sąlyga natūraliai reiškia tik, kad jis neturi būti finansinė našta. Jeigu kandidato reikalai yra tokie, kad atrodo, kad jis taps gero mokesčių mokėtoju, tai yra labai svarbus veiksnys, kuris jam padės dar greičiau įgyti pilietines teises.

Rasės klausimas šitame nesuvaidina visiškai jokio vaidmens.

Visas pilietinių teisių įgijimo procesas nėra per daug skirtingas nuo būvimo priimtu į, pavyzdžiui, automobilių klubo narys. Žmogus užrašo savo prašymą. Jis yra apžiūrimas. Jis yra sankcionuojamas. Ir vieną dieną žmogus gauna kortelę, kuri jį informuoja, kad jis tapo piliečiu. Informacija yra duodama juokingu būdu. Kandidatui, kuris ligi šiol buvo zulūsas, arba kafiras, yra pasakoma: „Dabar jūs esate Vokietijos pilietis.“

Valstybės Prezidentas gali atlikti šį stebuklą. Ko pats Dievas negalėtų padaryti, yra padaroma kažkokio Teofrasto Paracelso, Valstybės tarnautojo su paprasčiausiu rankos pasukimu. Niekas, bet tik rašiklio pajudėjimas ir mongolas vergas yra taip paverčiamas tikru vokiečiu. Ne tik nėra klausama atžvilgiu rasės, kuriai naujasis pilietis

priklauso, net jo fizinės sveikatos reikalas nėra apžiūrimas. Jo kūnas gali būti suterštas sifilio; bet jis vis tiek bus priimamas Valstybėje, kaip ji egzistuoja šiandien tol, kol jis netaps finansine našta, arba politiniu pavojumi.

Šitokių būdu, metais po metų, šie organizmai, kuriuos vadiname Valstybėmis, gauna nuodingos medžiagos, kurios jos beveik niekada negali nugalėti.

Kitas skiriamasis taškas tarp piliečio ir atėjūno yra, kad anksčiau minėtasis yra priimamas į visus visuomeninius postus, kad jis galbūt turės atlikti karinę tarnybą ir, kad už tai jam yra leidžiama turėti pasyvų, arba aktyvų vaidmenį viešuosiuose rinkimuose. Tai yra jo pagrindinės privilegijos. Nes, atžvilgiu asmeninių teisių ir asmeninės laisvės, atėjūnas džiaugiasi tokia pačia apsauga, kaip ir pilietis ir dažnai, netgi didesne. Kaip bebūti, tai yra taip, kaip darosi mūsų dabartinėje Vokietijos Respublikoje.

Aš pilnai suprantu, kad niekas nenori girdėti šitų dalykų. Bet būtų sunku rasti kažką labiau nelogiško, ar labiau pamišėliško, negu mūsų dabartiniai įstatymai Valstybės pilietybės atžvilgiu.

Dabar egzistuoja viena Valstybė, kuri parodo bent jau kažkokius kuklius bandymus parodyti geresnį supratimą, kaip dalykai šiuo klausimu turėtų būti daromi. Tačiau tai nėra mūsų Vokietijos Respublikos modelis, o JAV, kur yra daromi bandymai bent jau iš dalies sutikti su sveiko proto patarimais. Nepriimant emigrantų, arba tokių, kurie yra blogos sveikatos būklės, ir išskiriant tam tikras rases iš teisės tapti natūralizuotais piliečiais, ji pradėjo pristatyti principus, kurie panašūs į tuos, kuriais mes norime paremti Tautos Valstybę.

Tautos Valstybė klasifikuos savo populiaciją į tris grupes: piliečius, Valstybės pavaldinius ir svetimšalius.

Principas yra, kad gimimas Valstybės ribose duoda tik pavaldinio statusą. Jis su savimi nesineša teisės užimti bet kokią poziciją Valstybėje, arba dalyvauti politiniame gyvenime, pavyzdžiui, aktyviai, arba pasyviai dalyvaujant rinkimuose. Kitas principas yra, kad kiekvieno Valstybės pavaldinio rasė ir tautybė turės būti įrodyta. Pavaldinys yra bet kokių metų laisvas nebebūti pavaldiniu ir tapti tos šalies, kuriai jis priklauso pagal savo tautybę, piliečiu. Vienintelis skirtumas tarp svetimšalio ir Valstybės pavaldinio yra, kad anksčiau minėtasis yra pilietis kitoje Valstybėje.

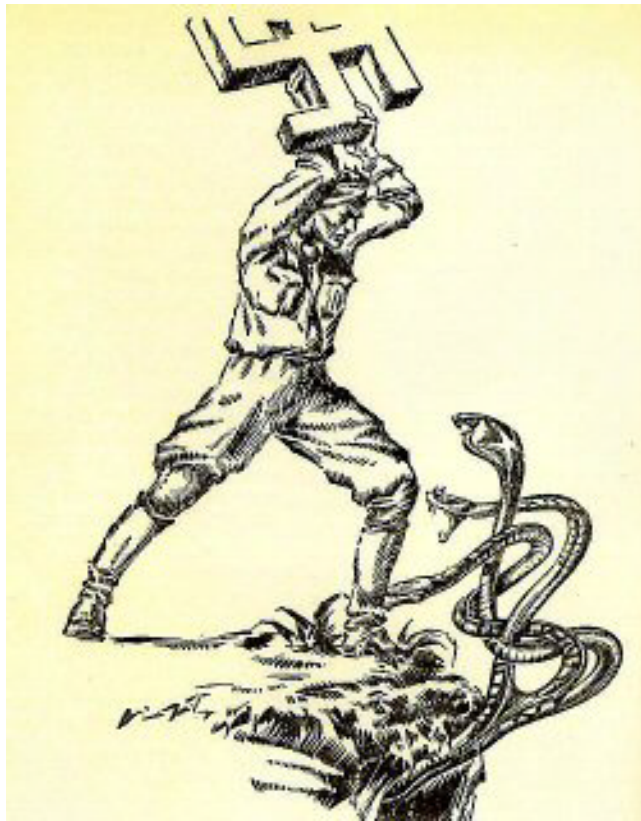
Jaunasis berniukas, arba mergaitė, kuris yra vokiškos tautybės ir yra Vokietijos Valstybės pavaldinys, yra įpareigotas užbaigti mokyklinio išsilavinimo laikotarpį, kuris yra privalus kiekvienam vokiečiui. Tad jis atsiduoda apmokymo sistemai, kuri jį padarys sąmoningu savo rasės atžvilgiu ir tautinės bendruomenės nariu. Tada jis turės įvykdyti visus tuos Valstybės pateiktus reikalavimus, susijusius su fiziniu parengimu po to, kai jis bus palikęs mokyklą; ir pagaliau, jis įstos į kariuomenę. Kariuomenės apmokymas yra bendro pobūdžio. Jis turi būti duodamas kiekvienam individualiam vokiečiui ir turi jį padaryti pajėgiu įvykdyti fizinius ir protinius karinės tarnybos reikalavimus. Pilietinės teisės bus patvirtintos jaunajam vyrui, kurio sveikatingumas ir charakteris yra patvirtinti, esantys geri po įvykdyto karinės tarnybos laikotarpio. Šis inauguracijos į pilietybę aktas bus iškilminga ceremonija. Ir diplomai, patvirtinantys pilietines teises bus jaunojo vyro išsaugomas, kaip brangiausias jo viso gyvenimo liudijimas. Jis jam leidžia naudotis visomis piliečio teisėmis ir džiaugtis visomis prie to pačio suteikiamomis privilegijomis. Nes Valstybė turi nubrėžti ryškią skiriamąją liniją tarp tų, kurie, kaip nacijos nariai, yra pagrindas ir palaiko jos egzistenciją ir didybę ir tų, kurie yra paprasčiausi savo pragyvenimo uždarbiautojai ten.

Pilietybės diplomo patvirtinimo proga, naujasis pilietis turi duoti iškilmingą ištikimybės priesaiką nacionalinei bendruomenei ir Valstybei. Diplomas turi būti ryšys, kuris kartu suvienija visas skirtingas nacijos klases ir grupes. Tai bus didesnė garbė būti šio Reicho piliečiu, kaip gatvių šlavėjas, negu būti karaliumi kitoje Valstybėje.

Pilietis turi privilegijas, kurios nėra suteikiamos svetimšaliui. Jis Reiche yra šeimnininkas. Bet ši aukšta garbė taip pat turi ir savo įpareigojimus. Tie, kurie save parodys be asmeninės garbės, ar charakterio, ar pasirodys esantys nusikaltėliai, arba tėvynės išdavikai, galės bet kada netekti pilietinių teisių. Su tuo, jie taps paprasčiausiais Valstybės pavaldiniais.

Vokietė mergaitė yra Valstybės pavaldinė, bet taps piliete, kai ves. Tuo pat metu tos moterys, kurios užsidirba savo pragyvenimui savarankiškai, turi teisę įgyti pilietybę, jei jos yra Vokietijos pavaldinės.

Šturmuotojas Juozas

ARISTOKRATINIS PRINCIPAS PRIEŠ DEMOKRATINĮ PRINCIPĄ

Visų pirma, pažymėkime, kad šiais laikais demokratija, demokratizmas, yra nenusakomai išpūstas burbulas ir fetišas. Galima būti konservatoriumi, marksistu, liberalu, ar kuo tik nori, tik ne „nacistu“ ir nebūti kokios nors doktrinos, kuri *iš esmės prieštarauja demokratizmui* šalininku. Prieš pradedant mūsų kalbą apie aristokratinį principą ir jo antipodą – demokratinį principą – padarykime nedidelę „užuolanką“, kad visi šį raštą skaitantys demokratai žinotų nepaprastai subtilų dalyką... demokratai teigia, esą liberalinėje demokratijoje galima atvirai reikšti savo mintis, pažiūras, idėjas ir taip toliau. Bet pažiūrėkime į tai: jie persekioja tuos, kurie neva „kelia grėsmę“ valstybei. Iš tiesų tai yra persekiojimas tų, kurie iš esmės prieštarauja demokratijai, kurie žino, kad demokratija yra iš esmės, *kultūros ir civilizacijos atžvilgiu, yra degeneratyvi valdymo forma*. Aš save priskiriu tokiems asmenims, kurie yra demokratijos priešininkai. Kodėl teigiu, kad demokratija yra žalinga ir ką siūlau vietoje jos, pateiksiu netrukus. Bet, visų pirma, reikia pažvelgti į aristokratinės ir demokratines ideologijų filosofines koncepcijas ir jų principus, tad nuo to ir pradėkime.

Dabar mes girdime vien apie demokratiją, jos tariamą gerumą ir „totalitarizmą“ ir jo „blogį“. Bet pailikme tai dabar nuošalėje ir pažvelkime į du principus: aristokratinį ir demokratinį. Po šitos trumpos analizės bus įrodytas demokratinio principo neteisingumas ir aristokratinio principo teisingumas, taipogi, faktas, kad valstybė, turi vadovautis aristokratišku principu, žinoma, jeigu nori išvengti degeneracijos.

Aristokratinis principas, visų pirma, yra toks: valdyti turi teisę ir pareigą *geriausieji*. Tai yra, tam tikros tautos, tam tikros nacijos, tam tikros valstybės piliečių elites, kuris remiasi ne kiekybiniu skaičiumi, o kokybinėmis savybėmis, moralinėmis savybėmis ir dėl to privalo valdyti. Aristokratinio principo šalininkai, beje, buvo ir garsieji filosofai Platonas ir vienas ir garsiausiųjų jo mokinių, Aristotelis. Abu šie mastytojai demokratiją suvokė kaip netikusią santvarką, suprato, kad valdyti turi geriausieji. Toliau. Demokratinis principas yra tai, *kai vlado ne geriausieji, o gausiausieji*, de jure tai yra daugumos diktatūra, nors de facto tai yra kas kitka (bet apie tai vėliau).

Demokratai atvirai pasakoja apie tarimą parlamentarizmo ir daugumos balso gėrį, bet nepasako, kas yra aristokratinis principas. Aristokratinis principas, priešpastatytas demokratiniam principui sudaro tokią priešingybę: kokybė prieš kiekybę, geriausiųjų valdžia prieš gausiausiųjų valdžią.

Logiškai pagalvojus, peršasi prielaida, kad valstybę turi valdyti nedidelė grupė asmenų, kurie ne tik tam pajėgūs, bet ir asmeniškai atsakingi už savo veiksmus. Daugelis su šituo daugiau, ar mažiau, sutiks, net ir dalis demokratų. Tačiau pagalvokime ir apie tai, kad demokratizmas panaikina asmeninę atsakomybę politikoje. Visų pirma, pažymėkime, kad nėra konkrečių, pavienių asmenų, kurie priimtų sprendimus ir prisiimtų asmeninę atsakomybę už juos, yra tik abstarkti, neapibrėžta „dauguma“, kuria, beje, yra manipuliuojama, kuri yra daugiaskaitė politinė prostitutė. Pasižiūrėkime į štai ką: demokratija, neigdama asmenybės, kaip atsakingo, teises ir pageigas turinčio valdančio asmens vaidmenį, iškelia daugumos valdžios principą. Tai praktiškai atleidžia asmenis, esančius valdžioje nuo asmeninės atsakomybės. Tačiau dabar pažvelkime į kitus demokratinio principo prieštaravimus logikai ir gamtos dėsniams bei tai, kaip juos visur atitinka aristokratinis principas.

Demokratai, kaip ir marksistai, teigia, neva visi žmonės yra lygūs. Bet tai ne tiesa. Žmonės, visų pirma, yra skirtingi, visų antra, ne visi yra vienodos vertės, nei kaip asmenys, nei kaip rasės, nei kaip kultūros. Kodėl? Pasižiūrėkime, kas tai yra „lygybė visuomenėje“... Logiškai mastant, vienintelė lygybė tegali būti tokia, kad piliečiams įstatymai turėtų galioti vienodai. Jokios kitokios lygybės, logiškai galvojant, negali būti: juk visi yra skirtingi, todėl negali būti lygūs. Žmonės būna teisingi, neteisingi, geri, blogi, tad jie negali būti lygiaverčiai, taipogi. Demokratų kalbos apie lygybę visuomenėje siekia sunaikinti natūralią hierarchinę tvarką, kuri yra darnios ir harmoningos bendruomenės garantas. Prieš aptariant tai, kaip aristokratinis principas žiūri į hierarchiją, pašnekėkime apie pačią hierarchiją.

Hierarchija visuomenėje yra labai natūralus dalykas. Visų pirma, tai yra darbų ir pareigų pasiskirstymo principo dalis, hierarchija suskirsto asmenis ir grupes pagal jų atitinkamas vietas tam tikra tvarka nuo viršaus į apačią. Nors demokratija skelbia lygybę, ji negali pabėgti nuo hierarchijos būtinumo (nekalbant apie faktą, kad demokratijose hierarchija būna išsigimusi, apie ką kalbėsime vėliau).

Aristokratinis principas žiūri į pasaulį ne fanatišku įsitikinimu, kad neva visi žmonės yra lygūs, kad žmogus, kaip gyva būtybė, yra aukštesnė už gamtą. Pirmiausia pažymėkime, kad žmogus, kaip ir kiti gyvūnai, yra gamtos dalis, žmogui irgi galioja gamtos dėsniai. Hierarchija su gamtos dėsniais yra labai susijusi, tai yra, hierarchinė tvarka yra organinės-natūraliosios bendruomenės dėsnis. Sveika bendruomenė, ar ji būtų žmonių, ar kokių žvėrių, iš esmės turi kokią nors hierarchinę tvarką, struktūrą. Demokratija, kapitalizmas, komunizmas ir kitos doktrinos teigia, neva žmogus yra kuo nors išskirtinis, kad jis nėra gamtos dalis, kad jis nėra gyvūnas. Tačiau šiam teiginiui galima priešpastatyti šią idėją: žmogus yra gyvūnas ir gamtos dalis. Jam galioja visi gamtos dėsniai. Jis išskirtinis gali būti tik tuo, kad, savo pranašesnių sugebėjimų dėka, gali būti **tiesk nuostabiausias ir kilniausias, tiek ir bjauriausias ir niekšingiausias gamtos** kūrinys. Kaip pavyzdį pažvelkime į senovės Indijos arijų kastas. Kastų paskirtis buvo dvejopa. Visų pirma, tai buvo natūralus darbų pasiskirstymas tautoje: trys kastos, kilusios iš pradžioje ariškų žmonių, bramanai (dvasininkai, mokslininkai ir t.t.), kšatrijai (valdovai, kariai ir t.t.), vaišijai (žemdirbiai, pirkliai, darbininkai). Visų antra, tai buvo sistema, sukurta atskirti ariškus Indijos užkariautojus nuo vietinių aborigenų-dravidų populiacijos, iš šito ir aiškėja, kodėl vietiniai gyventojai tapo šudrų kastos atstovais. Mastytojai kaip Gobino tai suvokė kaip biologinę hierarchiją, t. y. vienos etninės grupės atskyrimą nuo kitos. Tačiau įsidėmėtna, kad ir tarp pačių indoarijų buvo trys kastos, kurios buvo puiki **darbų pasiskirstymo principo išraiška**. Kadangi žmonės skiriasi savo gabumais, pomėgiais ir, svarbiausia, prigimtimi, net vienos tautos atstovai turi būti suskirstyti į hierarchinę tvarką, kuri užtikrintų, kad kiekvienas tautos narys dirbtų tą darbą, kurį sugeba dirbti geriausiai. Tai lemia ne tik prigimtis, bet ir žmogaus gyvenimo raida. Dalis visuomenės užsiima vienokiais darbais, dalis kitokiais, dalis vadovauja, dalis paklūsta. Deja, čia nesimato jokios lygybės, nes nėra vienodumo. Netgi esant vienodai vertei, vis tiek dauguma žmonių yra skirtingi, nes tai yra visiškai normalu. Kur yra skirtumai, ten lygybės nėra. Taigi: lygybė visuomenėje yra nereikalinga, tikra lygybė įstatymų atžvilgiu yra hierarchija. O lygybė tebtų nelygių sulyginimas su lygiais, tai būtų įstatymų nevienodas galiojimas visiems piliečiams. Sakyčiau, kad yra ironiška tai, kad demokratizmas skelbia lygybę, bet politikieriai, esantys didžiausi demokratai,

spjauna ant savo tautų ir leidžia joms pamažu nykti, taipogi, nejaučia atsakomybės prieš savo tautą (nes, kaip jau minėjau, demokratija pripažįsta daugumos balsavimą, o ne asmeninę atsakomybę).

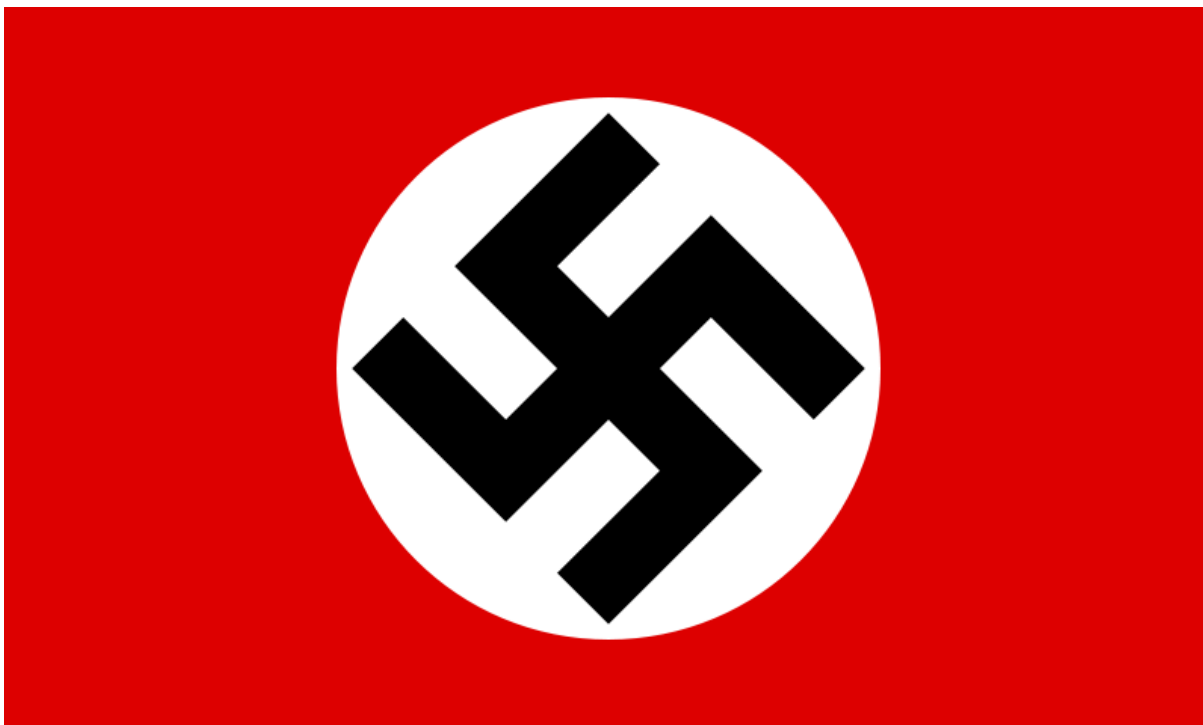
Apibendrinant ir darant išvadas, norėčiau pridurti, kad demokratizmas, remdamasis savo principais ir idėjomis, vertina ne asmenybę, ne asmeninę atsakomybę ir tvirtą atsakingų asmenų valdžią, o daugumos išrinktą valdžią, kuri praktiškai neatsako už savo veiksmus, bent jau neatsako konkretūs asmenys ir, jei atsako, tai labai retai ir labai sušvelnintai. Aristokratinis principas iškelia tai, kas kilniausia visuomenėje, siekia pastatyti kiekvieną pilietį į vietą, kuri jam yra tinkamiausia. Tuo tarpu, demokratinis principas remiasi tariama daugumos valia. Daugumos, kuria yra lengvai manipuluojama. Daugumos, kuri, kaip vienalytė masė, nėra linkusi logiškai galvoti ir vadovauti. Juk natūralu, kad vadovauti turi mažuma, o ne dauguma, t. y., tam tikra tautos dalis, kuri tam uždaviniui yra labiausiai tinkama. Su šia pažiūra, beje, sutiko ir Aristotelis, ir Platonas, ir senovės tautų išmintis. Štai, ką rašė genialus amerikiečių mąstytojas, antropologas, istorikas ir politinis aktyvistas, Madisonas Grantas savo veikale „Didžiosios rasės galas“:

„Demokratinėse valdymo formose visuotinės rinkimų teisės veikimas yra linkęs į eilinio žmogaus paskyrimą į viešąją įstaigą, verčiau negu žmogaus, kvalifikuoto igimtomis savybėmis, išsilavinimu ir dorumu.“

„Demokratijoje yra tendencija link tipo standartizavimo ir genialumo reikšmės sunaikinimo. Dauguma būtinai bus prastesnė už atrinktą mažumą ir ji visada nemėgs specializacijų, kuriose ji negali pati būti.“

„Tikroji aristokratija yra išmintingiausiųjų ir geriausiųjų valdymas, visada esančių nedidele mažuma bet kokioje populiacijoje.“

Madison Grant, „The Passing of the Great Race“, I „Race and Democracy“ (Madisonas Grantas, „Didžiosios rasės galas“, I „Rasė ir demokratija“).

A. V. Šerfenbergas

KAS BUVO DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS?

Dešimt tūkstančių pamišusių žydų suėjo į Niujorko miesto Centro parką, kur vyras, kurio jie nekentė labiausiai, planavo šnekėti „laisvo forumo vietoje“. Milžiniška minia buvo pilna viršsvorį turinčių žmonių, garsiai šaukiančių jo kraujo. Jie griebė švininius vamždžius ir suirusio gatvės grindinio gabalus geriausiomis Senojo Testamento žodžio laisvės tradicijomis. Niekas iš tiesų nesitikėjo, kad jis pasirodys prieš tokius baisius skaičius, tad džiūgaujantys „Išrinktieji“ renginį pavertė antinacine švente. Jie plojo ir dainavo „Havanaglia“ ir gatvėje šoko rato šokius. Bet jų kerštingos isterijos viršūnėje, nustatytu laiku, didelis vyras, stovintis aukštas ir vienas pačioje išprotėjusios minios gelmėje nusimetė savo ilgą, slepiantį palatą. Lyg per juodą magiją, Džordžas Linkolnas Rokvelis pasirodė pilnoje šturmuotojo uniformoje emocinės audros akivaizdoje, apsuptas savo priešų, per daug nustabintų, kad pajudėtų. Neįtikimai, jis juos pradėjo erzinti, į jų kupranugariškus veidus juos pavadinant bailiais ir pabėgėliais iš kvailių namų.

Jis tikrai pasirodė, sakė jis, jų pageidavimu, kad pamatytų, kokie jie iš tiesų nuožmūs. Niekas nedarė judesio prieš stiprų JAV laivyno karininką. Jis jiems šypsodamasis rodėsi, niekingamas jų melagingus pažadus sustabdyti jo kalbą Niujorke. Tai buvo labai asmenišką susirėmimą tarp rasinės materijos ir antimaterijos. Sprogimas buvo neišvengiamas.

Žydai išprotėja

Žydėliai tik laipsniais save užvedė užtenkamai isterijai. Per mėšlingišką, žviegiantį dūrį, jie užgriuvo vadą Rokvelį. Bet jis turėjo už gyvenimą didesnės drąsos psichologinį pranašumą. Visiškai vienpusiame mūšyje, per daug neįtikėtina bet kam, kas nėra iš tiesų patyręs, ar kovojęs per tokią akimirką, jis pramušė ir prastūmė savo kelią į žviegiančią minią. Griebiantys, besispjaudantys velniai griuvo iš visų pusių, vienišam baltosios rasės didvyriui kertantis kraujo ir sulaužytų kaulų kelią per Niujorko miestą. Jie jo niekada neparbloškė ir jis niekada nepavargo, kirsdamas priešų žandikaulius.

Nustebinti ir įkvėpti tokios herakliškos drąsos, policininkų būrys įsirežė į žviegiančią minią, mosuojant „bananaais“. Košerinės aukos augo sparčiai, farams besigardžiuojant savo „sportu“. Jie pramušė besitaškančio kraujo kelią link vis besijaunančio Rokvelio ir jį palydėjo per bliuančius kritusių žydų kūnus. Jis išėjo tik su keliais įpjovimais ir nedideliais nusibrodinimais. Net jo uniforma buvo pakankamai geroje būklėje.

Vado ankstyvasis gyvenimas

Džordžas Linkolnas Rokvelis nuėjo tolimą kelią nuo savo gimimo vietos centriniam Ilinojuje 1918 – ujų kovo 9 – ają. Žinoma, jo vaikystė buvo tikrai toli nuo Niujorko miesto mūšio laukų. Jis norėjo tapti sėkmingu komerciniu dailininku, ambicija, kurią jis įvykdė, kai jis laimėjo pirmąją vietą nacionaliniame konkurse vėžio fondui. Bet Antrasis pasaulinis karas jo planus pakeitė amžinai. Išeidamas savanoriu kaip JAV laivyno pilotas net prieš Amerikos įžengimą į konfliktą, jis buvo įtikintas manyti, kartu su kitais išduotais amerikiečiais, kad Adolfas Hitleris ruošėsi užimti Konio salą ir Laisvės statulą. Karo pabaigoje apdovanotas už kovinę tarnybą prieš vokiečių povandeninius laivus, jis vėl pasisiūlė Korėjos karui, pakildamas iki komendanto laipsnio. Tarnaudamas Islandijoje, jis sutiko ir vedė gražią šiaurietę moterį, su kuria jis 1950 – aisiais užaugino šeimą.

Bet nuo Antrojo pasaulinio karo pabaigos Rokvelis tapo vis labiau susirūpinęs nykstančia vakarų civilizacijos būkle, kurios išgydymą jis surado Mano Kovoje. Pagaliau suprasdamas savo tikrąjį likimą, jis įkūrė Amerikos Nacionalsocialistų Partiją, įvykdydamas pranašystę, kurią Fiureris padarė ne už ilgo iki savo mirties:

„Kova prieš žydus pirma bus atnaujinta ne Europoje, o Jungtinėse Valstijose. Per dvidešimt penkerius metus amerikiečiai pradės susiprasti žydų klausimu.“

Kova atnaujinta

Bet 1958 – aisiais amerikiečių žmonės buvo per daug išlepti ir savimi pasitenkinę Baltajai revoliucijai. Negrų riaušės, ekonominis chaosas, kultūrinis pūvimas ir 60 – ujų Vietnamo išdavystės era dar stovėjo priešais juos. Nepaisant ne žydų apatijos, Rokvelio aktyvizmas prasimušė į jų sąmonę per „popierinę uždangą“, kaip jis vadino žydišką boikotą medijoje apie nacionalsocializmą.

Metai neapdovanojančių aukų pagaliau atnešė vaisių su juodųjų demonstracijomis vidurinių vakarų baltųjų dirbančiųjų klasės gyventojų kvartaluose. Važiuodamas populiaraus pasipiktinimo priverstine integracija viršūne, komendantas Rokvelis šnekėjo didžiuliams savo baltųjų amerikiečių susirinkimams, kurie pirmą kartą jį apipylė padėka, kurios jis ir nusipelnė. „Žydams galas 72 – aisiais!“, dažnai kartotas tų laikų lozungas, rodė aukštas viltis, tada reikštas šiam bandymui paimti Jungtinių Valstijų prezidento postą.

Rokvelio populiarumas arti dešimtmečio pabaigos buvo toks, kad atrodė, kad jis tikrai kažkada laimės aukščiausią vietą šalyje. Tai, tragiškai, taip pat buvo žydų sistemos konsensusas ir jis buvo nužudytas po aplinkybėmis, kurias vis dar gaubia paslaptis Arlingtone, Virdžinijoje.

Kas buvo Džordžas Linkolnas Rokvelis?

Lemtis tikrai pasirinko idealų žmogų atstovauti pokario Nacionalsocialistinį Judėjimą. Šešių pėdų, keturių colių aukščio, grubiai gražus, sportiškas, atidus ir greitai galvojantis, jis buvo tipinis amerikiečių tautinis didvyris, fiziškai tikrai tokio paties sudėjimo kaip Džonas Veinas, ar Klarkas Geiblas su panašiu charizmatišku patrauklumu, į kurį amerikiečių dvasia labiausiai reaguoja. Tikrai kai kuriems stebėtojams jis buvo panašus į mišinį tarp Džeimso Garnerio ir tyranosauko rekso, ypač kovoje. Tačiau, su visu savo dinamizmu, jis buvo mylinti tėviška figūra ir visiškai ištikimas draugas.

Aukščiausiomis nacionalsocialistinės vadovybės tradicijomis, jis pastoviai save ryžtingai įsimesdavo tarp priešo, kuris visada būdavo skaitlingesnis. Kai pirmoji Viet Kongo vėliava buvo viešai nešama žydo komunisto per Bostono gatves 1956 – aisiais, Rokvelis įsiveržė į marksistų išdavikų ir kvailių demonstraciją ją nuplėšti ir ir sėsti į kalėjimą už tokį pasiaukojantį patriotizmą, kurio niekas kitas neišdrįso. Kaip jis apie save kukliai sakė tokiais

atvejais, jis tik bandė atpirkti mažu būdu tai, ką jis padarė nacionalsocializmui kaip apgautas amerikietis per Antrąjį pasaulinį karą.

Rokvelio palikimas

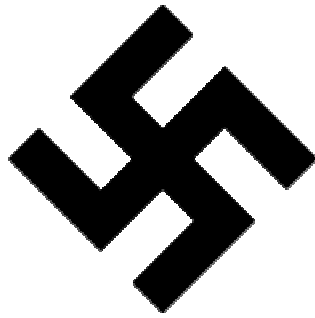
Baltosios rasės priešai norėtų įsivaizduoti, kad Džordžas Linkolnas Rokvelis niekada neegzistavo. Žinoma, jie padarė viską, kas įmanoma, kad jo vardą ištrinti iš Amerikos istorijos. Bet jų pastangos toliau nepavyksta. Jo įvaizdis ir darbai yra amžinai išgraviruoti milijonų, kurie pergyveno audringą šešiasdešimtųjų dešimtmetį, širdyse ir prisiminimuose. Jo raštai ir įrašyti kalbėti žodžiai toliau šviečia ir įkvėpia naujas rasinių patriotų kartas.

Kad ir kaip mes gėdėtumėme jo išėjimą, net po dvidešimt penkerių metų mes žinome, jis nemirė prieš savo laiką, kaip nemiršta niekas. Tai yra, vis dėl to, vieno iš didžiausių didvyrių lemtis mirti ne taikiai nuo senatvės, bet kristi savo jėgų žydėjime nuo savo priešų neapykantos. Tik šitokiu būdu jis gali gyvuoti amžinai mūsų rasės tautinėje sąmonėje.

Džordžas Linkolnas Rokvelis kiekvieną gyvą nacionalsocialistą ir tuos, kurie dar nėra gimę, nepalyginamai turtingesniais tuo, kad jis gyveno. Jis vienas iš Berlyno pelenų iškėlė mūsų vėliavą į Amerikos padanges. Jis mūsų Idėją atstovavo tokia gražia, profesionalia ir laiminčia maniera, kad jis mus padarė išdidžiais, būnant jo kovos dalimi. Mes esame pilni garbės, priimdami Rokvelio palikimą. Jo vardu, pašventintu savęs pasiaukojimo krauju, mes jį panaudosime iki pilniausio pranašumo!

Žmogaus gyvenimas yra jo kilniausias darbas. Ir jei jo darbas yra nešamas tų, kurie pergyvena jį, jis iš tiesų nėra miręs. Per mus Rokvelis gyvena!

Redakcijos žodis

Čia baigiasi 5 – asis „Šturmuotojo“ numeris, kurio išleidimo tikslas, kaip mūsų skaitytojai turėtų žinoti, šviesti Lietuvį Naciją, kelti jos rasinę-nacionalinę sąmonę ir pagerbti bei atminti didį amerikiečių nacionalsocialistą Džordžą Linkolną Rokvelį ir tęsti mūsų periodinio leidinio gyvenimą.

Kitame „Šturmuotojo“ numeryje mes pateiksime savo rašytojų straipsnių ir taip pat nemenką kiekį ideologinės medžiagos. Šeštasis, balandžio mėnesio numeris, bus skirtas pagerbti didžiausią visų laikų vyrą – Adolfą Hitlerį.

Tikimės, kad skaitytojų kiekis padidės ir, kad mūsų leidinys toliau švies Lietuvį Tautą. Taip mes ketiname tęsti šį darbą, kuris turi prisidėti prie kovos už Naciją ir baltąją rasę ir tai kovai reikalingo švietimo.

Tegul Linkolno Rokvelio ir Adolfo Hitlerio darbai ir dvasios parodo doros ir teisingumo kelią ne tik jų šalims, bet ir Lietuvį Nacijai ir visai ariškai žmonijai.

HEIL HITLER!

